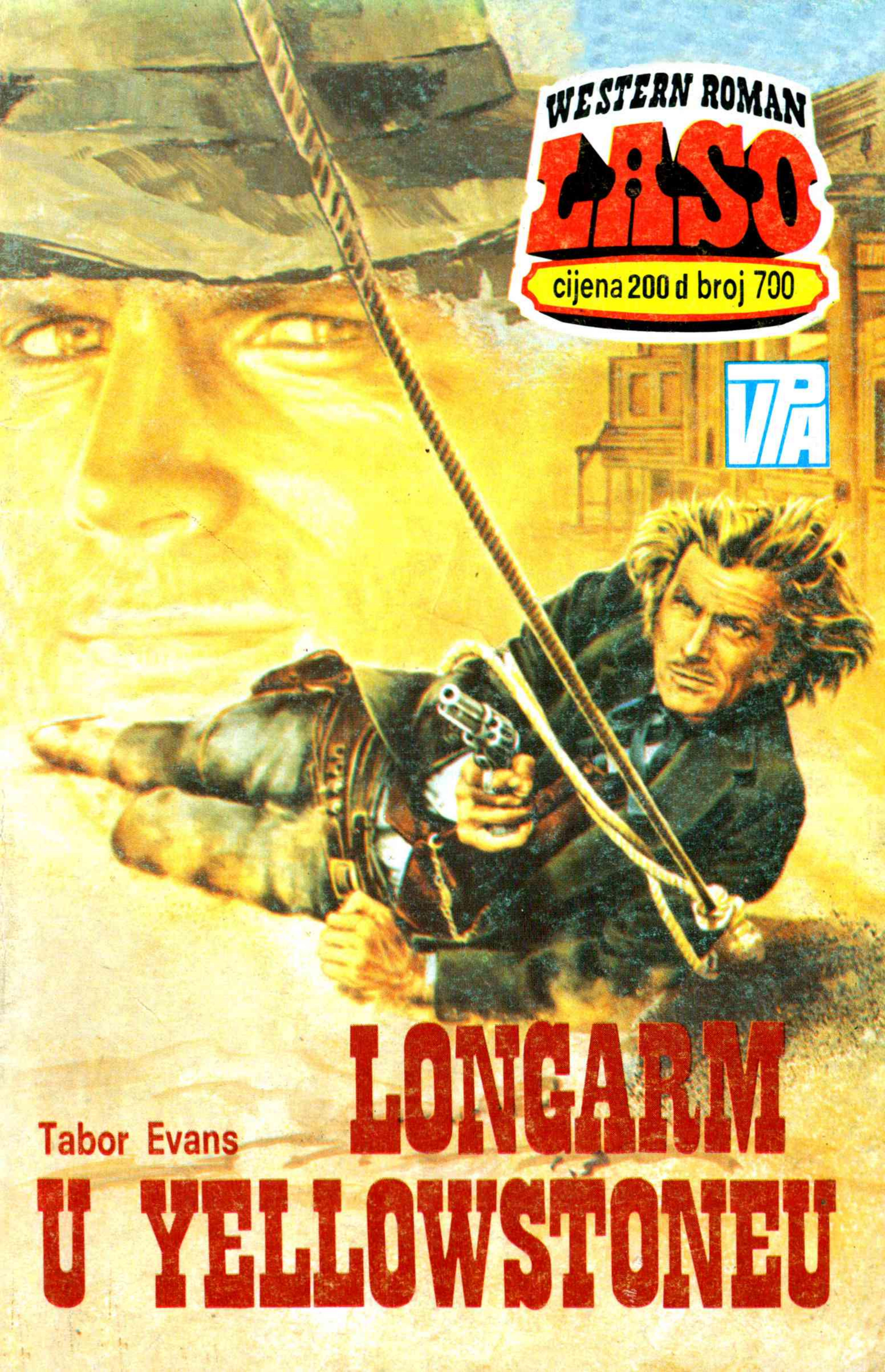

WESTERN ROMAN
LASO
cijena 200 d broj 700

Tabor Evans

LONGARM U YELLOWSTONEU

Tabor Evans:

LONGARM U YELLOW- STONEU

VJESNIKOVA PRESS AGENCIJA

Glavni i odgovorni urednik Milivoj Pašiček
Izdavač: NIŠPRO VJESNIK (v. d. predsjednika
Poslovnog odbora Vjekoslav Koprivnjak) –
OOUR Informativno-revijalna izdanja (direktor
Stevo Maoduš)

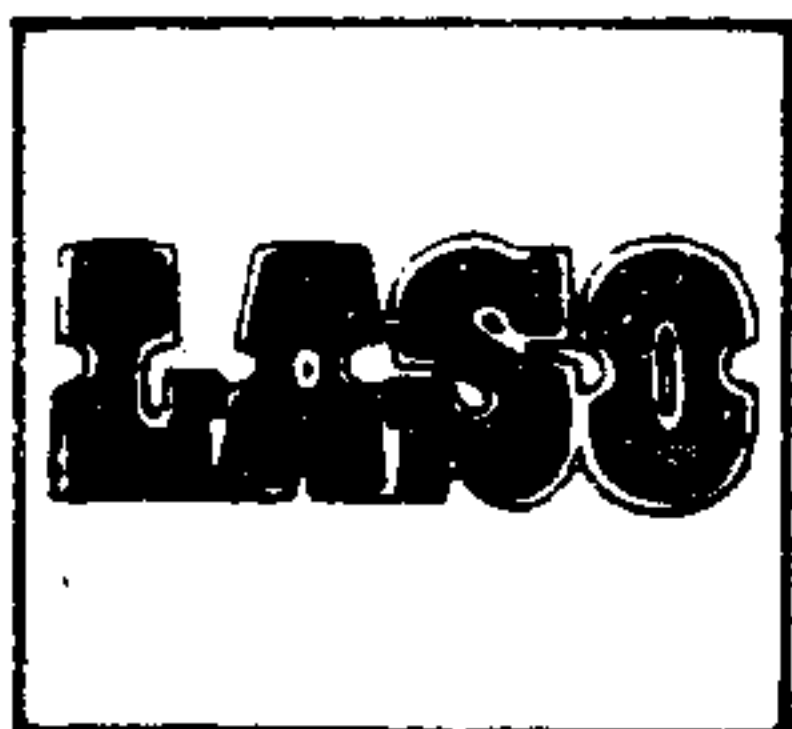
Predsjedavajući Savjeta: dr. Ivan Krtalić
Adresa redakcije, izdavač i tiskare: 41000 Za-
greb, Avenija bratstva i jedinstva 4

Telefoni: 041/526-099, 515-555 i 519-555

Telex: 21 121 YU VSK

Kolegij redakcije: Berislav Grabušnik (graf. ur.),
Marija Jurela (urednik), Pavle Lugarić (zamjenik gl.
i odg. urednika), Milivoj Pašiček, Biserka Pupavac
(pomoćnik gl. i odg. urednika)

Tisak: NIŠPRO »Vjesnik«, OOUR Novinska rotaci-
ja i OOUR TM

Urednik: Milivoj Pašiček
Grafički urednik: Ivica Bartolić

Tabor Evans: LONGARM I YELLOWSTONEU

Naslov originala: ON THE YELLOWSTONE

Copyright: GPA

Recenzija: Branko Kosec

Prijevod: Marijan Krmpotić

Laso br. 700 izlazi 13. 3. 1987. u nakladi od
66.450 primjeraka

I

Longarm je stajao pokraj otvorenog prozora i gledao na ulice još uspavanog Denvera. Jutro je bilo prohladno i svježe, a bilo bi i ugodno da nije zaudaralo na jetki miris dima od ugljena i na konjski izmet.

Okrenuo se i udaljio od prozora. Noć je proveo u ženskom društvu, pa se u svoju sobu vratio pred zoru samo da se osvježi i presvuče za naporan dan koji ga je čekao. Njegov poslodavac, savezni šerif Billy Vail, upozorio ga je još sinoć, kada su se sreli u hotelskom salunu, da se rano ujutro pojavi u njegovu uredu.

Prešao je preko sobe i uzeo šešir s klinčanice.

Longarm bijaše naočita muškarčina, visok, vitak i mišićav tako da mu je mogao pozavidjeti svaki atleta. Lice mu je bilo izborano kao suha koža sedla, preplanulo od vjetra i sunca, pa je izgledao mnogo starijim negoli je doista i bio. Oči mu bijahu sivoplave, a kosa boje zrele duhana, brkovi, kojima se vrlo dičio, dugi i potkresani, davali su njegovu licu izraz odlučnosti, što mu je poslu često bilo dobrodošlo.

Na glavu je pažljivo stavio svoj tamnosmedi šešir široka oboda. Odijevao se u odijelo od grube smeđe tkanine. Košulja mu je bila plavkastosiva. Oko vrata vezao je usku

kravatu. Noge je obuvao u čizme od meke kože s niskim vojničkim potpeticama.

Krenuo je prema vratima hitnim gipkim koracima. Znao je da svojim brzim pokretima i visinom uljeva strahopoštovanje u kostima ljudima s kojim se sretao i nikada nije propuštao da se time ne koristi u sudbonosnim trenucima.

Kada je rukom prihvatio kvaku, na vratima je začuo tiho kucanje. Zastao je, pritajio se, a čelo mu se nabora.

– Longe – čuo je tihi ženski glas s vanjske strane vrata.

Časak je razmišljao o tome tko bi to mogao biti.

– Rose, da li ste to vi? – upitao je i povukao ruku s kvake. Jedva da se prisjećao te žene.

– Da, ja sam. Baš dobro da sam vas našla prije negoli ste izišli!

– Što se dogodilo, Rose? – upitao ju je Longarm, pa se povukao od vrata, a desnom rukom je čvrsto obuhvatio dršku svog dvocjevnog kolta kalibra 44 – 40 koji je nosio ispod pazuha.

– Ne mogu vam to reći kroz vrata. Otvorite, molim vas! – odgovorila mu je žena s hodnika.

Longarm obično nikada nije oklijevao da otvori vrata svoje sobe mladim ženama koje bi mu dolazile

u posjete. Međutim, sjećanje na Rose O'Brien zbunilo ga je i u ruci je i dalje držao kolt ispod kaputa. Sinoć je ta žena bila vrlo nasilna i pokušala je sve samo da ga osvoji dok je on gledao partiju pokera. Osjetio je neko čudno nepovjerenje prema toj ženi, tako da je poslije gotovo kradomice napustio hotel u društvu jedne druge ljepotice.

A sada je Rose O'Brien stajala ispred vrata njegove sobe. Razmišljao je da li to ima zahvaliti svojoj neodoljivoj muškosti ili mu je ta žena pripremila neko neugodno iznenađenje. Posumnjao je u njezine namjere i zbog toga što ga je nazvala po nadimku ... Longe ... premda joj se predstavio kao Curtis Longaram. Samo su dva čovjeka u tom salunu znala za njegov nadimak, a oni joj ga sigurno nisu odali.

— Jeste li sami? — upitao ju je Longaram.

— Da, sama sam. Otvorite, molim vas, Longarme. Moram govoriti s vama u četiri oka. Trebam vašu pomoć — vapila je Rose O'Brien ispred vrata.

Izvukao je kolt iz korica, hitno se povukao uza zid pokraj vrata i otvorio ih naglim pokretom. Vidio je cijev revolvera i znao je da će netko zapucati kroz odškrinuta vrata. Oštar prasak i smrad sagorjela baruta ispunili su sobu.

Ženin pratilac bio je protuha oniska rasta i mišjeg lica. Longarm ga je često susretao po mračnim uličicama i u prljavim krčmama u blizini hotela. Longarm mu je naglim udarcem izbio revolver iz ruke, šcepao za ruku i povukao ga u sobu.

— Jao! Gospode, moja ruka. Slomili ste mi ruku! — jauknuo je čovječuljak.

Longarm ga je s gadenjem odgurnuo prema krevetu. Čuo je mukao udarac kada je čovječuljak pao na

pod, ali više nije obraćao pažnju na njega, nego je potrčao za djevojkom. Na časak ju je opazio na stubištu. U ruci je još držao revolver. Zastao je, tiho prokleo i spremio revolver u korice. Nije mogao pucati u ženu ... To ne bi mogao uraditi ni u samoobrani.

Potrčao je niz mračni hodnik i stubište, preskakujući i po nekoliko stuba. Izletio je zadihan na ulicu, ali žena je već nestala.

Kuća u kojoj je Longarm stanovao u gradskoj je četvrti koja nije bila baš na najboljem glasu. Bila je ispresijecana prljavim uličicama, mračnim prečacima i puna blatnjavih graba.

Kad se vratio u kuću, čuo je kako se otvaraju vrata i kroz ogradu stubišta ugledao je preplašeno lice svoje gazdarice.

— Sve je dobro. Ostanite u svojoj sobi dok ne svežem onog lopova — viknuo je gazdarici.

Kada je došao do svoje sobe, čuo je kako je gazdarica zalupila vratima. Čovječuljak je stajao ispred kreveta i držao revolver u ljevici koja se tresla kao prut na vodi.

Longarm je zastao na pragu i nacerio se u brk čovječuljku.

— Hajde, pucaj, što čekaš, seronjo! Baš bih to volio vidjeti.

Kad je čuo Longarmov glas, čovječuljak se još više uplašio.

— Slomili ste mi ruku — zacvilio je, a lice mu se zgrčilo kao da će zaplakati.

— Ne cmizdri! — grubo mu je odgovorio Longarm dok mu je prilazio sigurnim koracima. Usko, blijedo lice čovječuljka odjednom se izduljilo.

— Vi me ne smijete udariti. Ne smijete me zatvoriti. Nemate za to razloga. Ja sam samo pomogao Rose u nevolji.

Longarm je svojom čvrstom ru-

kom uhvatio čovječuljka za ovratnik košulje i odgurnuo ga od sebe na krevet.

– Kako se zoveš, gade? – upitao ga je Longarm namrgodeno.

– Sammy Wentworth – promućao je uplašeno čovječuljak.

– Slušaj me dobro, Sammy! Meni se čini da te je ta tvoja Rose u nevolji ostavila na cjedilu. A ti si samo pomagao toj jadnoj ženi, zar ne? rugao mu se Longarm.

– Točno! Samo to, ništa više. A vi ste je pokrali – pravdao se Sammy.

– Ti si neka naivna budala koja vjeruje u sve što mu žene ispričaju, zar ne?

– Ja njoj vjerujem – odlučno će Sammy. Zagledao se u Longarma tužnim očima. Njegovo se blijedo lice iskrivilo kada je pokušao podignuti desnu ruku.

– A kako se zove ta tvoja sirota žena u nevolji? – upitao ga je Longarm.

– Rose.

– Pitao sam te kako se zove, Sammy, ta žena! – Longarm je zagrmio na čovječuljka.

– Theresa Mirelda – odgovorio mu je Sammy.

Odjednom je Longarmu sve postalo jasno. Bila je to žena ubojice kojeg je on nedavno sproveo u Denver iz San Francisca. Bio je miran zatvorenik za cijelo vrijeme puta, sve dok nisu stigli u Denver, a tada mu je pobjegao s kolodvora. Longarm je morao za njim pucati. Ubojica se nije oporavio od dobivene rane. Umro je. Mirelda se vjerojatno željela osvetiti Longarmu, jer joj je ustrijelio muža.

– Gdje živi ta žena? – ispitivao ga je uporno Longarm.

– Ne znam.

– Gdje si je našao?

– Ona je mene našla. Upoznali smo se prošlog tjedna. Rekla mi je

da je bogata, a vas želi malo zastrašiti.

– Malo – ironično je ponovio Longarm, a zatim je dodao: – Ja nikada nisam vidio tu ženu, Sammy. A ti zacijelo znaš da napad na mene nije bio šala. Idemo!

Držeći povrijeđenu ruku uz tijelo, Sammy se digao s kreveta i pošao ispred Longarma. Izišli su iz sobe i pošli hodnikom prema stubištu. Longarm je išao iza Sammyja kada su se otvorila vrata dnevne sobe i Longarm opazi glavu gazdarice kako viri kroz odškrinuta vrata.

– Longe, molim vas, dodite načas

– pozvala ga je drhtavim glasom.

– Strpite se, objasnit ću vam što se dogodilo kada se vratim – odgovorio joj je Longarm ljubazno.

– Molim vas, dodite odmah. Rado bih popila čaj s vama – starica se nije dala odbiti. Odjednom je namignula Longarmu.

Longarm je naglim pokretom privukao Sammyja okrenuo ga i stavivši ga ispred sebe, glasno rekao: – Svakako, šalica čaja će me okrijepiti poslije svega.

Gazdarica se povukla u sobu. Vrata su bila širom otvorena. Longarm je gurnuo Sammyja pred sobom u sobu. Theresa Mirelda stajala je ispred stola s malenim revolverom u desnoj ruci. Longarm nije shvatio zašto je trebala Sammyja Wentwortha kada je i sama znala pucati. Dok je o tome mislio, naglo se pognuo i snažno gurnuo Sammyja na Theresu. Njezin je revolver opalio upravo u času kada se Sammy s njom sudario.

Sammy i Theresa, pali su na pod. Sammy je ležao nepomično na Theresi Mirelda. Longarm je izvadio svoj teški kolt, pa se, smiješeći, obratio gazdarici: – Pošaljite nekoga po doktora i gradskog šerifa,

a zatim ćemo popiti šalicu čaja u miru, ako nemate ništa protiv.

Gazdarica je brže – bolje izišla iz sobe, a Longarm je pogledao u zaplakano lice Therese Mirelda. Znao je da plače od jada što ga nije uspjela ubiti. Njoj nije ni palo na um da je možda ustrijelila Sammyja koji je još na njoj ležao.

Sammy Wentworth je zastenjavao i otkotrljao se s bujnih Theresinih oblina. U ruci je još držala svoj maleni revolver. Longarm se pognuo i istrgao joj ga iz šake, pa se okrenuo k Sammyju da mu pregleda ranu.

Jutro je već bilo dobrano poodmaklo kada je Longarm napustio šerifov ured i krenuo prema zgradi okružnog suda. Hitro se popeo mramornim stubama, i zaustavio ispred velikih vrata od hrastovine na kojima je pisalo zlatnim slovima: SAVEZNI ŠERIF, OKRUŽNI SUD COLORADA.

Bljedunjavi mlad pisar zalizane kose podigao je pogled sa stroja za pisanje i nasmiješio se Longarmu.

– Pobogu, Longarme, gdje ste? Šerif Vail je bijesan kao ris. Već me je nekoliko puta slao da vas tražim.

– Niste baš osobito spretni u traženju, zar ne – narugao mu se Longarm.

– Čini mi se da baš i nisam. To je vaša struka, Longarme – odgovori mladić smiješeći se.

– Ja sam za vas gospodin Long, mladiću – ozbiljno ga je prekorio Longarm.

U tom su se času naglo otvorila vrata šerifova ureda. Šerif Billy Vail pojavio se na pragu.

– Učinilo mi se da čujem tvoj glas, Longarme. Gdje si do vruga dosada? Rekao sam ti sinoć da budeš točan. Ulazi!

– Samo ako me lijepo zamolite, šefe.

– Prestani se prenemagati i upa-

daj. Nisam ti ja ovaj balavi pisarčić pred kojim se možeš praviti važan – strogo će Vail.

Longarm je tužno uzdahnuo, slegnuo ramenima i pošao pokraj Vaila u njegovu sobu. Udobno se zavalio u kožnati naslonjač ispred Vailova stola. Na zidnom satu je vidio da je prošlo jedanaest sati.

Billy Vail je bijesno gledao ispod svojih gustih obrva u Longarma. Krupno tijelo nagnuo je nad stol, a rukama je podupro celavu glavu.

– Vjerujem da imaš dobru ispriku – rekao je mirno Longarmu.

– Svakako, šefe.

– Znači da te je izmoždila ona ždrebica s kojom si sinoć tako naglo nestao – razložno će Vail.

– Nije baš tako. Zadržala me ždrebica koja se za mene prilijepila kada ste vi došli u hotel. Sjećate li se?

– Ne sjećam se. Ali slušaj me Longarme, nemamo sada vremena za prepričavanja tvojih ljubavnih pustolovina. Čeka te težak posao, naporan i dug put. Moram te upozoriti na neke činjenice prije nego li pođeš kako bi mogao obaviti svoj zadatak kako valja. Zato sam ti i rekao da dođeš danas rano ujutro.

– Želite li čuti zašto sam zakašnio?

– Slušam te. Govori, ali samo ukratko – zagrmio je Vail.

Kada je Longarm završio priču, Vail ga upita:

– A taj Sammy je jednostavno nestao?

– Kao da je u zemlju propao. On je izvrstan glumac, a k tome sklizak kao jegulja. Ja mu uopće nisam sloomio ruku, a rana je bila obična ogrebotina. Tako mi je barem poslije rekao liječnik.

– Mi ćemo ga već uhvatiti. Ne brini – tješio ga je Vail.

– Ne brine to mene. Uostalom, uhvatili smo Mireldovu ženu. Nadam se da je možete negdje smjestiti na duže vrijeme. Ona je opasna. Sammy je obična budala.

– Žao mi je, Longarme – reče Vail i potrese glavom.

– A što vam je žao? – žalostan prizvuk u Vailovu glasu iznenadio je Longarma.

– Pa, Wallace mi je javio prošli tjedan da se neka žena u gradu propituje za tebe. I kazao mi je da te opomenem, ali ja sam zaboravio. Mislio sam da je riječ o ljubavnim jadima ucviljenog ženskog srca.

– Vi mi laskate, šerife – Longarm se glasno nasmijao, a zatim upitao Vaila: – Kakav je taj moj novi zadatak?

Vail se udobno zavalio u stolicu i pažljivo je proučavao Longarma kao da ga prvi put vidi.

– Jesi li što čuo o zakonu Yellowstone.

– Zakon kojim je Colter Hell pretvoren u nacionalni park?

– Točno – odgovori Vail, pa nastavi: – Tim je zakonom 1872. više od dva milijuna rali djevičanske prirode država stavila pod svoju zaštitu da bezobzirni gramzljivci ne unište ta prirodna bogatstva radi osobnog bogaćenja. Zabranjeno je otvaranje rudnika. Zabranjena je sječa šuma – rekao je Vail i bacio pogled na neke papire koji su ležali ispred njega na stolu i nastavio: – To je područje proglašeno nacionalnim parkom kako bi se od uništenja sačuvala rijetka i veličanstvena prirodna bogatstva od neprocjenjive vrijednosti za buduća pokoljenja.

– Sve ja to dobro znam – rekao je Longarm i slegnuo ravnodušno ramenima. – Nego, kaži ti meni o čemu je zapravo riječ? Zar netko želi posjeći šume?

– Nije baš sve tako jednostavno, nažlost. Neki vrlo utjecajni ljudi žele da se neke točke tog zakona o nacionalnom parku Yellowstone ukinu, što bi najvjerojatnije bio početak kraja tog parka.

– Objasni ti to meni malo bolje – rekao je Longarm i zagledao se napeto u Vaila.

– Nekoliko članova Kongresa sa ženama žele razgledati novi nacionalni park. Htjeli bi se uvjeriti da cijela ta zamisao nije samo gubljenje golemog prirodnog blaga. Tvoja je dužnost da ih odvedeš u park i da ih vratiš natrag žive i zdrave.

Vail se ponovo uvalio u stolicu, a oči su mu uzbuđeno iskrile. Longarm je shvatio da je Vail zapravo zabrinut za sudbinu nacionalnog parka Yellowstone.

– Na čijoj si ti strani, šefe? – upitao ga je otvoreno Longarm.

– Pitaš me da li sam protiv zakona o nacionalnim parkovima? Po bogu, Longarme, pa ti si vidio dovoljno gradova-duhova, izrovanih i uništenih krajeva i ispranih obrodnaka, da bi znao na čijoj sam ja strani.

– Htio sam da mi to ti sam kažeš – rekao je Longarm, a zatim je upitao Vaila: – A koliko osoba dolazi?

– Pet članova Kongresa sa ženama i pratnjom. Ukupno četrnaest osoba. Jedan šerif, zajedno s izviđačem, poslani su u Billings da ti pomognu. Oni dobro poznaju te krajeve – objasnio mu je Vail, a zatim je upitno pogledao u Longarma: – Kaži, prihvaćaš li taj posao?

– Zar mogu birati?

– Ni govora. Ali, bilo bi mi drago da taj posao obaviš kako valja. To su ljudi s kojima moraš postupati u rukavicama, a ako im se bilo što nezgodno dogodi, za sve će biti kriv nacionalni park. Ima još mnogo

krajeva koje bi valjalo zaštititi od tih novčara s Istoka, ali ode li Yellowstone pod sjekiru, ima malo na- de u osnivanje novih nacionalnih parkova i u zaštitu prirode od gramzljivaca.

Longarm je potvrdno kimnuo glavom. Znao je dobro što Vail time želi reći. Ali vođenje debelih političara i njihovih napirlitanih žena preko divljine gorja Big Horna nije baš privlačan posao. Međutim, Vail je imao pravo i Longarm se stresao na samu pomisao da bi Yellowstone bio preplavljen drvosječama, lovcima, tragačima za zlatom i srebrom... jer je obožavao taj kraj.

– Dobro. Idem s njima dragovoljno – rekao je Longarm Vailu sa smiješkom na usnama.

– Znao sam da me nećeš iznevjeriti i razočarati – reče Vail. Brzo je ustao i pošao prema vratima. – Reći ću mojim službenicima da nas ne smetaju. Ima još mnogo toga što ti moram reći u vezi s tim putovanjem, a nemamo baš više mnogo vremena. Putuješ noćas.

II

Longarm se naslonio na stolicu dok je proučavao lice Franka Tysona koji je upravo sjedao za njegov stol u hotelskom salunu. Premda je brzojavom najavio svoj dolazak u Billings, Longarm ga je čekao od ranog jutra, tako da ga je zaboljela stražnjica od neprekidnog sjedenja.

Nije mu htio pokazati koliko ga je rasrdilo čekanje dok je gledao u čovjeka koji će mu biti suradnik na putovanju do nacionalnog parka Yellowstone. Tyson je bio mršav čovjek svijetloplavih očiju. Kosa i obrve bili su mu kao slama, lice mršavo i privlačno s mrežom sitnih bora oko očiju i usta. Usprkos mirnoći i pristojnom držanju, Longarm je osjetio živčanost tog čovjeka.

– Zao mi je što ste me morali čekati, Longe. Tražio sam vodiča i nabavljao opremu – ispričavao mu se Tyson uz blagi osmijeh.

– Znači da ste primili moj brzojav?

– Dobio sam ga još prekjučer. Smatrao sam da nema smisla gubiti vrijeme čekajući na parobrod. Osobito, jer naše glavešine stižu tek danas poslije podne.

– Brzojav koji sam primio nije mi mnogo rekao. Možda nešto više znate o čemu je zapravo riječ? – upitao je Longarm hladno odvagajući Tysona.

– Posjetioci, izletnici. Otkako je riješeno pitanje Indijanaca sve ih više dolazi na Zapad – rekao je Tyson naglasivši riječ RIJEŠENO.

– Vi baš niste u to uvjereni? – upitao ga je Longarm.

– Sigurno je da je to pitanje riješeno na NAŠE zadovoljstvo. Međutim, nitko ne pita Indijance što oni misle o tome. Privlačno lice Tysona kao da je postalo još mršavije kada je podigao vrč s pivom.

– Nije baš mudro tako govoriti u Billingsu, Tysons. Kažite, zašto tako mislite?

– Osim želje za jednostavnom ljudskom pravicom? – oštro ga je upitao Tyson.

– Da, premda ja nikad nisam naišao na ljudsku pravicu koja je bila jednostavna ili vrlo pravedna... ali sigurno je da je uvijek bila ljudska – reče Longarm uz kiseo osmijeh.

Tyson se namrgodio i pažljivo pogledao Longarma.

– Prije sedam godina bio sam oženjen Indijankom iz plemena Vrana. Imali smo dvoje djece. Ubili su ih dva pijana vojnika dok je žena na potoku prala rublje. Prije negoli su ubili ženu, silovali su je.

– Pa, da mi to niste kazali, ne bih vjerovao. Vrane su saveznici naše konjice. Oni su se zajedno s bijelcima borili protiv Siouxa – rekao je zaprepašteno Longarm.

Tyson se ironično nasmijao.

– Ti bijednici nisu mogli razlikovati Vrane od Siouxa, čak da im je i život o tome ovisio.

– Jeste li prijavili taj zločin?

– Išao sam do samog vrha. Ali oni su dopustili da im krivci pobjegnu. Izgubili su se negdje na ovom području. Čini mi se da polovica ovdašnjeg stanovništva čine vojni bjegunci.

– Bilo je to prije sedam godina, Tysone. Zar vrijeme nije uradilo svoje? – rekao mu je Longarm.

– Možda. A ti prije nekoliko godina, kada sam nabasao na tu dvojicu, gotovo da sam jednog od njih živog skalpirao. Opet sam im izgubio trag, ali naći ću ja njih kad-tad.

Longarm je pažljivo proučavao Tysona. Razmišljao je o tome da li čovjek koji proživi tako veliku nesreću, a još uvijek misli na osvetu, može biti pouzdan suradnik u poslu koji moraju zajedno obaviti.

Kao da je čitao Longarmove misli, Tyson se nasmijao.

– Znam o čemu razmišljate, Longe. Mislite da sam opsjednut mržnjom i da bih svakog časa mogao zastraniti. A takav vam čovjek ne treba na putovanju s članovima Kongresa i njihovim ženama.

Longarm je polagano pijuckao viski.

– Da, upravo sam o tome razmišljao – priznao je Longarm.

– Pa čemu sva ta strka oko tog puta u Yellowstone? Čak trebaju dva pomoćnika saveznog šerifa u ulozi dadilja! Mislim da mi imamo i važnijeg posla od ovoga.

– Naravno da imamo. Ali ovo nisu obični izletnici. O ovom putova-

nju ovisi sudbina nacionalnog parka Yellowstone.

– To mi morate bolje objasniti – iznenađeno će Tyson.

Kada mu je Longarm rekao zašto članovi Kongresa žele vidjeti Yellowstone park i značenje koje bi ta posjeta mogla imati na daljnji razvitak cijelog tog područja, Tyson je zamišljeno šutio.

– Ako želite da netko drugi radi s vama taj posao, Longe, nemam ništa protiv. Nema smisla jahati uz čovjeka s čijim se stavovima ne slažete – Tyson je popio pivo i mirno pogledao u Longarma.

– Ne govorite gluposti – prekorio ga je Longarm blago. – Mislim da svi mi nosimo neke loše ideje duboko u sebi. Na ovom putu je međutim bitno, Tysone, da budno pazite na sigurnost i udobnost naših putnika. Ako mi to obećate, bit ću ponosan što mogu surađivati s vama. Tražim li previše?

– Zaboga, ne, Longe! – Tyson se nasmiješio s olakšanjem. Napeti izraz nestao mu je s lica.

– Dobro – rekao je Longarm i pružio ruku preko stola. – Zovi me Longarm, tako me zovu svi moji prijatelji.

Tyson mu je upravo htio odgovoriti kada su u ulice začuli pucnjavu. Skočili su i izjurili iz saluna. Na nogostupu je nekoliko ljudi okružilo Indijanca i pucali mu iz revolvera pod noge. Prestrašeni Indijanac poskakivao je i pokušavao se probiti kroz обруч ljudi koji su se hihotali. Ponovo su ga gurnuli u sredinu kruga i zapucali mu pod noge.

– Popodnevna zabava zloćudnih ljudi – rekao je gorko Tyson.

– Pa to nije Sioux – reče Longarm.

– On je Bannock, ali to je ovoj rulji sasvim svejedno.

Bannock je poskakivao kao lud. Lice mu je bilo iskrivljeno od straha i srdžbe. Bio je neobično obučen, u košulju i hlače od jelenje kože, a na glavi je imao stari konjanički šešir u koji je bilo zataknuo jedno pero, a na nogama izlizane konjaničke čizme. Bio je viši od prosječnog Indijanca. U jednom času Longarm je uhvatio njegov pogled. Oči su mu bile svijetloplave.

– On je mješanac – rekao je Longarm.

Tyson ga nije čuo. Bijesno je krčio put između ljudi koji su se grohotom smijali. U času kada se Tyson s revolverom u ruci probio do Indijanca, on mu je, već potpuno izbezumljen od straha, jednim udarcem istrkao revolver iz ruke i opalio nekoliko puta u okupljene ljude. Tada je u divljem trku proletio pokraj Tysona i potrčao prema rijeci.

Iznenadeni brzom akcijom Indijanca, okupljeni građani su načas ostali nepomično, a tada su s izvučenim revolverima pojurili za njim. Dva čovjeka koja je Indijanac ranio ostala su ležati na nogostupu.

Tyson je također potrčao za Indijancem. Longarm se prestrašio da pomahnitali građani ne nasrnu na Tysona, jer je njegovom nepažnjom nastradalo nekoliko ljudi, pa je i Longarm potrčao za njima.

Indijanac je stigao do rijeke. Meci su praštali oko njega. Sjurio je niz strmu obalu rijeke i nastavio bježati nizvodno posrćući i klizajući kroz blato i grmlje. Zatim je skočio u vodu i zaplivao prema matici rijeke.

Gomila je u divljem trku stigla do obale. Pucala je za Indijancem koji je polagano odmicao od obale. Tyson je pokušao zaustaviti pucnjavu, ali ga je jedan krupni bradonja udario drškom revolvera po glavi i Tyson se skljkao u blato.

Longarm je u tom času sustigao razjarenu svjetinu i urlao na ljude da prestanu pucati, a nekolicini je udarcima izbio revolvere iz ruke.

– Stanite, ljudi! Pogledajte! – zurlao je netko iz gomile.

Bannock je plivao točno u pravcu odakle je plovio parobrod prema pristaništu. Odjednom su svi prestali pucati. Zurili su u Indijanca koji se sve više približavao pramcu parobroda Far West. Longarm je na palubi vidio grupu muškaraca i žena koji su također gledali u Indijanca u vodi.

Sirena parobroda je prodorno zazviždala. Pramac se počeo polagano odmicati od Indijanca koji uopće nije opazio dolazak parobroda.

Gomila okupljena na obali zurila je u mrtvoj tišini u stravičan prizor. Sirena Far Westa ponovo je zazviždala. Zaokret broda bio je prejak tako da se kolo s lopaticama na boku broda približilo Bannocku, zahvatilo ga i uzdignulo iz vode. Vrisak žena odjekivao je preko vode kada je tijelo Indijanca ponovo palo u vodu koja kao da je ključala oko njega.

Longarm je pogledao u okupljenu gomilu. Svi su tupo zurili ispred sebe. Izvadio je svoju značku i pokazao je gomili. Zatim je objasnio da su Indijanci pod starateljstvom države. Govorio je oštro i ogorčeno. Budući da je Bannock bio mrtav, nestalo je njihove krvožednosti. Nitko nije rogoborio. Pokraj Longarma stajao je namrgođeni Tyson.

– Poznaješ li nekoga od ovih ljudi? Mislim da ih moram prijaviti – obratio se Longarm Tysonu.

Tyson je iscrpljeno odmahnuo glavom. Dok je Longarm gledao u gomilu pred sobom, jedan između njih je povikao:

– Krivac je taj momak pokraj

vas. On je Indijancu dao revolver. Poslije toga je sve pošlo naopako. Mi smo se samo zabavljali.

– Gubite se! – dreknuo je Longarm. – Požurite, možda naide još koji Indijanac s kojim ćete se moći zabavljati.

Gomila se polagano penjala obalom, a Tyson je pošao uz Longarma.

– Ja sam za sve kriv, zar ne? – U Tysonovu glasu osjetilo se koliko je bio nesretan.

– Nisi baš za sve, ali da je Indijanac uspio pobjeći, mogao si i ti nastradati.

– Jesi li vidio tko me je udario?

– upitao je Tyson.

– Da.

– Pokaži mi ga, molim te.

– Kasnije, možda. Sada moraš ići pred parobrod. Tamo se nalazi nekoliko vrlo nesretnih žena. Čuo si njihov vrisak, zar ne?

– Da, čuo sam – tiho i snuždeno odgovori Tyson.

– Većina sigurno pripada našoj družini. Zato te molim da odeš na pristanište i da ih dočekaš. Ja ću pogledati što je s onim ranjenim ljudima, a zatim moram poslati izvještaj o događaju.

– Ne brini, sve ću urediti – rekao je Tyson.

Kada su se uspeli do drvoreda vrba koje su rasle uz obalu rijeke, Longarm se ponovo obratio Tysonu:

– Rekao si da si našao vodiča i da si sve sredio oko opreme?

– Vodič se zove Jim Travers, a logor je postavljen izvan grada. Nisam vjerovao da ću za toliko ljudi naći smještaj u hotelu.

– Dobro. Neka se odmah privikavaju na spavanje pod šatorima

– složio se Longarm a zatim odlučno nastavio: – Odmah ih odvedi u logor. Ako netko iz grupe spomene

putovanje rijekom Yellowstone, objasni im da sam ja odlučio da odavde krenemo kopnenim putem.

– To isto je rekao i vodič – nasmejao se Tyson.

– Onda je sve dogovoreno. Do viđenja, Tysone.

Već je pao sumrak kad je Longarm došao u logor koji je vodič postavio u šumarku pokraj zadnjih kuća u Billingsu. Odjednom se pred njim ispriječio krupan čovjek sa srebrnom ploskom u ruci.

– Jeste li vi Curtis Long? – upitao ga je srditim glasom.

Longarm je jedva na vrijeme uspio zaustaviti konja. Odgurnuo je svoj šešir na potiljak i zagledao se u čovjeka ipred konja. U slabom svjetlu sumraka najočitija su bila široka ramena i gusta sijeda kosa koja je uokvirila rumeno lice. Oči tog diva bili su sjajne od alkohola. Doimao se supijan.

– Da – odgovorio je Longarm dok je konjem pažljivo zaobilazio ratobornog čovjeka i nastavio jahati prema logorskoj vatri.

Ovdje je ugledao Tysona i pokraj njega čovjeka koji je zacijelo bio njihov vodič. Sjahao je i uzde konja predao mladom momku uskog lica.

– To je Tim – predstavio je mladića Tyson, – a ovo je Jim Travers, naš vodič.

Longarm se rukovao s vodičem.

– Drago mi je, Jime. Možeš me zvati Longarm.

Lice Jima Traversa bilo je pokriveno prosjedom gustom čekinjavom bradom iz koje je izvirivalo samo preplanulo čelo i jagodice. Kao ugljen crne oči gledale su u Longarma. Bio je simpatičan.

– Longarm? Čuo sam dosta priča o nekom šerifu s tim imenom

– osmijeh mu je otkrio nepravilne i žute zube.

– Što je s onim ljudima koje je Indijanac ranio? – upitao je Tyson Longarma.

– Ne brini – umirivao ga je Longarm sa smiješkom. – Rane nisu bile ozbiljne. Ipak sam za svaki slučaj brzojavio u moj ured u Denver i u Ured za indijanska pitanja u Washingtonu. Zato sam se i zadržao tako dugo.

– Samo čas, Longe! – zagrmio je snažan glas iza Longarma.

Longarm je uhvatio Tysonov zabrinut pogled prije negoli se okrenuo da ponovo pozdravi krupnog čovjeka koji ga je malo prije zaustavio. Iza njega Longarm je ugledao visoku, vitku, ridokosu ljepoticu koja im se hitro približavala. Bila je utegnuta u dugačku nabranu haljinu svijetle ljubičasto-plave boje koja ipak nije mogla sakriti raskošne obline njezina prekrasna tijela.

– Paul! – uzviknula je kada je prišla krupnom muškarcu. – Misli sam da spavaš.

– Kao što vidiš ne spavam, Jean – odbrusio je krupni muškarac uz obješenjački osmijeh i odmah nastavio: – i želim još danas srediti da se svi vratimo na parobrod.

– Da odnesem pljosku u šator? – brižno je upitala mlada žena.

Paul se zadovoljno nasmijao i brzo ispio ostatak viskija iz pljoske.

– Evo, odnesi je i ponovo napuni.

Mlada žena kiselo se nasmiješila i s pljoskom u ruci pošla prema šatoru. Krupni čovjek je s vidljivim zadovoljstvom gledao za njom, a tada se dobro raspoložen okrenuo prema Longarmu i pružio mu svoju snažnu mesnatu šaku.

– Molim da mi oprostite za prijašnji istup. Ja sam Paul Laxalte, zastupam veliki Massachusetts i Kon-

gres – nasmijao se ponosno i nastavio: – Izabrali su me i za govornika družine koju ćete vi voditi vašom divnom zemljom.

– Drago mi je da sam vas upoznao i čestitam na izboru za predvodnika družine – rekao je Longarm uz osmijeh.

– Oni svi žele putovati parobrodom – upao je razdraženo u razgovor Jim Travers. – Izabrali su Laxalte da ti to kaže, Longarme.

– Dakle, o tome je riječ? – upitao je Longarm Laxalte.

– Zovite me Paul – Laxalte je duboko uzdahnio i nastavio: – Da, o tome je riječ. Svi mislimo da nema smisla mučiti se jašući preko te divljine, kada možemo udobno putovati Far Westom sve do rijeke Big Horn i dalje uzvodno do ušća Little Big Horna.

– U neko drugo doba godine, možda. Ali Yellowstone u ovo doba ima preplitak vodostaj. Vjerojatno bismo se negdje nasukali već prije Big Horna, a to bi značilo kraj našeg putovanja. Valja ići preko kopna u Yellowstone park.

– To isto mislim i ja – podržao je Longarma Jim Travers.

– Znate li vi, Longe, da je kape-tan Marsh s Far Westom plövio do ušća Little Big Horna gdje je ukrcao ranjenike poslije pokolja Casterovih vojnika i vozio ih niz Big Horn, Yellowstone i Missouri sve do Bismarcka, ukupno sedamsto deset milja za svega pedeset četiri sata? Da, mi smo usred industrijske revolucije kada strojevi služe čovjeku. A ja tvrdim da je ludak onaj koji se njima ne služi! – Laxalte se isprsiio i pobjedonosno pogledao u Longarma.

– Znam sve o tome – polagano je rekao Travers i nastavio: – Bio sam jedan od vojnika koje je Far West vozio nizvodno. Ali ove godine

vodostaj rijeke vrlo je nizak. Serif Long ima pravo, put preko kopna je puno sigurniji. Budući da smo nas trojica odgovorni za sigurnost vas i vaših žena, savjetujem vam da poslušate šerifa.

– Zar dopuštate da ovaj starac govori umjesto vas, Longe? – upitao je Laxalte Longarma gledajući ga oštro.

– Mislim da vam je sve dobro objasnio – odgovorio mu je Longarm.

Činilo se da je Laxalte začudio Longarmov odgovor. Zakimao je glavom. U to se iz mraka ponovo pojavila ridokosa ljepotica. Prišla je Laxalteu i dala mu srebrnu pljosku.

Oslanjajući se na mladu ženu, Laxalte se obratio trojici muškaraca:

– Dopustite da vam predstavim svoju tajnicu Jean McPhee. Izvanredno je lijepa djevojka i pametna pomoćnica, uvjeravam vas.

Sva tri muškarca naklonila su se mladoj ženi koja se blago zarumenjela. Longarm je shvatio da je ona bila svjesna značenja koje ima činjenica što putuje sama s Laxalteom.

– Ako ste završili s razgovorom, mislim da bi Laxalte morao otići na počinak – srdačno se nasmiješila i dodala: – Čini mi se da se nećemo vratiti na onaj lijepi brod, već da ćemo sutra zorom krenuti na put na konjima.

– Pogodili ste. Molim vas, obavijestite i ostale putnike – zamolio ju je Longarm.

Potvrdila je glavom i pridržala Laxalte koji je zateturao. Viski ga je potpuno ošamutio i srušio bi se da ga Jean nije obuhvatila rukama i polagano povelala prema šatoru. Longarm je zakimao glavom, diveći se toj mladoj ženi. Razmišljao je kako bi bilo lijepo imati lijepu tajni-

cu... i pametnu pomoćnicu, kako je rekao Laxalte.

Longarm se okrenuo prema Tysonu.

Dakle i to je sređeno. Što mi možeš reći o ostalima iz skupine?

– Već si sreo našeg konjušara. Osim njega imamo još i kuhara. Zove s Amos. Možeš mi vjerovati na riječ, izvrsno kuha – rekao je Tyson.

– To je najvažnije – složio se Longarm, a zatim ga još upitao: – Je li bilo kakvih problema?

– Jedino što je tim kicošima trebalo cijelo popodne da se smjeste. Još nikad nisam vidio toliko tehničkih novotarija. Oni imaju sa sobom čak i pokretne nužnike i kade za sklapanje. To je vrijedno vidjeti. Kažem ti – Travers se glasno smijao dok je pričao.

– Imamo li dovoljno tovarnih konja – ispitivao je Longarm.

– Da, mislim da imamo – odgovorio mu je Travers.

– Onda će biti sve dobro – zadovoljno je zaključio Longarm i dodao: – Vrijeme je da i mi podemo na počinak.

Pošli su prema vrećama za spavanje koje su bile prostrte oko logorske vatre, kada se pojavio konjušar noseći sedlo i ostale Longarmove stvari. Kada se Longarm pognuo da mu pomogne, Tim se nakašljao:

– Longe, Jean mi je rekla da joj treba vaša pomoć, mislim zbog Laxalte.

– Hvala, Time – Longarm je složio svoje stvari, a zatim je žurno pošao prema Laxalteovu šatoru.

Svjetiljka koja je stajala na stolici za rasklapanje osvjetljavala je Laxalteov šator. Laxalte je ležao na zemlji, a Jean McPhee sjedila je na stolici i zabrinuto gledala u nepomično tijelo pred njezinim nogama.

– Ne mogu ga podići – rekla je Longarmu pogledavši ga molećivo.
– Pretežak je za moje ruke. A kada je pijan, ukruti se kao balvan i ništa ga ne može probuditi.

– Ja ću vam pomoći – ponudio se Longarm.

Opkoračio je krupnog Laxaltea, uhvatio ga ispod pazuha, podigao i prebacio ga preko kreveta. Zatim ga je uhvatio za noge i povukao ga cijelog na krevet. Jean je uzdahnu-
la, ustala i počela svlačiti Laxaltea.

Longarm je krenuo prema izlazu.

– Nemojte još otići, Longe – zamolila je Jean McPhee.

Longarm se okrenuo i zagledao u lijepu ridokosu djevojku.

– Sjednite na ovu stolicu i pogledajte kako se dobra tajnica brine za svog poslodavca – rekla mu je veselo.

Longarm je poslušno uradio što mu je Jean predložila. Sjeo je na stolicu za sklapanje i sa zanimanjem promatrao spretno prste mlade žene koja je s iznenadujućom brzinom svlačila Laxaltea. Kada je Jean počela svlačiti dugačke Laxalteove gaće, Longarm je porumenio. Međutim Jean je mirno pokrila svoga poslodavca, a tada se uspravila i pogledala u Longarma.

– Onda, što kažete? – zapitala ga je otklanjajući uvojak žarke ride kose s vlažnog čela.

– Šteta što je previše pijan da to ne vidi.

– Je li? A jeste li vi pijani, Longe?

– Ne. Potpuno sam trijezan – nasmijao se mangupski.

– Onda dodite u moj šator. Želim vam objasniti moj položaj na ovom putu – odlučno će Jean McPhee.

Longarm je ustao krotko kao janje. Jean je utrnula svjetiljku i povelala Longarma prema svom šatoru. Vani je sjala mjesecina. Kada su uš-

li u šator, pokazala je Longarmu stolicu koja je stajala uz njezin krevet i on je poslušno sjeo. Upalila je svjetiljku i sjela na krevet.

– ja znam što ljudi mogu misliti o lijepoj mladoj djevojci koja putuje sama sa svojim poslodavcem. Ali uvjeravam vas, Longe čestito zarađujem. Uostalom, on je uvijek pijan. Nisam znala da čovjek može popiti toliko viskija a da ipak ostane na nogama. On previše pije, a od toga trpi njegova muškost. Mislim da je već Shakespeare rekao da piće razdražuje muškarca, ali ga istodobno čini i nemoćnim.

Longarm je ponovo osjećao da je malo pocrvenio. Pred njim je sjedila prekrasna Jean McPhee i kao da mu se žalila što Laxalte ne može da je zadovolji kao ženu.

– Nisam čitao Shakespearea – rekao je smješkajući se.

– Ali valjda ste shvatili što sam mislila.

– Da, svakako – uvjeravao ju je Longarm.

– Dobro – nasmijala se i dodala: – Htjela sam samo da znate da nisam Laxalteova ljubavnica. Samo mu pomazem. Njemu treba moja pomoć.

– Zar on nema ženu? – upitao je Longarm.

– Umrla je prije tri godine od tuberkuloze. Bila je godinama bolesna. Od njezine smrti Laxalte neprekidno pije. Vjerujem da još uvijek žali za njom.

– Shvaćam – sa žaljenjem će Longarm.

– Doista? – ustala je i prišla Longarmu. Primila ga je za ruke i povukla ga iz stolice. Kada je ustao, zagrlila ga je rukama oko pasa i glavu mu naslonila na prsa.

– Vi ste tako staloženi, a toliko snage ima u vama, Longe. A ja se susrećem s toliko mnogo slabica.

Da li me razumijete? Divan je osjećaj biti tako blizu osobe kao što ste vi.

Podigla je lice prema njemu. U slabom svjetlu svjetiljke lice joj je bilo ružičasto, a oči blistave. Poljubio ju je.

Bio je to dug poljubac koji mu je otkrio svu dubinu njene strasti i njenih čežnji. Kada se odvojila od njega, lice joj je bilo užareno, a oči sjajne. Obuzeta osjećajima više se nije mogla svladati.

– Ta prokleta haljina – mrmljala je uzbuđeno. – Pomozi mi, Longarme!

Kakav posao za jednog muškarčinu. Od uzbuđenja Longarmovi prsti su se gotovo ukočili. Prvo je trebalo odvezati prsluk, zatim otkopčati haljinu, a tada grudnjak. Kruti steznik zahtijevao je strpljenje koje ni jedno od njih dvoje više nije imalo.

Stajao je ispred nje skoro gole već napola obučen i spremao u desni džep svog prsluka kratki dvocijevni derringer kalibra 044.

– To je maleni revolver koji mi dobro dođe kada se nađem u škripcu – objasnio joj je Longarm.

– Pametno – Jean se ispružila na krevetu, a njezina gola koža ljeskala se zamamno na svjetlu svjetiljke. Longarmu je zastajao dah kad god bi pogledao u nju. Zakopčao je hlače, pa posegao za kaputom i šeširom.

Idem. Hvala na svemu i laku noć, Jean – nježno joj je rekao.

– Uskoro će svanuti – rekla mu je smiješeći se.

– Vjerojatno. Ako ujutro padnem s konja, ti ćeš znati jedina radi čega se to dogodilo.

– Htjela bih te nešto zamoliti – ustala je s kreveta i privukla se uz njega. – Mislim da nitko ne bi trebao znati da se nas dvoje dobro po-

znajemo. To će povrijediti Laxaltea. Moramo biti jako oprezni. Razumiješ radi čega, zar ne?

– Politička taktika – upitao ju je smiješeći se.

– Nešto slično. A mi ćemo se sastajati kad god za to bude zgoda. Bit ćemo uljudni jedno prema drugome, ali ćemo se ponašati kao da smo stranci. Bit će to teško, Longarme, ali to moramo učiniti.

– To sam ti htio i ja predložiti, premda sam svjestan da to neće ići lako – rekao joj je i blago je pomilovao po obrazu.

– Sretna sam što me shvaćaš. Znala sam da mogu računati na tebe... u mnogo čemu – zagrlila ga je oko vrata i toplo ga poljubila.

Okrenuo se i napustio šator s okusom njezina poljupca na usnama. Svukao se po drugi put te noći i zadovoljno se uvukao u vreću za spavanje. No prije nego li je zaspao izvukao je iz džepa brzojav koji je primio tog poslijepodneva. Na treperavoj svjetlosti logorske vatre ponovo ga je pročitao:

ŠERIFU LONGU BILLINGS
MONTANA STOP SAMMY WENT-
WORTH U SRODSTVU S UBOJICOM
KOJEG SI UHAPSIO STOP
WENTWORTH VIDEN U VLAKU
KOJIM SI OTPUTOVAO IZ DENVERA
STOP THERESA MIRELDA SE
KUNE DA ĆE TE SAMMY UBITI
STOP ONA JE JOŠ U ZATVORU
STOP ČUVAJ LEDA STOP VAIL
SAVEZNI ŠERIF DENVER.

Longarm se nasmiješio savjetu koji mu je dao njegov poslodavac. Da, Vail je imao pravo. Mora čuvati leda radi Sammyja. Takve kukavice obično pucaju samo iz zasede.

Longarm je bio uvjeren da Wentworth točno zna gdje ga može naći, a isto tako kamo namjerava ići, jer su svi građani Billingsa znali za

skupinu glavešina iz Washingtona i za cilj njihova putovanja.

Longarm je izvukao svoj derringer iz džepa i stavio ga pod složeni pokrivač koji mu je služio umjesto jastuka. Sklopio je oči. Osjetio je na obrazima hladan povjetarac koji je dolazio s gorja Big Horn, a misli su mu se ponovo vratile Jean McPhee. Napokon je zaspao.

III

Longarm se iduće jutro uvjerio u organizacijske sposobnosti šerifa Tysona i Jima Traversa. Mladi konjušar kojega su unajmili bio je spretan oko konja, vješt kod postavljanja i spremanja šatora kao i kod slaganja prtljage. Kuhar je već s doručkom sve ugodno iznenadio. Jelo je bilo jednostavno, ali vrlo ukusno.

Prije negoli su krenuli na put, Longarm je zamolio Jima Traversa da objasni putnicima, koji su se oko njih okupili, zašto ne mogu dalje putovati brodom. Travers im je rekao da najbolji put do nacionalnog parka ide preko zapadnih obronaka gorja Big Horn. Govorio im je i o teškoćama na koje bi mogli naići tokom tog putovanja. Razvila se žestoka diskusija, ali je Travers na sva pitanja našao pravi odgovor, tako da se početno nezadovoljstvo putnika iz Washingtona polagano smirivalo. Travers je potpuno pridobio muške članove družine kada je napomenuo da će trebati pomoć pri nabavljanju svježeg mesa. Svi su bili spremni da mu pomognu kad bude htio poći u lov.

Longarm je u vrijeme te rasprave iskoristio priliku da prouči ljude o kojima se na putu mora brinuti. Laxaltea i njegovu lijepu tajnicu već je sinoć upoznao. Vjerna njihovu sinoćnjem dogovoru, Jean jedva da je

i pogledala u Longarma. Longarm je zbunjeno skrenuo pogled prema drugim putnicima koji su stajali okupljeni u jutarnjoj izmaglici.

Najmladi putnik bio je naočito momak gustih tamnih brkova, kratke kovrčave kose i visoka čela. Pušio je lulu i pažljivo slušao što im Travers govori. Longarm ih je sve poznavao po imenima. Bio je to Carles Evans Clinton iz New Yorka za kojega mu je Travers rekao da se protivi stvaranju nacionalnog parka. Melinda Clinton, njegova dražesna, nježna žena stajala je sa Cindy Lou Ryan, stasitom tamnocosom ljepoticom koja je budnim okom bdjela nad svojom krhkom poslodavkom.

Peter Eliot i njegova žena Mary bili su u medenom mjesecu. Kao i Clinton, Peter Eliot bio je naočito muškarac, plavih očiju i glatko izbrijana lica. Bilo je očito da se često i rado smije. To isto se moglo reći i za njegovu ženu Mary, ljepoticu kestenjave kose i puti bijele kao mlijeko. Plavooka i plavokosa Daisy Foster pratila je Mary Eliot, Daisy je svojim drskim osmijehom i dražesnim rupicama na obrazima privlačila poglede muškaraca, tako da čak i Jim Travers nije bio iznimka.

Dva čovjeka potpuno različita kova stajala su zajedno. Big Jim McAllister bio je prava ljudina crvena lica i velika trbuha. Već se na prvi pogled moglo vidjeti da je dobrićina. Debela cigara bila mu je na ustima dok je slušao Jima Traversa, a nekoliko puta se tako slatko nasmijao na neke slobodnije Jimove opaske da je smijehom zarazio sve prisutne putnike. Za razliku od Big Jima, David Baxter bio je nizak, mršav, žilav čovjek s prodornim očima i čelave glave. I on je pušio cigaru ali tanku i jeftinu koju je

cijelo vrijeme snažno povlačio, tako da mu se od dima lice gotovo nije ni vidjelo. Oštrim glasom često je prekidao Jima Traversa postavljajući mu jasna i pametna pitanja.

Kći Davida Baxtera, Olivija, stidljiva vitka djevojka žarke ride kose čvrsto se rukom držala za Irenu McAllister, visoku ženu Big Jima koja je vrlo ozbiljno slušala raspravu. Drugom rukom Olivija se držala za ruku Violete Fleur, djevojke koja ju je pratila na ovom putovanju. Udaljena od ostalih stajala je Hilda Guernsback, djevojka ukočena držanja i stroga pogleda koja je pratila Irenu McAllister.

– Longe, imate li možda još što reći? – Travers je prekinuo Longarma u promatranju putnika.

– Mislim da si sve dobro objasnio – nasmiješio se Longarm vodiču, pa dodao: – Možda bi još trebalo upozoriti žene da se ne uplaše ako naidemo na Indijance.

– Indijance? Zar oni nisu u rezervatima? – zaplašeno je upitala Daisy Foster.

– Zar niste vidjeli Indijance na vašem putu uz rijeke Missouri i Yellowstone, gospodice Foster? – upitao ju je Longarm.

– Da, ali to su bili miroljubivi Indijanci.

– Svi Indijanci mogu slobodno napustiti rezervate. Oni nisu zatvoreni, gospodice Foster. Sjedinjene Države nemaju zoološke vrtove za ljudska stvorenja, premda vjerujem da bi to neki ljudi vrlo rado uradili – rekao je čvrstim glasom Frank Tyson.

– Ja... ja sam mislila da Indijanci moraju ostati u rezervatima... zbog svih onih pokolja – ispričavala se Daisy.

– Smiri se, Frank! – obratio se Longarm Tysonu. – Da nisam spomenuo mogućnost našeg susreta s

indijanskim lovcima do ovog objašnjavanja ne bi ni došlo.

– Indijanski lovci! – zaprepašteno je uzviknula Mary Eliot.

– Oni ne love skalpove – umirivao ju je Jim Travers i dodao: – Indijanci love samo divljač za jelo i tako uštede vladi mnogo novaca.

– Predlažem da krenemo – nestrpljivo reče Longarm, a zatim se obrati Jimu Traversu: – Bilo je dosta pričanja, zar ne, Jime?

Vrijeme je prolazilo, a Longarm je sa zadovoljstvom opazio da se putnici polagano privikavaju na konje i da sve više uživaju u ljepotama kraja preko kojeg su jahali. Potjerao je konja prema čelu kolone gdje su jahali Tyson i Travers.

Tyson se okrenuo u sedlu kada mu se Longarm približio. Longarm se nagnuo naprijed da bi mogao bolje vidjeti Traversa koji je jahao pokraj Tysona.

– Kako napredujemo? – upitao je Longarm starog vodiča.

– Za sada sam zadovoljan, Longarme. Ali to neće dugo trajati. Ne sa svim tim ženama – Travers je s građenjem zatresao glavom.

– Pa dosada nije bilo problema, Jime. Sve su vrlo dobre jahačice – rekao je Longarm.

– To je istina. Na ovom zemljištu može se dobro jahati postrance. Ali pričekaj, što će biti kada se popnemo u brda, gdje nema ni puta ni livada s gustom travom kao ovdje – gundao je Jim sebi u bradu.

Longarm je odmahnuo glavom zlovoljno. Jim je imao pravo. Pašnjak preko kojeg su upravo prelazili bio je pokriven poljskim cvijećem i jahanje je bilo pravi užitak.

Znao je da okolica neće ostati tako pitoma. Pa ipak, Longarm se nadao da putnici neće zaboraviti na ove ljepote kada nastupe teškoće. Usko-

ro će takvi krajolici postati prava rijetkost.

– Frank, molim te pročitaj ovaj brzojav – Longarm je pružio Tysonu brzojav koji je jučer primio od Vaila.

Frank je pažljivo pročitao sadržaj i zamišljeno se zagledao u Longarma.

– Sto misliš uraditi, Longarme?

– Razmišljao sam o tome. Moram misliti na ove glavešine i njihove žene. Bilo bi loše da budu u blizini kada se sretnem s tim momkom. On je tolika kukavica i podlac da mu je sasvim svejedno, povrijedi li još nekoga osim mene. Zato ću odjahati naprijed i neprekidno biti na određenom razmaku od cijele družine.

– Ali tako se izlažeš njegovoj milosti odnosno nemilosti – prigovorio je Tyson Longarmu.

– Vjerojatno. Ali on je pravi ludak. I loš je strijelac. Što sam dalje od vas, manja je vjerojatnost da zalutali metak pogodi nekoga.

– Hoće li netko i meni reći o čemu je riječ? – znatiželjno će vodič.

– Tysone, objasni mu. Ja ću za to vrijeme odjahati naprijed – Longarm se obojici srdačno nasmiješio i podbo svog konja.

– Pazi samo da se ne izgubiš – povikao je za njim stari vodič.

Pucanj koji je Longarm očekivao cijelo popodne nije došao iz puške Sammyja Wentwortha već je odjeknuo duboko u udolini preko koje se probijala kongresna družina. Pogledao je niz dugi obronak i ugledao Petera Eliota koji je s puškom u ruci jahao kroz visoku travu za grizlijem.

Longarm je glasno prokleo i natjerao konja niz obronak prema Eliotu. Dok je jahao, vidio je kako se medvjed zaustavio, okrenuo, podigao na stražnje noge i bijesno re-

žeći čekao svog napadača koji mu se naglo približavao. Kada je Eliot to vidio, tako je naglo zaustavio konja da se životinja propela i gotovo ga zbacila sa sedla. Eliot je smirio konja, okrenuo ga i potjerao ga prema družini koja se zaustavila samo stotinjak metara dalje i promatrala što se događa.

Longarm je nemilosrdno podbadao konja pokušavajući stići medvjeda i usmjeriti ga u drugom pravcu. U tom času je i Eliot shvatio svoju grešku, naglo je promijenio pravac i počeo se udaljavati od skupine ljudi i konja. Premda je i medvjed promijenio pravac i nastavio trčati za Eliotom, on je ipak bio opasan za družinu.

Longarm je opazio kako se jedan konj s jahačem propeo kada je medvjed protrčao u njegovoj blizini, i bezglavo pojurio prema šljunkovitoj vododerini. Nejasno je čuo ženski vrisak. Prepoznao je glas Melinde Clinton. Odmah je okrenuo konja i zagalopirao prema vododerini, nastojeći da dostigne Melindu.

Bilo je pravo čudo kako se Melinda Clinton uspjela održati na konju koji je bjesomučno jurio. Kada ih je napokon sustigao, Longarm je rukom obuhvatio iznemoglu ženu oko struka i privukao je k sebi. Lice joj je bilo blijedo, a oči razrogačene.

– Jeste li dobro? – upitao ju je nježno Longarm dok ju je pažljivo spuštao s konja.

– Da... hvala, mislim da sam dobro – promucala je Melinda teško dišući, a zatim ga je začudeno upitala: – Otkuda ste se vi odjednom stvorili, Longe?

U tom času dojurio je Charles Clinton. Skočio je s konja i snažno zagrlio svoju ženu.

– Bože, Melly! Jesi li dobro? – povikao je uzbuđeno.

Kada mu je potvrdila glavom,

Clinton se okrenuo Longarmu i zahvalno mu stisnuo ruku.

– Jahali ste veličanstveno, Longe! Veličanstveno! Odjednom ste se pojavili kao da ste pali s neba. Prosto nevjerojatno.

– Smirite se, Clintone. Sve je dobro prošlo. Samo biste morali pogledati kamo je odjurio konj. Među tim stijenama može se povrijediti – rekao je Longarm smiješeći se, a zatim je upitao: – A što je s medvjedom? Je li ga Eliot ubio?

– Znam samo da je ta budala pucala u njega – reče Clinton, gledajući prema dolini.

– Idem za njim – reče Longarm i uzjaše.

– Najljepše se zahvaljujem, Longe. Spasili ste mi život – javila se tihim glasom Melinda Clinton.

Longarm joj se nasmiješio i potjerao konja niz dolinu. Ugledao je Traversa koji mu je jahao u susret.

– Taj ludi Eliot ranio je grizlija. Medvjed se sakrio u šikari na ulazu u kanjon. Eliot ga želi ubiti. Rekao sam mu da je lud, ali on je tvrdoglav kao magarac. Kaže da će od krzna napraviti prostirač ispred svog kamina – obavijestio je Jim Longarma.

– Vрати se družini i pripazi, jer kakve smo sreće možda je u blizini i grizlijeva obitelj. Ja idem do Eliota – reče Longarm i odjaše.

Eliot je u međuvremenu sjahao i oprezno se približavao šikari koja je rasla uz strmu stijenu kanjona. Longarm je potjerao konja u galop, nadajući se da će stići Eliota prije negoli bude prekasno. Eliot je čuo dolazak Longarma, zaustavio se i blaženo mu se nasmiješio.

– Ovdje je, u ovom grmlju, Longe. Najveći grizli kojeg sam ikad vidio.

Longarm je shvatio da Eliot uopće nije opazio u kakvu je opasnost doveo Melly Clinton.

– Većina grizlija su velike životinje, Eliote. Jeste li ga ozbiljno ranili?

– Prvi put sam ga sigurno pogodio, a poslije drugog pogotka jedva je trčao – Eliot se okrenuo i pokazao na udaljeni kraj šikare: – Tamo je ušao. Ako se požurimo...

– Savjetujem vam da ga ostavite, Eliote.

– Da ga ostavim? – zaprepašteno će Eliot.

Longarm koji je još časak prije bio bijesan na Eliota, gledajući njegovo mladenačko oduševljenje i lovački žar, osjetio je kako mu ljutnja nestaje.

– Da. Bila bi čista ludost... ali i vrlo opasno uputiti se u borbu s ranjenim medvjedom – rekao je mirno Longarm.

– Ludost? Mislite? A zar ne bi bila ludost ostaviti ranjenog medvjeda i izložiti opasnosti slučajne putnike i obližnja naselja? – ironično je upitao Eliot.

– Medvjed će najvjerojatnije izbjegavati sva mjesta koja mu mirišu na ljude – Još dok je govorio, Longarm je shvatio da neće moći promijeniti mišljenje ovog mladog kicoša iz Washingtona.

– Lovio sam tigrove u Bengalu, Longe, Ljudoždere. Vidio sam pokolje koje su te životinje radile kada su bile ranjene i ostavljene.

– Ovo nije Bengal, Eliote, a grizliji nisu tigrovi – odbrusio je Longarm.

– Kako želite. Možete se skloniti. Ubit ću ga sam.

Kada se Eliot okrenuo i pošao prema šikari, Longarm je izvukao svoju pušku iz navlake i potrčao za Eliotom.

– Idem s vama, Eliote. Ali ne zbog vaše lude glave, već zbog mlade žene s kojom ste u medenom mjesecu.

Eliot se zaustavio i okrenuo. Lice mu je postalo tamnocrveno, ali prije negoli je odgovorio, Longarm je kroz visoku travu krenuo prema šikari.

Šikara od gusto isprepletenih kupina i borovica bila je viša od dva metra. Odmah iza šikare dizala se gotovo okomita stijena. Negdje u tom prostoru, u nekom grmu sakrio se ranjeni grizli.

Oba muškarca imala su puške malog kalibra čija su zrna mogla ubiti medvjeda samo ako ga pogođe u pravo mjesto. Longarm je požalio što sa sobom nema sačmaricu koja bi sigurno zaustavila medvjeda.

Longarm je očekivao napad grizlija čim se približio šikari. Ali ništa se nije dogodilo. Stigao je i Eliot i oprezno su s uperenim puškama prišli grmlju. Longarm je opazio duboke tragove koje je medvjed ostavio u travi. Zastao je da ih bolje osmotri, a tada je začuo muklo režanje iz šikare. Ispravio se i ugledao medvjeda razjapljene gubice i krvavih očiju kako izlazi iz zaklona i kreće prema njima.

Eliot je zapucao i ranio životinju u njušku. To je medvjeda još više razbjesnilo. Ispravio se u punoj visini i Longarm je pred sobom ugledao najvećeg grizlija u životu. U punoj visini imao je preko dva i pol metra, a s njuškom iz koje je curila krv pružao je stravičan prizor.

Eliot je ponovo zapucao, ali je promašio. Longarm je nanišanio, ali prije negoli je mogao pucati, medvjed se nevjerojatnom brzinom okrenuo, spustio na noge i potrčao prema Eliotu. Premda je vrlo težak i nezgrapan, brzo je trčao.

Eliot se okrenuo i udario u bijeg. Longarm je nanišanio. Prvi metak pogodio je medvjeda u leđa i oborio ga. Bijesno režeći grizli se okrenuo

Longarmu, podigao na noge i krenuo prema njemu. Longarm je nišanio u oko životinje i opalio. Bio je siguran da je čuo udar zrna u medvjedu tvrdu lubanju, ali činilo se da to životinja nije uopće osjetila. Više nije imao vremena za pucanje. Potrčao je kroz visoku travu i pogledao iza sebe. Medvjed je posustajao, bio je teško ranjen, ali se još nije predavao.

Ugledao je Jima Traversa koji se približavao u oštrom galopu. Iza njega jahao je šerif Tyson. Ali bili su još dosta daleko.

Ponovo se ogledao. Grizli je pružao stravičnu sliku. S ranjenom glavom, režeći promuklo, sustizao je Longarma koji je u trku izvukao svoj kolt i tri puta opalio u vrat životinje.

Iza medvjeda pojavio se Eliot. Tada je odjeknuo snažan prasak. Glava medvjeda se rasprsla, a njegovo veliko trijelo je napokon klonulo. Još se časak njihao, a zatim se složio na zemlju u blizini Longarma.

Travers je sjahao i pritričao Longarmu. Kasnije su stigli Tyson i Eliot.

– Longarme, pa to je najveći grizli kojeg sam ikad vidio – uzviknuo je uzbuđeni šerif, vrteći glavom.

– Nadam se da neću ni vidjeti većega – nacerio se Longarm i pogledao u pušku koju je Travers još uvijek držao u ruci.

– S čime si pucao, Jime?

– Iz šarperice kalibra 0,50. Dovoljno da zaustavi bivola, a ponekad i grizlija – odgovorio je vodič zadovoljno.

– Upravo je takva puška trebala za njega – Longarm je zamišljeno gledao u medvjeda.

Vodič je prišao medvjedu i pažljivo ga razgledavao. Prišao mu je i Eliot.

– Čini se, Eliote, da ste napokon došli do svog prostirača – stari vodič pogledao je u Eliota koji je bio neobično blijed.

– Ne nisam. Razbili ste mu glavu. Možete li zamisliti kako bi izgledao taj prostirač? – upitao je Eliot pogledavši ih s prezirom u očima.

Svi su zašutjeli. Travers je pogledao šerifa Tysona. Tada su obojica pogledala Longarma. Longarm se nakašljao.

– Pa, to baš i nije neka tragedija, zar ne, Eliote? Bit će još mnogo medvjeda za prostirač.

IV

Te večeri utaborili su se na obali brzog gorskog potoka. Potok je bio pun pastrva i kuhar je pripremio ukusnu večeru. Longarm se odmarao uz logorsku vatru i pušio cigaru. Odlučio je spavati podalje logora, ali u tom času uživao je u društvu Tysona i Traversa.

Tišinu koja ih je okruživala prekidali su dabrovi, udarajući neprekidno svojim repovima po površini vode. Travers im je pričao o vremenu kada su se nosile šubare od dabrovine i kada ih je on u ovom kraju hvatao.

U jednom času Longarm je pogledao prema čistini oko koje su bili postavljeni šatori i vidio da im prilaze Charles Clinton i njegova žena. Iza njih išla je Cindy Lou. Longarm, Tyson i Travers ustali su kada su im prišle žene.

Clinton je uljudno pozdravio Jima i šerifa, pa se obratio Longarmu:

– Žao mi je što smetamo, ali moja žena i ja želimo vam se još jednom zahvaliti – rekao je Clinton i srdačno se rukovao s Longarmom.

i dodao: – Ujedno smo došli da vas opomenemo.

Melinda Clinton je zahihotala.

– Prestani, Melly! To je vrlo ozbiljno – rekao je Clinton ali bez ljutnje u glasu.

– A ja mislim da je to vrlo zabavno – Melly je pogledala u Cindy Lou i upitala: – Zar ne, Cindy?

Cindy Lou je potvrdno kimnula glavom. Njezina prekrasna crna kosa padala joj je na ramena u blagim valovima. Oštro je pogledala u Longarma.

– Muškarci su već počeli s okladom.

– O čemu to govorite? – upitao je iznenađeno Longarm.

– O Peteru Eliotu. Vrlo je uzbuđen. Današnji susret s medvjedom posve ga je zbunio. Uvjeren je da ste se prema njemu bahato ponijeli i odlučio je da s vama odmah sredi račune.

– Da sa mnom sredi račune? – Longarm nije bio siguran čuje li dobro.

Melly je prišla Longarmu.

– Morate znati, Longe da je Peter Eliot duboko povrijeđen. On misli da ste danas poslije podne bili odviše grubi s njim. Vi niste pokazali dovoljno poštovanja za njega kao člana Kongresa.

– Pa i nisam – promrmljao je kroza zube Longarm. Pogledao je u Melly Clinton, pa nastavio glasno:

– Njegov lakomisleni i tvrdoglavi postupak doveo vas je u smrtnu opasnost, gospodo Clinton... a meni je donio nekoliko sijedih vlasi. Namjeravao sam o tome s njim razgovarati prije negoli sutra ujutro krenemo dalje. Koliko se sjećam, Jim je jutros prije negoli smo krenuli sve vas opomenuo da u vrijeme putovanja nema lova iz zabave. Što hoće taj Peter Eliot? Možda, dvoboj? –

upitao je Longarm, okrenuvši se Clintonu.

– Nešto slično tome – nesigurno će Clinton.

– On se želi s vama šakati. Golim pesnicama – dodala je Melly tiho.

– I zbog toga se svi klade? – upitao ih je Longarm, nasmijavši se posprdno.

Melly je svečano kimnula glavom. Cindy Lou je svojim velikim crnim očima pomno promatrala Longarma. Bio je siguran da odmjerava njegovu snagu.

– Tko će mu biti sekundant? – upitao je Longarm.

– Laxalte – brzo mu je odgovorio Clinton.

Longarm je klimnuo glavom. Nije se iznenadio.

– Longarme – brzo je nadovezao Clinton – dopustite mi da ja budem vaš sekundant. Bit će mi čast.

– Jim i ja ne možemo ostati po strani. I mi smo uz Longarma – umiješao se u razgovor Tyson.

– Pa to je glupost – pobunio se Longarm. – Nisam mislio da se odrasli ljudi vole tako igrati. Osobito odrasli ljudi koji upravljaju ovom zemljom.

– Prihvaćate li izazov? – upitao ga je Clinton.

– Golim šakama, kažete? On je svojih godina i samo nekoliko centimetara niži od mene – rekao je Longarm, pa dodao: – Ako nije jako hitno, volio bih popušiti cigaru na miru.

Smješkajući se u brk na tu beskrajno djetinjastu glupost, Longarm je ponovo sjeo uz logorsku vatru i stao otpuhivati dimove iz cigare. Clinton je s obje žene požurio natrag prema šatorima da obavijesti družinu.

– Ti ćeš naučiti pameti tog napu-

hanog mladoženju, zar ne? Inače bismo mogli do kraja putovanja još svašta doživjeti – zabrinuto ga je upitao Jim.

– Svakako. Barem će za neko dobro poslužiti ta glupa tučnjava. A što, ako Eliot mene pretuče? – Longarm je duboko povukao dim iz cigare i ponovo se nasmijuljio.

Bilo je još dovoljno danjeg svjetla, kada je Longarm, gol do pasa, stao u krug koji je Laxalte nacrtao na čistini. Svi muškarci postavili su se u krug, a žene, premda su stajale nešto dalje, s istim su nestrpljenjem očekivale da vide ishod borbe.

Peter Eliot, također gol do pasa, bio je čvrsto građen i dobro razvijen momak, snažnih prsa i mišićavih ruku. Stojeći ispred Longarma s visoko uzgিদnutom šakom, nije odlio želji da ne pogleda u svoju ženu, ne bi li vidio kakav je izazvao dojam.

– Longarme, ja ću vam pridržati cigaru – ponudio se Clinton koji ga je čas prije upozorio da se ne smije rvati već samo udarati šakama.

Longarm se okrenuo prema Peteru Eliotu koji mu se polagano primicao, s visoko podignutim šakama. Naglo je ispružio ruku prema Longarmovu licu. Longarm je ustuknuo korak unatrag, ali Eliot je već zamahnuo i drugom rukom. Ponovo je promašio i Longarm mu se posprdno nasmiješio.

Longarmov posprdni smiješak rasrdio je Eliota i krv mu je uzavrela. Odlučno je pošao na Longarma. Glavu je zavukao duboko među ramena. Longarm je začuo tiho hihotanje neke žene. Taj ga je hihot razdražio. Prestao se povlačiti. Brze Eliotove udarce odbijao je podlakticom i laktovima, a zatim je iskoristio malenu nepažnju Eliota i šakom ga udario po obrazu.

Udarac je Eliota odbacio prilično snažno unatrag. Longarm je duboko uzdahnuo. Nikako nije mogao shvatiti tu borbu ozbiljno. No Eliot ga je ponovo napao nizom snažnih udaraca po glavi i ramenima. Longarm je počeo gubiti strpljenje. Zamahnuo je snažno prema Eliotovoj glavi. Promašio je, a Eliot je to jedva dočekao i udario ga šakom pod bradu tako jako da je Longarm posrnuo unatrag. Jedva se zaustavio prije negoli je izgubio ravnotežu. Raširio je noge da se bolje ustoboči i zaklimao glavom da je razbi-
stri.

Longarm je nerazgovjetno čuo Laxalteove povike odobravanja i bodrenja Eliota, i još neke nejasne glasove s druge strane kruga. Ispravio se i čekao novi Eliotov napad.

Udarce je uglavnom zaustavio podlakticom desne ruke i napeto je čekao svoj čas. Poslije niza udaraca koji mu nisu naudili, Longarm je krenuo u napad.

Udario je Eliota svom snagom u trbuh lijevom rukom, a kada se Eliot savio, podbočio ga je desnicom ravno pod bradu tako snažno da je udarac odjeknuo kao prasak. Eliot je zateturao i složio se na zemlju. Longarm se odmah povukao korak dva. Gledao je kako se Eliot s naporom podiže sa zemlje i nesigurno staje na noge.

— Je li vam sada dosta te vaše gluposti, Eliote? — upitao ga je Longarm hladno.

Eliot je tvrdoglavom zaklimao glavom. Ni uzvik njegove žene nije ga zaustavio. Krenuo je brzo u napad, crven u licu što od jaro-
sti što od udaraca koje je primio. Longarm se jedva uspio obraniti od kiše udaraca, povlačeći se vrlo oprezno. Jednom mu je uspjelo da udari Eliota u nos iz kojeg je počela curiti

krv. Ali Eliota ni to nije zaustavilo.

Zbog snažnog udarca pod rebra, Longarm je ostao gotovo bez zraka i odbacio ga snažno unatrag. Odjednom je osjetio da mu koljena popuštaju, ali Eliot ga nije prestajao udarati.

Longarm više nije razmišljao da li je ta borba glupost ili nije. U tom je času mislio samo kako da je što prije završi. Na to ga je poticalo i sve glasnije navijanje gledatelja tog čudnog dvoboja.

Pognuo se. Izbjegao je udarac u glavu. Eliotova mu je šaka prošišala iznad tjemena. To je Longarm iskoristio i svom je snagom udario Eliota u prsa, odmah ispod srca. Eliot je za časak zastao kao da je ostao bez daha, a Longarm ga je još jednom udario. I to pod bradu tako snažno da se i sam zavrteo oko svoje osi. Kada se ponovo okrenuo prema Eliotu, ležao je nepomično na leđima u prašini. Bio je bez svijesti.

Longarm je sporim koracima izašao iz kruga, uzeo cigaru koju mu je čuvao Clinton, stavio je srdito u usta, te krenuo bez riječi preko čistine prema mjestu gdje je ostavio svoju opremu.

Čim je pala noć, Longarm je, misleći na Sammyja Wentwortha, uzeo svoju vreću za spavanje i krenuo izvan logora. Clinton je pošao za njim.

— Što je sada opet, Clintone? — upitao ga je Longarm umornim glasom.

— Peter Eliot bi s vama rado razgovarao u svom šatoru.

— On zna gdje sam — odgovorio je hladno Longarm.

— Slab je još, a vjerojatno i malo pametniji. Nisam htio doći po vas. Znao sam što ćete mi odgovoriti, ali Melly me je pokolebala. Rekla je da ćete vi sigurno doći.

– Melly je to rekla? – ponovio je Longarm, smiješeći se.

– Da, ona je to rekla – potvrdio mu je Clinton.

– Gdje je šator gospodina Eliota? – upitao ga je Longarm pošto je najprije duboko uzdahnuo.

– Na kraju čistine – odgovorio mu je Clinton. Zapalio je cigaru i pošao uz Longarma prema logoru.

– Mislite da je vaša borba s njim bila čista ludost? – upitao ga je Clinton.

Borio sam se samo zato da Eliota naučim pameti. Morate znati, Clintone, da se ovdje ljudi bore za goli život. Ona za njih nije ni igra ni sport. Možda još nismo dovoljno civilizirani – odgovorio mu je ozbiljnim glasom Longarm.

– Shvaćam što hoćete reći, Longarme, ovo je još divlja zemlja. Vjerojatno znate da sam ja protiv omeđivanja i stvaranja nacionalnih parkova. Ovaj kraj se mora civilizirati. Sva bogatstva koja se ovdje skrivaju treba upotrijebiti za dobro čovjeka. Divljina se mora ukrotiti. Ostavimo li je ovakvom, ostatak će beskorisna. Shvaćate li moje gledište, Longarme?

– Donekle. Ali mi još nismo došli do područja parka. Možda ćete promijeniti mišljenje kada ga vidite. Recite mi, zašto ste povelili ženu, na ovakvo naporno putovanje? Ona je vrlo nježna i krhka za ovu divljinu.

– Točno – složio se Clinton, pa nastavio: – Melly je vrlo nježna žena, ali njezin vanjski izgled vara. Ona ima vrlo snažnu volju. Često me zbunjuje... Teško joj je bilo što odbiti, Longarme. Ona je zahtijevala da pode sa mnom.

– Htjela je vidjeti park?

– Još i kako. Mnogo je o njemu čula i čitala. O vrućim izvorima, gejzirima, gudurama i drugim pri-

rodnim čudima. Nisam je mogao odgovoriti.

Stigli su do Eliotova šatora. Melly Clinton je izašla iz šatora i nasmiješila se Longarmu. Prstima je poravnala nestašni uvojak koji joj je pao na čelo.

– Znala sam da ćete doći, Longe – rekla je tiho.

– Zovite me Longarm. Svi me tako zovu, Melly. Svi moji prijatelji.

Plaho se nasmiješila. Nestalo je zabrinutosti s njezina ljupkog lica.

– Vjerujem da je Peterova vilica ostala čitava, Longarme. Želi razgovarati s vama.

– Ako mi vas dvoje pričuvate vreću za spavanje, poći ću k njemu – reče Longarm u šali.

Longarm je ušao u šator i ugledao Petera Eliota koji je ležao ispružen na poljskom krevetu. Nos mu je bio modar, usne rasječene, a lice s jedne strane otečeno kao da ima zubobolju. Eliot je iskrivio lice u osmijeh i podigao ruku na pozdrav kada ga je ugledao.

Mary Eliot je ustala s kreveta na kojem je sjedila i stidljivo pogledala u Longarma. Pošla je prema izlazu.

– Ostavljam vas da razgovarate – rekla je kao da se ispričava, pa im se blago nasmiješila.

Longarm je sjeo na tronožac uz poljski krevet. Osjećao se vrlo nelagodno. Uz krevet je bio stolić, a na njemu boca viskija i čaše.

– Želite popiti viski, Longe? – ponudio ga je Eliot.

– Nemam ništa protiv. Hvala – iskreno će Longarm.

Longarm je promatrao Eliota dok je točio viski u čaše.

– Sigurno se pitate zašto sam vas pozvao?

– Da – kratko će Longarm.

– Želio bih vam se ispričati, Longe.

– A zašto, molim vas? Zbog tuč-

njave? Bila je to poštena borba, Eliote.

– Zovite me Peter.

– Dobro, ako hoćete.

– Ispričavam se, Longe, zbog današnjeg popodneva; i onog medvjeda. Mogli smo obojica nastradati, a da i ne govorim o opasnosti kojoj sam izložio Melly Clinton. Vjerujem da sam odgovoran što se njezin konj morao ubiti. Postupio sam vrlo nesmotreno. Kao neki ludak.

– Točno.

– Tu sam činjenicu pokušao sakriti pred samim sobom, izazivajući vas na borbu. Mislio sam, ako vas pošteno izmlatim, sam ću sebi dokazati da ste se neopravdano ljutili.

– Čudno neko razmišljanje – reče Longarm, nasmiješivši se po prvi put.

– Doista čudno – priznao je Peter Eliot bolno razvukavši usne u osmijeh.

– Prihvaćam vašu ispriku, Peter – rekao je Longarm i pružio mu ruku. Zatim je ustao.

– Da trgnemo još jedan viski? – upitao ga je Peter Eliot.

– Hvala. Bilo bi previše. Ujutro rano ustajemo – podsjetio ga je Longarm.

Kada je izišao iz Eliotova šatora, Longarm je prišao Mary Eliot koja je stajala ispred šatora i razgovarala s Daisy Forster.

– Peter vas čeka – rekao joj je i dodao ljubazno: – Mislim da će biti sada sve dobro, gopodo Eliot. Čini mi se da više neće biti šakanja.

– Hvala vam što ste s njim razgovarali. Sigurna sam da imate pravo, Longe. Šakanja više neće biti – rekla mu je tiho, nasmiješila mu se i požurila u šator.

Clinton se zadovoljno nasmiješio Longarmu, predao mu njegovu vreću za spavanje i sa ženom otišao na spavanje.

Daisy Foster gledala je zavodnički u Longarma i smiješila mu se.

– Možete li me otpratiti do šatora, Longe? Već je mračno, a ja se bojim da ne nagazim na neku zmijetinu u mraku.

– Vrlo rado, gospodice Foster – uljudno joj je odgovorio Longarm.

Dok su prelazili kratki razmak do njezina šatora, neprekidno udaranje dabrova repovima po površini vode doimalo se u tihoj noći kao pucanje iz pušaka. Čulo se hukanje noćnih pticurina, zavijanje kojota u daljini. Kad su stigli do šatora, Daisy se priljubila uz Longarma.

– Hvala vam na ugodnoj šetnji – rekla je i pogledala u šator, pa uzdahnula i dodala: – Spavanje na zemlji nije baš ugodno. Još se nisam navikla. Noć je puna raznih zvukova...

– Jednom kada se naviknete, vidjet ćete da to sve nije tako strašno – tješio ju je Longarm i prebacio je svoju vreću na drugo rame.

– Možda je to točno, Longe, ali na jedno se sigurno neću nikada moći naviknuti – rekla mu je uz vragoljast smiješak.

– Na što, gospodice Foster? – Da sama spavam – kratko i jezgrovito rekla mu je Daisy.

– Žao mi je što to čujem, Daisy – uljudno će Longarm.

– Tu, dakako, nema pomoći. Ja sam udovica. Moj je muž bio vrlo naočit muškarac, snažan i mišićav. Gospodin Eliot me podsjeća na njega. Šteta što Eliot nije naučio da zadovolji svoju ženu, kako je moj muž mene – rekla je bez sustezanja i drsko ga pogledala u oči.

– Znam da sam drska – nastavila je poslije kraće šutnje – ali čini mi se da je vas Eliot i izazvao na dvoboj samo zato da se pokaže pred ženom negdje drugdje kada već ne može u krevetu.

Longarma je osupnula otvorenost kojom je Daisy govorila o bračnim problemima svojih poslodavaca.

– Možda ćete pomoći Mary ako joj savjetujete da bar na neko vrijeme sakrije alkohol od svog muža – reče joj Longarm koji se sjetio poluprazne boce viskija na stoliću uz Eliotov poljski krevet.

– Da, već sam i na to mislila – priznala mu je Daisy, a blistav osmijeh pojavio se na njezinu licu.

– Odoh ja sada – počeo je Longarm – valja naći nego zgodno mjestance za spavanje. Jako sam umoran. Jedva gledam – reče joj, pa ponovo premjesti vreću za spavanje na drugo rame.

– Zašto, čovječe, u ovom mraku tražite mjesto za spavanje kad ste dobrodošli u mom šatoru? – pozvala ga je Daisy.

Longarm se nasmiješio, pognuo se i nježno je poljubio u usta.

– Hvala vam na pozivu, Daisy. Nažalost imam valjan razlog zbog kojeg moram spavati odvojen od ostalih. Volio bih da imam vremena da vam to objasnim.

Obrazi su joj se zažarili kada ju je poljubio. Nježno mu je uzvratila osmijeh.

– Sve je dobro, Longe. Ne morate vi meni ništa objašnjavati. Želim vam laku noć!

Longarm je pošao obalom potočića, tražeći pogledom dobro zaklonjeno mjesto za spavanje, ali s kojeg će moći vidjeti i logorsku vatru.

Probudilo ga je pucketanje grančica. Čvrsto je u šaku stisnuo kolt i pogledao prema logorskoj vatri.

Tamna sjena oprezno se prikradala ležaju uz vatru koji je on tamo ostavio kao da u njem spava. Izvukao se iz tame i krenuo prema logorskoj vatri. Noćni se posjetilac nagnuo

nad lažni ležaj. Odjednom je Longarm čuo tihi, ali oštar krik.

Longarm je zaustavio dah kad ju je ugledao.

– Pobogu, Daisy, što radite ovdje? – upitao ju je.

Daisy Foster se trgla i naglo okrenula izbezumljena od straha.

– Bože, kako sam se uplašila kada sam dotakla ovaj prazan ležaj, a mislila sam da ste vi...

Bacila se na njega i naslonila mu glavu na prsa.

– Rekla sam vam da se ne mogu naviknuti da spavam sama – prošaptala je mazno.

– Da, rekli ste... – nasmiješio joj se Longarm i pogledao u jedru malu plavušu čije su ga rupice na obrazima sve više privlačile. Znao je da ne smije zaboraviti zašto spava odvojeno... odnosno, zašto je napravio svoj lažni ležaj uz vatru. Ne, ne bi smio napustiti stražu... No vjerojatno je i na njega počeo djelovati mjesec.

– Moja vreća za spavanje je samo za jednu osobu – pokušao se othrvati napasti.

– Prestani se izmotavati. Što manja vreća, to bolje – odgovorila mu je odlučno Daisy, potegnula za ruku i pvela za sobom.

– Zaboga, netko se šulja uz vatru – šapnula je Daisy.

Longarm je pogledao prema vatri. Ščepao je kolt i izvukao se iz tople vreće. Netko sličan stasom na Sammyja Wentwortha stajao je ispred namještenog lažnog ležaja uz vatru i polagano podigao pušku.

Longarm je bosonog grabio kroz travu prema vatri. Sammy ga je morao čuti, jer se naglo okrenuo i nanišanio. Longarm se bacio na njega kao divlja mačka. Pali su na žeravicu. Sammy je zaurlao od boli, skočio kao zec i otrčao u šumu. Longarm je bosonog pretrčao pre-

ko žeravice, ali zasmepljen vatrom, ništa nije vidio.

Kada je utrčao u šumu, čuo je topot kopita u daljini. Srdito je prokleo i vratio se do logorske vatre. Našao je Sammyjevu pušku. Polagano se popeo uz obronak do svoje vreće za spavanje gdje je ostavio Daisy Foster.

Ona je u međuvremenu otišla. Stajao je u vlažnoj travi, hladio ispekle tabane i nasmiješio se. Daisy nije bila budala. Znala je da moraju biti oprezni da ih nitko ne uhvati zajedno u vreći za spavanje.

V

Tri dana poslije tog događaja, kada je putnička družina stigla već duboko u gorje Absarokas, Longarm je, odvojen od ostalih, uočio svježije tragove koje je za sobom ostavio konj Sammyja Wentwortha. Opazio je da konj štedi desnu prednju nogu, a to je značilo da će uskoro početi šepati. Sammyja to očito nije brinulo, jer ga je bezdušno tjerao.

Longarm je slijedio trag uz obalu duboke rječice i uskoro nabasao na napuštenu logorsku vatru. Razni otpaci bili su razbacani oko vatre koja je još tinjala. Nastavio je slijediti trag, ali ga je izgubio kada je rječica ušla u uski klanac gdje se zažuborila u hitar pjenušavi brzac. Pretražio je obalu ali više nije vidio nikakvih tragova. Odlučio je da se vrati družini.

Put ga je vodio kroz kanjon čije su strme i glatke stijene od prekrasnog granita bile prošarane plavim i smeđim žilama, te obrubljene vapnencem. Obale gorskog potoka, koji je tekao kroz kanjon, bile su gole, a voda u potoku bistra i pjenušava. Longarm nije poznavao taj kraj, ali je čuo za kanjon. Zrak je ogavno zaudarao na sumpor, po čemu je i

dobio ime: Smrdljivi kanjon. Maleni gejzirić izbijao je iz zemlje uzvodno na početku kanjona i izbacivao velike količine sumpora.

Iz kanjona je put vijugao uz rub velike močvarne doline. Smrad sumporovodika se i ovdje osjećao. Premda još nije stigao do Colter Hella, Longarmu je bilo jasno zašto je područje vrućih izvora i gejzira u Yellowstone parku Colter nazvao pravim paklom.

Pošto je izišao iz šumarka uz područje, Longarma je iznenadilo malo krdo bizona. Bizoni su mu prepriječili put i Longarm je zaustavio konja. Predvodnik krda, velika čupava životinja s golemom grbom, polagano mu se približavao. Iz njuške mu je kapala slina pomiješana s ostacima trave koju je žvakao. Malenim je ušima živčano trzao. Longarm je izvukao pušku iz navlake i dva puta brzo opalio uvis. Uplašeni bikovi su zbunjeno stali, a njihov predvodnik je spustio svoju veliku glavurdu kao da će ga napasti. Longarm je ponovo opalio, ali ovaj put neposredno iznad glave bikova. Teška se životinja nevjerojatno gipko okrenula i kasom povelu krdo preko livade silovito tapkajući kopitima da se zemlja tresla. Uskoro je krdo nestalo u širokom klanecu.

Stigao je do malene rječice i u daljini ugledao obrise šatora na malenoj uzvisini uz sam rub obale. Našao je pogodno mjesto za prijelaz i uskoro ujahao u logor. Amos je već bio postavio kuhinjski šator, a miris koji se iz njega širio podsjetio je Longarma da već odavno nije ništa okusio.

I ostali u družini prihvatili su se posla. Jahaća sedla nisu više kao prije bila nepažljivo odbačena ispod drveća, pokrivači za konje razbacani uokolo, a užad za vezanje

zamršena. Logor se Longarmu učini gotovo vojničkim taborom: svi šatori bijahu već postavljeni, a sav pribor uredno složen. Tyson i Travers bili su zauzeti loženjem logorske vatre.

Longarm je sjahao, rasedlao konja i protrljao mu travom znojna leđa. Prišao mu je šerif Tyson i odmah ga počeo ispitivati o njegovoj potrazi za Sammyjem Wentworthom. Zatim su dvojica šerifa prišla logorskoj vatri, gdje ih je čekao Jim Travers. Stari je vodič bio namrgoden i zabrinut.

– Teren postaje sve teži otkako smo zašli u visoko gorje, Longarme, a i vrijeme postaje hirovito. Svakog časa može zapljuštati. Popodne je kišilo i trebao si vidjeti kako su se samo svi uskokodakali, zbog tih nekoliko kapi kiše. Rekao sam im da nastave jahati i da će im suhi zrak u višim predjelima brzo osušiti odjeću, ali oni su se uzbunili i zahtijevali da stanemo i zapalimo vatru – jadao se Travers Longarmu.

– Mislim da ćeš sutra ujutro prije negoli krenemo na put morati ponovo pozvati sve putnike i objasniti im da s ovakvim zadržavanjima nećemo nikad stići do parka i da se mogu ozbiljno prehladiti ako im se poslije kiše odjeća odmah ne osuši – rekao je Longarm starom vodiču.

Traver se složio s Longarmom i bilo je očito da je zadovoljan što Longarm želi da se on obrati družini.

Longarm je sjeo uz vatru, izvadio cigaru iz džepa i pogledao u svoje suradnike koji su također posjedali oko vatre.

– Zar su vam putnici nešto prigovarali kada ste obojica tako zabrinuti? – upitao ih je Longarm pošto je s užitkom povukao dim iz cigare.

– Da, malo. Većina naših putnika je ionako protiv toga da se Yellowstone proglasi za nacionalni park, a što će put biti teži to će im se ta ideja sve manje svidati – rekao je Frank Tyson zamišljeno gledajući u vatru.

– Mislim da šerif ima pravo. Ako muškarci uskoro ne posustanu, zacijelo će njihove žene – dodao je Travers.

– Dvojim. Žene su žilavije i izdržljivije od muškaraca – promrmlijao je Longarm, a zatim dodao: – Mislim da će Peter Eliot rado nastaviti put. Poslije onog susreta s grizlijem, on se vrlo pristojno ponaša.

– Daaa. To moramo tebi zahvaliti – reče žustro Jim.

Longarm je ustao i zagledao se u daljinu. S mjesta gdje je stajao mogao je vidjeti daleko u savanu sve do pojasa gustih šuma uz podbrežje gorskog lanca. Tiho je uzdahnulo. Kraj ga je očarao svojom ljepotom.

Odjednom se sjetio da putnike mora upozoriti na opasnost od krpelja. Opasnost od tih sitnih krvopija bivala je sve većom što su se više penjali u planinu. Međutim, Longarm se najviše bojao da netko ne dobije groznicu od njihova uboda.

Okrenuo se prema Franku, kadli začu vrisak. Ugledao je kako Jean McPhee samo u donjem rublju trči prema svom šatoru dok je duga rida kosa vijorila za njom. Dolazila je iz rječice gdje se vjerojatno kupala.

– Što je toj ženi, pobogu? – upitao je Jim ustajući.

Mladi Indijanac u jarkoj šarenoj odjeći na plemenitom konju pojavio se na obali rječice i pojurio za ženom koja je vrištala iz sveg grla. Indijanac ju je stigao, zaustavio i počeo obilaziti oko nje.

Bilo je očito da se Indijanac odlično zabavlja, ali je isto tako bilo očito

to da za Jean ponašanje Indijanca nije bila samo šala. Longarm je hitro potrčao prema uplašenoj Jean u želji da je stigne prije negoli zabuni cijelu družinu. Bojao se da će članovi Kongresa pomisliti da su ih napali Indijanci. No nije bio dovoljno hitar. Paul Laxalte dotrčao je prvi s puškom u ruci, a njemu za petama pojavili su se Big Jim i David Baxter.

Laxalte je gurnuo Indijanca i srušio ga na zemlju. Iznenadeni Indijanac skločio je u čas ponovo na noge i udario Laxalteu koji je pao na zemlju. Umiješao se Big Jim te se postavio između Indijanca i Laxalteu. Laxalte se hitro digao te dohvatio svoju pušku koja mu je bila ispalila iz ruke.

Longarm ga je preduhitrio, oduzeo mu pušku i odgurnuo razbješnjelog Laxalteu. Kada je to Indijanac opazio, prestao se rvati s Big Jimom. Ponosno je uspravio svoja snažna ramena i drsko pogledao oko sebe.

David Baxter zaprepašteno je uzviknuo:

– Prokletstvo, mislio sam da je vojska potamanila sve te Siouxe!

– On nije Sioux, on je Vrana – objasnio mu je Longarm.

Da to potvrdi, Indijanac je bijesno kriknuo, a zatim je rekao Longarmu ostrim glasom:

– Ja jesam iz plemena Vrana, ali govorim dobro engleski. Nisam povrijedio bijelu ženu. Plivala je u dubokoj vodi. Dva puta je potonula. Izvadio sam je iz rijeke. Ona se tada uplašila kao divlja kokoš.

Prije negoli je mogao bilo što upitati Jean koja se sva mokra i jedna skutrila na zemlji, Longarm je ugleđao skupinu Vrana. Prelazila je rijeku. Načas su se Indijanci zaustavili uz obalu, a zatim su ujahali u logor. Opkolili su Longarma i osta-

le izletnike. Lica su im bila nepomična. Već su se bili navikli na izletnike i znali su kako s njima valja postupati... Bila je to predstava koju je vrijedilo vidjeti.

Svaki Indijanac bio je ogrnut ogrtačem živih boja, a obuven u šarene dokoljenice i lagane mokasine. Glave su okitili sokolovim perjem. Uz karabinke i koplja bili su naoružani lukovima i strelicama. Kosa im je bila duga ali uredno vezana na potiljku. Nekoliko Indijanaca imalo je pletenice isprepletene vrpčama koje su im dosezale do struka. Vrat su ukrasili brončanim ogrlicama i ružičastim školjkama.

Jedan Indijanac je sjahao i prišao Longarmu. Jamačno, njihov poglavica. Longarm mu je ljubazno kimnuo glavom. Indijanac je prvi progovorio:

– Što želite? Brza Lisica nije uradio nikakvo zlo. Mi već dugo prijateljujemo s bijelim ljudima. Izgubili smo mnogo ljudi boreći se uz bijele ljude protiv Siouxa. Ali sada je mir. Mi slobodno lovimo divljač u ovim gorama. Mi smijemo loviti ribe u rijekama. Sada više nema Siouxa koji su nam krali konje, ubijali žene i djecu. Zar ne možemo jahati našom zemljom a da nas bijeli ljudi ne uzmeniruju. Recite vašem čovjeku da pusti Brzu Lisicu.

– Pustite ga, McAllisteru! – naredio je Longarm Big Jimu.

– Neću ga, bogami, pustiti – grubo je odbrusio McAllister koji je još uvijek čvrsto držao Indijanca.

– Bolje da ga pustite. Mladić nije uradio ništa loše. Vjerojatno je spasio život toj ludoj ženskoj glavi – objasnio je Travers McAllisteru.

Longarm se obratio poglavici:

– Mladić je jurio za bijelom ženom. Zašto?

Poglavica se okrenuo mladom Indijancu. Razgovor je bio kratak i

oštar. Tada se poglavica ponovo okrenuo Longarmu:

– Brza Lisica je vidio bijelu ženu u vodi. Vikala je. Brza Lisica ju je spasio. Ali ona mu se nije zahvalila, nego ga je udarila i vikala, pa pobjegla. Brza Lisica je pojurio za njom da joj pokaže da on nije loš Indijanac. On je sada uvrijeđen i osramoćen i samo krv može oprati njegovu sramotu. Govorim istinu.

– Prepusti, molim te, meni da ja to sredim – šapnuo je Tyson Longarmu.

Longarm je koraknuo natrag. Tako je pokazao poglavici da pregovore prepušta Tysonu.

Pregovori su potrajali. Poglavica Vrana bio je iznenađen kad je čuo da Tyson govori njihovim jezikom. Napokon se Tyson obratio Longarmu. Vidjelo se na njemu da je zadovoljan.

– Sve sam objasnio poglavici. Bilo bi dobro da djevojka potvrdi da je Brza Lisica govorio istinu.

Svi su se okrenuli prema Jena McPhee. Jean je polagano ustala sa zemlje. Haljina joj se priljepila uz tijelo. Rida kosa visjela joj je u mokrim pramenovima niz leđa. Čak su i njezine zelene oči djelovale krotko.

– Ti se nisi utapala, Jeana, zar ne? – upitao ju je Laxaltea mrka lica. Nadao se da će Jean opovrći priču malog Indijanca.

– Jesam, Paul... virovita voda povukla me je od obale. Uplašila sam se... i zvala u pomoć... – priznala je Jean.

– Da ste me vidjeli na obali, Jean, da li biste me pozvali u pomoć – upitao ju je Longarm.

– Svakako, Longarme – Jean je grizla usnice od neugodnosti, a zatim se obratila mladom Indijancu:

– Hvala ti, Brza Lisice. Hvala ti što si me spasio. Žao mi je što sam bježala, ali bila sam uplašena.

Indijanac je ponosno stresao sa sebe ruke McAllistera. Tada je pre-križio ruke na prsima i zagledao se u Laxaltea.

– Je li Brza Lisica sada osramoćena lisica – svadljivo je upitao David Baxter i izvadio cigaru iz usta.

– Vrane se rijetko međusobno bore. Roditelji čak ne tuku svoju djecu. Ali ako ratnika udari stranac, on je osramoćen sve dok ne ubije svog napadača – objasnio mu je Tyson.

– Onda Brza Lisica mora biti Laxaltea – zaključio je Baxter.

– Pokušat ću i to srediti – nasmiješio se Tyson Baxteru.

Poslije kraćeg razgovora s poglavicom, Tyson reče Laxaltea:

– Ako poklonite neku stvarčicu ovom mladiću u znak pomirbe, zacijelo će njegova čast biti spašena. A bilo bi pristojno i da ga zamolite za oprostjenje.

– Da ja molim za oprostjenje tog divljaka? – zaprepašteno će Laxaltea.

– Taj divljak je ratnik iz plemena Vrana koji je Jean spasio život. Jean mu se prije nekoliko časaka ispričala i nije joj pala kruna s glave – rekao je mirnim glasom Longarm.

Među okupljenim putnicima začulo se glasno odobravanje. Jean je pogledala u Laxaltea.

– Molim te, Paul, ispričaj se, pa da se završi ovaj neugodan događaj. Nije mi ugodno stajati ovdje napola gola i promrznuta – rekla je Jean umornim glasom.

Indijanci su odjahali vrlo zadovoljni, a dokaz za to bijahu njihovi glasni poklici koji su još dugo odjekivali. Najglasniji je bio Brza Lisica koji je na dar dobio prekrasan Laxalteov lovački nož.

Sumrak se plagano spuštao, a vjetar s visokih gorskih vrhova bio je sve hladniji. Longarm, Tyson u Travers sjedili su uz longorsku vatru koja je rasplamsala veselo pucketala, a uz njih oko vatre stisnulo se još nekoliko izletnika koji se pod dojmom s Indijancima nisu mogli odlučiti poći na spavanje. Bili su to David Baxter, njegova kći Olivija i njezina pratilja Violet Fleur. Svi su pažljivo slušali Franka Tysona koji im je pričao o svom životu s Vranama.

— ... a to znači — odgovorio je Frank na Baxterovo pitanje: — da kod Vrana nema nasljednog poglavice. Ni jedna služba kod njih nije nasljedna, kao što ni bogatstvo ne donosi čast ili prevlast jednog čovjeka nad drugim. Najveći plemenski poglavica može izgubiti svoj položaj ako pogriješi, kao što i najobičniji član plemena može postići najviše časti ako uradi junačko djelo.

— To je neka vrsta prirodne demokracije — rekao je Baxter, gledajući u Franka zamišljeno. Dok je govorio, pljesnuo je dlanom komarca koji je sletio na njegovu ćelavu glavu.

— Da, mogli bismo to i tako nazvati — složio se Frank.

— Brza Lisica je prava muškarčina — iznenada se javila Olivija i dodala: — Stasit je i snažan. Nisam znala da su Indijanci tako visoki ljudi. Doista, bez greške.

— Da, imate pravo. Vrane su vrlo lijepi ljudi. I muškarci i žene su visoki i lijepo građeni — potvrdio je Tyson.

— Vjerujem da je i vaša žena bila lijepa, zar ne? — upitao je Baxter gledajući Tysona.

— Da. Bila je vrlo lijepa — žalosni prizvuk u Tysonovu glasu prekinuo je načas razgovor. Baxter je lagano povukao dim iz svoje cigare, a zatim se obratio Tysonu:

— Vi ste vrlo razumno postupili s Indijancima, šerife. Uspjeli ste smiriti poglavicu i sačuvati Laxalteov skalp.

Frank se glasno nasmijao.

— Što ste zapravo rekli poglavici? — zanimalo je Baxtera.

— Misliš li da im smijem reći? — šerif je upitno pogledao u Longarma.

— Reci. Sad je ionako sve dobro završilo.

— Rekao sam poglavici da je Laxalte jedan od sinova velikog Bijelog Poglavice — rekao je Tyson smejskajući se.

Svi su prasnuli u smijeh. Baxter se zagrcnuo. Dim mu je ušao u dušnik. Ustao je i pružio ruku svojoj kćeri.

— Kasno je, a sutra nas čeka opet naporan dan — dok je govorio pogledao je u Longarma i dodao: — Koliko dana imamo još do nacionalnog parka?

— Šest dana otprilike, zar ne, Jim? — upitao je Longarm Traversa.

— Točno. Ako ne natrapamo na još kojeg grizlija ili na Indijance, ako svi ostanu zdravi i nitko se ne utopi, i ako ne izgubimo više ni jednog konja — promrmljao je stari vodič i ponovo stavio lulu u usta.

Kada je Longarm krenuo u potragu za pogodnim mjestom za spavanje, ugledao je Irenu McAllister kako trči preko longorskog kruga prema njemu.

— Longe! Big Jim... ja mislim... on je jako bolestan. Njegovo srce, mislim. Sva ta uzbuđenja danas... i napor. Molim vas, dodite! Brzo!

U McAllisterovu šatoru bili su već Peter Eliot, Paul Laxalte, Jean i Daisy Foster. Zabrinuta Hilda Guernsback stajala je uz krevet svoga poslodavca.

Big Jim ležao je na poljskom krevetu poduprt jastucima. Lice mu je bilo sivkaste boje. Nesigurno i prestrašeno pogledao je Longarma.

Irena koja je ušla u šator zajedno s Longarmom, uplašeno je pogledla u ljude okupljene oko bolesnika.

– Molila bih vas da nas sada ostavite same. Hvala vam na brizi, ali Big Jim se mora odmarati.

Kada su svi izišli, Big Jim reče Longarmu:

Mislim da je svemu krivo rvanje s Indijancem. Lijeva ruka mi je mrtva. I teško dišem. Ali osjećam se bolje – rekao je Big Jim tiho.

– Je li imao takav napad već ranije, gospodo McAllister? – upitao je Longarm.

– Da. Zato sam i bila protiv ovog putovanja – rekla je Irena McAllister umorno. Rukom je pomakla sjedi uvojak sa čela i dodala: – Znam sam da to neće dobro završiti. Kakva divlja zemlja! Oh, Longe... pa svi ti divljaci i medvjedi! – panično je pogledala u Longarma.

– Irena! – rekao je McAllister povišenim glasom. – Prestani, molim te! Bit će sve dobro. Divna je ovo zemlja. Čitao sam o njoj godinama, a sada je konačno mogu vidjeti vlastitim očima. Ljepša je negoli sam mislio. Ako nacionalni park bude kao ovaj kraj, bit će to naš najljepši dar naraštajima koji dolaze za nama. A ovi Indijanci! Brza Lisica! Kakvi divni ljudi. Ako moram umrijeti, ovo ovdje pravo je mjesto za to... daleko od svih bolnica...

– Jime! – zaprepašteno ga je prekorila Irena McAllister.

– Znaš da ti je liječnik zabranio da ideš na put. A sada umjesto da spavaš, ti se još uzbuđuješ – zastala je i obratila se Hildi: – Molim te, donesi svježe vode Big Jimu.

– Vode? Ti odviše dobro znaš, Irena, da meni ne treba voda – prezirno je progundao Big Jim.

– Sve si već popio, Jime. Nemam više viskija – Irena se kiselo nasmijala, a zatim se obratila Longarmu:

– Možete li, Longe nabaviti čašu viskija. Liječnik je rekao da mu malo viskija neće škoditi.

– Naći ću ga za vas, gospodo McAllister – rekao je Longarm i pošao prema izlazu, dodavši: – Mislim da bi bilo najbolje da ostanemo ovdje utaboreni još koji dan dok se Big Jim ne oporavi.

VI

Zabrinut zbog Sammyja Wentwortha, Longarm je odlučio da odjaše sam iz logora i da se s družinom ponovo sretne kod Heart Buttea, planinskog vrha koji se nalazio na putu prema nacionalnom parku.

Prije polaska posjetio je Big Jima koji se već toliko oporavio da se pridigao iz kreveta. Big Jim bio je zahvalan Longarmu, kada je čuo da je i cijeloj družini bio potreban kratak predah poslije toliko dana napornog jahanja.

Dok je kasnije tog prijedopodneva jahao preko široka proplanka, Longarmu se učinilo da je čuo pucanj negdje u daljini. Zaustavio je konja i naćulio uši. Ništa nije čuo osim šuštanja lišća na blagom povjetarcu. Ponovo je krenuo uživajući u krajoliku.

Prejahao je proplanak i došao do travnjaka. Visoka trava sezala je konju do trbuha. Sunce je jako pržilo, ali Longarm se nije osjećao nelagodno, jer ga je osvježavao povjetarac koji je puhao s gorskih vrleti. Travnjak je pomalo prerastao u šumu. Odjednom je izbio u krševit kraj s rijetkim raslinjem.

Opazio je tragove na tvrdoj zemlji. Sjahao je i pažljivo ih osmotrio. Bili su još svježiji bio je siguran da su to tragovi Sammyja Wentwortha. Ponovo je uzjahao i pošao za tragovima.

Wentworth je jahao prema sjeveru. Longarm je slijedio tragove uz

obalu gorskog brzaca sve do mjesta gdje se potok ulijevao u kanjon. Tu se staza strmo uspinjala uz stjenovitu obalu kroz guduru koju je potok usjekao u stijeni.

Longarm je oprezno jahao tom uskom stazom trudeći se da se sjeti s kojim je ubojicom, koga je on uhvatio, Sammy mogao biti u srodstvu i kako ga je Theresa Mirelda uspjela pronaći i nagovoriti da mu se osveti. On je Sammyja već dugo vidao kako se mota oko hotela u kojem je stanovao, mnogo prije nego li je bio ubijen Mireldin muž.

Oprezno je razgledavao stijene koje su se strmo uzdizale iznad njega. Wentworth ga je mogao čekati u zasjedi iza svakog kamena. Žarko sunce usijalo je stijene, pa je vrućina bila nesnosna. Od vlažnog zraka i znoja košulja mu se prilijepila za leđa. Stijene kanjona bivale su sve strmije, a staza je bila uz samo korito vododerine.

Longarm je bio sve zabrinutiji, jer ništa ne bi mogao poduzeti kada bi ga Sammy u tom položaju napao. Ali mu je laknulo, jer su se granitne stijene odjednom otvorile u prolaz. Žmirkajući zbog sunca koje mu je udaralo u oči, ugledao je obzorje koje je označavalo kraj kanjona.

U tom času opalila je puška. Zrno je odlomilo komad stijene pokraj Longarmove glave. Longarm podbode konja i potjera ga u usjek iza stijene. Skočio je s konja i potegao pušku iz navlaka.

Skutrio se iza stijene i pogledao niz kanjon. Zrno je bilo ispaljeno sa čistine između stijena uz sam vrh kanjona. Pažljivo je promatrao stijene. Opazio je bljesak sunca na kovini kada je ponovo prasnuo pucanj. Zrno je pogodilo stijenu uz njegovo lice. Još jedno zrno prozviždalo je uz njega, pa se Longarm bacio na zemlju. U ležećem položaju bio je zaštićen. Ogledao se za ko-

njem, ali ga nigdje nije vidio.

Znao je, ne potraži li ga Wentworth, onda će on morati ostati ležati u istom položaju do mraka, jer je bio izvrsna meta čim bi podigao glavu.

Nabio je pušku i čekao. Odjednom ga je zapuhuo hladan vjetar, a kanjon se naglo zamračio. Crni oblaci valjali su se nebom. Sijevnuo je, a zatim se strahovit tutanj prolomio kanjonom. Još nije utihnuo odjek prvog groma, kada je zatutnjao drugi. Longarm je imao osjećaj da je potpuno oglušio. Tada je pljusnula ledena kiša koja je kao vodeni zastor zatvorila kanjon. Stijena nije Longarma štitila od kiše. U času mu je obod šešira promoćio i pao preko ušiju, a odijelo mu se zalijepilo uz tijelo.

Prolom oblaka potrajao je samo nekoliko minuta. Cijelo to vrijeme Longarm je mislio na konja. Uplašen gromovima i kišom zacijelo je pobjegao. Čim je kiša prestala, Longarm se izvukao iz usjeka i polagano krenuo stazom uz obalu potoka.

Konj je stajao usred potoka spustene glave i ušiju dok su mu oči divlje kolutale. Longarm više nije mislio na Wentwortha, taj je štakor zacijelo pobjegao pred kišom. Prišao je polagano konju i tihim ga riječima umirivao. Uplašeno je i polagano okrenuo glavu i pogledao ga. Tepajući mu, Longarm ga je uhvatio za uzde. U daljini se čula potmula grmljavina. Longarm je pogledao u nebo. Više na njemu nije bilo ni jednog oblačka. Tutnjava iz kanjona bila je sve zaglušnija.

Longarm se naglo okrenuo, i snažno povukao konja prema obali. Posrtao je i klizao, ali se ipak nekaki uspio uspeti na stazu. Potrčao je prema stijenama. Čas prije nego li se bujica sručila niz kanjon, Longarm je uspio povući konja između dviju stijena. S užasom je gledao u prljavu nabujalu vodu koja je tut-

njala ispod njegovih nogu. Spasio je konja i sebe u posljednjem času.

Kad su bujica donekle stišala, poveo je konja uz stijene sve do vrha kanjona. Otresao je vodu s puške i spremio je u navlaku.

– To si dobro uradio, sinko.

Longarm se naglo okrenuo kad je to čuo. Pokraj njega bio je pravi gorski div. Bio je u odijelu od jelenje kože. Usprkos gustoj prosjedoj bradi, koja mu je pokrivala cijelo lice, na lijevom su se obrazu jasno razabirale dvije duboke brazgotine. U desnoj ruci držao je staru pušku i pažljivo promatrao Longarma.

– Jeste li to vi pucali na mene prije luje? – srdito ga je upitao Longarm.

– Da sam ja pucao, sinko, ne bih sada s tobom razgovarao – promrmlijao je gorostas.

– Jeste li barem vidjeli tko je pucao? – ispitivao ga je Longarm.

– Ja se ne miješam u tuđe poslove, sinko – rekao je mirno gorostas, a zatim upitao: – A zašto je on pucao u tebe?

– Do đavola, to se vas ne tiče. I prestanite me zvati sinko – Longarm se sam iznenadio zbog srdžbe na čovjeka koji je stajao pred njim. Izvadio je svoju mokru lisnicu i pokazao značku.

– Ja sam Curtis Long, savezni šerif, a momak koji je pucao već je nekoliko puta pokušao da me ubije. A tko ste vi?

Gorostas je ispljunuo gustu gvalju duhana za žvakanje na zemlju. Gledajući ga, Longarm je pomislio da je pred njim Robinson Crusoe. Da nije bio bijesan, Longarm bi se zacijelo nasmijao.

– Zovem se Riley. Ljudi me zovu Yellowstone Riley. Kako tebe ljudi zovu? – Riley se nasmijao otkrivajući velike zube požutjele od duhana.

Longarm je duboko udahnuo ne bi li se smirio. Taj ludak je pokušavao

biti ljubazan.

– Longarm – kratko je odgovorio.

– I ti se sada ljutiš, jer sam pustio onog patuljka da pobjegne.

Recite mi samo na koju je stranu pobjegao? – upitao ga je Longarm umorno.

– Uradit ću nešto bolje. Pokazat ću ti kamo je otišao.

Riley je pošao po svoje konje koji su bili iza jedne stijene i tada su obojica krenula prema zapadu.

– Kada je izbila oluja, patuljak je odjahao kao lud prema vrhu kanjona. Reci mi, kako je moguće da takav patuljak može razljutiti ljudinu kao što si ti?

– On je opasan. Želi me ubiti zbog jedne žene. Možete li to shvatiti? – Longarm je pogledao Yellowstonea.

– Kako da ne. Većina muškaraca radi gotovo sve da udovolje žene – lukavo se nasmiješio Reiley, pa dodao: – Ne brini. Patuljak neće stići daleko.

– Kako to znate?

– On mrcvari svog konja.

Longarm je potvrdno kimnuo glavom. Wentworthov konj je već nekoliko dana premoren. Longarm je to prosudio po tragovima.

Nažalost Wentworth je jahao konja koji je imao veće srce negoli što je to Sammy zaslužio. Tek poslije dva dana naišli su Longarm i Yellowstone na mrtvog konja.

– Čovjek koji ovako postupa s konjem nije vrijedan da živi – mrmlijao je Yellowstone, gledajući u životinju koja je ležala pred njima.

Longarm je pogledao oko sebe. Bili su usred kanjona. Wentworth nije bio daleko. Zacijelo sjedi u zasjedi i čeka priliku da zapuca.

– Osjećam smrad tog pasjeg sina. Vjerojatno je tamo gore iza onih litica – reče Yellowstone gledajući prema vrhu kanjona.

– Valjalo bi da jedan od nas dvo-

jice pođe kroz kanjon. A kako mene očekuje, ja ću poći tim putem. Ako bi ga ti mogao obići, Yellowstone...

– Samo da se dočepam tog patuljka, zavinut ću mu vratom – rekao je Riley uzbuđeno.

– Budi oprezan! Taj je patuljak lukav kao lisac, ali je isto tako i opasan – opomenuo je Longarm Rileyja.

Yellowstone je okrenuo konja i počeo se polagano uspinjati uz stijene kanjona. Longarm je gledao za njim. Taj čovjek je stvarno pravi div, mislio je.

Čekao je kratko vrijeme dok se Riley dovoljno udaljio a zatim je polagano krenuo po sredini kanjona. Korito rijeke bilo je gotovo isušeno. Topot konjskih kopita po kamenu i šljunku odjekivao je kanjonom. Jahao je neko vrijeme u sjeni drveća uz obalu, a zatim je izbio na čistinu obasjanu suncem. Znao je da je opasno izići na taj osvijetljeni dio, jer je tamo odlična meta Wentworthu, ali je samo tako mogao otkriti Wentworthovo sklonište i omogućiti Yellowstoneu da ga nanišani.

Izjahao je na čistinu gledajući ravno preda se. Rukom je tapšao konja po vratu. Kad je odjeknuo pucanj, Longarm je naglo podbo konja u galop. Priljubio se konju uz vrat i pogledao prema vrhu kanjona. Dva čovjeka stajala su visoko na stijeni.

Longarm je hitno sjahao, izvukao pušku iz navlake i pognut potrčao uz stijenu kanjona. Povik s visine ga je zaustavio.

– Longarme, tu je on!

Strašan krik odjeknuo je kanjonom. Longarm je pogledao u vis. Vidio je kako Wentworth leti kroz zrak i pada na dno kanjona. Longarm je zatim krenuo prema skvrčenom tijelu Wentwortha.

– Longarme!

– Mrtav je! Riley, sidi! – doviknuo je Longarm i pogledao uz stije-

nu.

– Ostavi ga lešinarima ... dodigore. Ranjen sam. Teško sam ranjen – zvao ga je Riley promuklim glasom.

Longarm je potrčao prema stijenama. Počeo se uspinjati jer su stijene bile strme. Obišao je vrh kanjona i ugledao Rileyja. Sjedio je leđima naslonjen na veliki kamen. Na prsima je imao veliku mrlju svježe krvi koja je probijala na košulju.

– Pobogu, što se dogodilo? – upitao je Longarm Rileyja spuštajući se pred njim na koljena.

– Taj smrdljivi podlac ... Odmah sam ga pronašao. Izbuljio je oči kada me je opazio. Predao mi je pušku i drhtao kao prut na vjetru ... ali dok mi je jednom rukom predavao pušku, drugom mi je zabio nož u želudac – rekao je ogorčeno gorostas i nastavio gotovo šapatom: – Ostavio me je da ležim s nožem u trbuhu, zmija prokleta.

Premda je rana bila teška Longarm se nasmiješio Yellowstoneu. Riley je izvukao nož iz rane, ustao, došao do ruba stijene odakle je Wentworth pucao u Longarma i zabio Wentworthu nož u leđa.

– Što namjeravaš uraditi sa mnom sinko? – Riley je već vrlo teško govorio.

– Moraš izdržati do Heart Buttea. Tamo ćemo se zaustaviti i čekati moju družinu.

Zaboga, zar će zdravlje Yellowstone Rileyja zavisiti od nekoliko kicoša – Riley je žalosno zatresao glavom i dodao:

– Taj mali podlac me je dotukao. Barem se tako osjećam svaki puta kad udahnem. Morat ćeš me prebaciti na konja, Longarme.

– Prvo moram zaustaviti krvarenje – rekao je Longarm i počeo parati košulju s Rileyja.

– Ako to uspiješ, sinko, bit ću ti vječno zahvalan – dospio je još re-

ći Riley prije negoli je izgubio svijest.

VII

Kada je Longarm ujahao u logor, Jim Travers srdačno je pozdravio ranjenog Yellowstonea. Prije mnogo godina zajedno su lovili divljač u tim šumama. Vrlo su pažljivo skinuli Rileya s konja. Longarm je znao da ga rana jako boli, ali Riley je prejahao cijeli put, ne pisnuvši. Izgubio je mnogo krvi. Smjestili su ga u šator Hilde Guernsback koja je od svih djevojaka imala najveći šator. Hilda je preuzela i brigu o ranjeniku.

Pokraj logorske vatre Longarm, je cijeloj družini opisao ukratko susret s Yellowstoneom kao i žalostan kraj Sammyja Wentwortha. Kad je završio priču, svi putnici pogledali su se međusobno s olakšanjem. Bilo je očito da su već čuli za Wentwortha.

Longarm je pogledao u Laxaltea. Osjećao je da je Laxalte jedva dočekao njegov povratak i da mu namjerava reći nešto važno. Nije dugo čekao. Laxalte je pročistio grlo i odlučno progovorio:

Razmišljao sam posljednjih dana – glas mu je bio promukao, a lice tamno-crveno. Vjerojatno je opet malo dublje zavirio u čašicu.

– Razmišljao sam dobro o svemu i zaključio da nema pravog razloga zbog kojeg bismo morali nastaviti ovo putovanje. Vidjeli smo već sve što se ovdje može vidjeti ... a to je opasna divljina. Jean je nasmrt preplašio onaj glupi urođenik. Napao nas je grizli. Onaj ludak koji vas je proganjao, Longarme, mogao je ubiti i nekoga od nas. Što sve još možemo doživjeti? Ne vidim zašto bismo išli dalje u tu divljinu. Što se mene tiče ... a mislim da će se sa mnom složiti i kolege ... ne vidim razloga zbog kojeg bi se ova zemlja trebala sačuvati kao park. Bilo bi bolje da ovamo ljudi uopće

ne dolaze zbog vlastite sigurnosti.

Mi još nismo došli do nacionalnog parka, Paul – ispravio ga je Big Jim.

– Već smo dovoljno blizu – odgovorio mu je Laxalte gorko.

Longarm je slegnuo ramenima.

– Rečeno je da vas sve vodim do nacionalnog parka i dovedem natrag žive i zdrave. Ako ne želite ići tamo, meni je pravo.

Laxalte je zadovoljno uzdahnio i pogledao ljude oko sebe. Pobjednički smiješak ozario mu je lice.

– Čuli ste. Nema razloga zbog kojeg se ne bismo odmah mogli vratiti – reče Laxalte ostalim putnicima.

– Ako želite, možemo sutra krenuti natrag – rekao je Longarm i upitno pogledao u ljude okupljene oko logorske vatre. Ako budu željeli da se vrate, on će ih odvesti premda je znao da će posljedica te odluke biti ukidanje zakona o nacionalnom parku.

– Ja se ne želim vratiti – rekao je snažnim glasom Big Jim. – Ako Laxalte želi, neka se vrati. I svi vi ostali ako hoćete. Ti također, Irena. Ja znam da je taj put prenaporan za tebe. Možda će šerif Tyson htjeti da ide dalje sa mnom. Ili Travers. Pošao sam da vidim nacionalni park Yellowstone i ja ću ga vidjeti prije negoli umrem.

– Samo se usudi poći bez mene – povikala je Irena McAllister crvena u licu.

Tada se javio Peter Eliot. Glas mu je bio jasan i odlučan.

– Znam da sam kriv za dio teškoća koje je Laxalte spomenuo. Zbog toga moram braniti svoje mišljenje jednako uvjerljivo kao i on. Još uvijek nisam siguran da li je potrebno pretvoriti ovaj dio divljine u nacionalni park. Mislim da vam je svima poznato da još ni jedna druga država na svijetu nije donijela sličan zakon. Kada smo došli

već tako daleko, mislim da bismo trebali vidjeti sve. Što se tiče naše sigurnosti, imam veliko povjerenje u šerifa i njegova dva pomoćnika – oprezno je dotakao svoju bradu, nasmiješio se i dodao: – Uvjeran sam da je on čovjek koji svoje riječi izvrsno potkrepljuje djelom.

Svi su se nasmijali na ovo priznanje. Čak i Longarm nije mogao suzdržati osmijeh. Mary Eliot gledala je u svog muža blistavim očima i čvrsto ga je uhvatila za ruku. Ljubav prema njemu čitala joj se s lica. Longarm je bio zadovoljan kada je to vidio. Vjerojatno se čovjek popravio za ovih dugih hladnih noći.

– ... i ako nas Longarm povede do nacionalnog parka bez nekih većih problema, voljan sam nastaviti put – završio je Peter svoj govor i pogledao u ženu: – Što ti misliš, Mary?

– Ja idem s tobom, to sasvim dobro znaš – rekla je Mary odlučno.

– Ja još uvijek ne znam što zapravo skriva nacionalni park Yellowstone, a zbog toga sam krenuo na ovo putovanje. Nastavit ću i ja – izjavio je David Baxter i pogledao u svoju kćer: – Što ti misliš, Olivija?

– Mogu li birati – upitala je Olivija smješkajući se.

– Svakako da možeš. Ako želiš ići natrag, mi ćemo se vratiti – Baxter je zabrinuto gledao u Oliviju.

– Ne, ja ne želim natrag. Ali želim da mi dopustite jahati kao što jašu muškarci, opkoračeno. Nama bi ženama bilo lakše tako jahati. Razgovarala sam o tome s Daisy i Cindy Lou. Obje se slažu sa mnom.

– O tome sada ne raspravljamo – rekao je Baxter crven u licu.

– Mislim da je upravo vrijeme da i o tome razgovaramo. A tako misli i Melly – umiješala se u razgovor Cindy Lou.

– To je istina. Mislim da bi trebalo da jašemo opkoračeno. Znam što vi muškarci mislite o tome, ali nama ženama na ovom putovanju najteže je jahati na postranom sedlu. Zemljište svakim danom postaje sve teže i neravnije što se više penjemo – hrabro je rekla Melly Clinton.

Sve su žene potvrdno kimnule glavom.

Longarm se nasmiješio Melindi Clinton.

– Morat ćemo razmisliti kako da vam pomognemo. Sada bi volio čuti Clintonovo mišljenje o našem putovanju. On se još jedini nije izjasnio.

– Ne vjerujem da bi Melly dozvolila da se vratimo, premda je to putovanje za nju vrlo naporno. Glasajmo. Ja ću biti uz većinu – rekao je Clinton.

– Smiju li i žene glasati? – upitala je Mally Clinton odlučnim glasom.

Clinton je začuđeno pogledao svoju ženu.

– Zašto? ... Svakako.

– Idi po Hildu. I ona mora glasati – rekla je Mely Cindy Lou.

Svi su počeli uzbuđeno govoriti. Samo su Longarm, Tyson i Travers mudro šutjeli.

Cindy Lou se vratila bez daha od žurbe.

– Hilda ne može napustiti ranjenika. Rekla mi je što želi.

– Glasajmo onda! Predlažem da podignemo ruke. Hoćete li vi brojiti glasove, Longarme? – upitao je Baxter.

Longarm je potvrdno kimnuo glavom.

– Svi oni koji se žele vratiti u Billings neka dignu ruku – rekao je Laxalte, podigao ruku i upitno pogledao u Jeanu.

Jean je odmah podigla ruku. Ali nitko više. Laxalte se obratio Cindy Lou:

– Što je odlučila Hilda?
– Ona je za nastavak putovanja
– odgovorila je Cindy Lou.
Big Jim je sretno gledao oko sebe.

– Tko je za nastavak putovanja?
Da vidimo vaše ruke – povikao je.

– Longarm je bio zadovoljan ishodom glasanja. Ponadao se da bi to putovanje ipak moglo uspjeti. Bio je zadovoljan i zbog Big Jima. On se očito dobro oporavio. Davao je dojam zdravog i krepkog čovjeka, kakav je bio i na početku putovanja.

– Krećemo sutra u zoru. Stići ćemo u nacionalni park oko podneva
– rekao je Longarm i nasmiješio se: – Bila bi sramota da smo se vratili kada smo već nadomak parka.

Ova vijest uzбудila je sve putnike. Svi su bili zadovoljni. Društvo se polagano razišlo. Čim su se udaljili dovoljno daleko, Travers je upitao Longarma:

– Odakle znaš da smo blizu parka?

– Rekao mi je Yellowstone. On poznaje ovaj kraj kao svoj džep – odgovorio je Longarm. Pogledao je u Tysona i upitao ga: – Što misliš, hoće li ovi kicoši izdržati to putovanje do kraja?

– Mislim da će ga žene mnogo lakše podnijeti od muškaraca.

Longarm se nacerio.

– Ako im dopustimo da jašu kao muškarci? – upitao je Tysona.

– Misliš li onako kako jašu Indianke? Svakako. – Tyson se smješкао vrteći glavom i nastavio: – Čudim se kako uopće mogu hodati u tim haljinama, a kamoli jahati.

Da proslave nastavak putovanja, kuhar je pripremio posebnu večeru. Oblježnja rječica bila je puna pastrva. Kuhar je ispunio pastrve divljim lukom, umotao ih u glinu i pekao na žeravici. Večera je svima

išla u tek.

Zabrinut za Rileya, Longarm se poslije večere uputio u šator Hilde Guernsback. Riley je čvrsto spavao. Hilda je skočila sa stolice u kojoj je sjedila i brzo izgurala Longarma iz šatora.

– Došao sam samo da vidim kako je Yellowstoneu. Jeste li uspjeli zaustaviti krvarenje? – upitao je Longarm.

– Da – oštrim glasom će Hilda.
– Očistila sam mu ranu. Jeo je kao izgladnjeli vuk, a sada spava. Želite li još nešto znati, Longe?

– Ne, hvala. Vjerujem da je u dobrim rukama. Laku noć, gospodice Guernsback.

Longarm je zamišljeno gledao u šator koji je za sobom zatvorila Hilda. Yellowstone je bio u čvrstim rukama i sada više nije bilo važno da li je sklon ženama ili ne. Što se toga tiče, birati više nije mogao.

Dok se vraćao prema logorskoj vatri, iz mraka se pojavila Olivija Baxter i pošla je s njim.

– Mogu li s vama malo popričati, Longe? – upitala ga je.

– Vrlo rado, gospodice – uljudno joj je odgovorio Longarm.

– Molim vas, zovite me Olivija.

– Samo ako me vi budete zvali Longarm.

– Vi ste često izbivali po nekoliko dana, a i kada ste bili s nama, uvijek ste spavali odvojeno od nas. Sretna sam što ste se riješili onog strašnog čovjeka. Sada ćete konačno moći ostati ovdje i spavati s nama.

Longarm je osjetio kako je pocrvenio, i bio je zadovoljan što je mrak. Ova dražesna i stidljiva kći Davida Baxtera upravo mu se uljudno ponudila. Prišao je logorskoj vatri i začudio se što nema Tysona i Traversa koji su se prije kratkog vremena tamo smjestili na spavanje.

Sjeo je uz vatru koja je još veselo

plamtjela, naslonio se na svoje sedlo i upalio cigaru. Zagledao se u Oliviju. Procvjetala je u vrijeme ovog putovanja. Prije je ostavljala dojam krhkog cvijeta, krajnje stidljivog. Žarka rida kosa kao da je potamnijela, a pjege na licu izbijedjele. Imala je visoke jagodice, lijepo oblikovanu bradu i dug labudi vrat.

Ali Longarm nije želio da ga zavede ovako mlado i nevino stvorenje. Znao je on što Olivija hoće, ali on se držao nekih svojih pravila, a u ta nije ulazio odnos s malodobnim djevojkama.

– Kako vam se sviđa putovanje, Olivija? Je li vam drago što ćete vidjeti nacionalni park? – upitao ju je Longarm uz očinski osmijeh.

– Oh, da! Toliko sam čula o njemu. Gejziri! Uzavrela voda i para koje izbijaju iz zemlje. Kao kod Dantea... Oprostite, vi sigurno niste čuli za Dantea – rekla je i zbunjeno ga pogledala.

– ... Ostavite svaku nadu, vi koji ovamo ulazite – citirao je Longarm i blago se nasmiješio.

– Oh! Trebalo je da znam da se u vama skrivaju dubine koje se tek moraju otkriti. Vi mi se jako sviđate – rekla je Olivija oduševljeno.

Longarm je ostao bez riječi. Polagano je povukao dim iz cigare.

– I vi ste vrlo dražesni, Olivija. Djevojka je zašutjela i pogledala u vatru.

– Znate li što sada radi moj otac? – iznenada je upitala.

– Zacijelo spava – mirno je odgovorio Longarm.

– Nadam se da ne spava. Violet ima vrlo velike zahtjeve.

– Violet? – ponovio je Longarm i gotovo se ugušio od dima koji je upravo udisao.

– Violet Fleur, moja pratilja i očeva ljubavnica.

– Oh.

– Nadam se da vas to nije zapre-

pastilo. Ja sam zadovoljna tim odnosom. Violet je jako draga osoba i dobra njemu i meni. Pomogla mi je da postanem žena.

– Tako?

– Čini mi se da ste pocrvenjeli, Longarme – lukavo ga je upitala i vragoljasto pogledala iskosa.

– Pa, možda i jesam kad vi kažete – priznao je Longarm.

– Zaista nije to potrebno. Sigurno ste već spavali sa ženama... Čovjek vaših godina – drsko je dometnula.

– Ako i jesam, to se zacijelo vas ne tiče, Olivija – rekao je Longarm mirno i izvadio cigaru iz usta.

– Ljutite se na mene? Mislite da sam bezobrazna što tako otvoreno s vama razgovaram? Zar žene ne mogu otvoreno govoriti s muškarcima? Nitko nikad ne govori ono što misli... Oh, Longarme...

Počela je tiho plakati. Longarm je ispružio ruke da je umiri. Nježno ju je uhvatio za ramena. Olivija se načas ukočila a zatim se privila uz njega i zagrlila ga rukama oko vrata. Longarm se pokušao od nje odlijepiti, ali je Olivija odmah podigla glavu i upitala ga:

– Što je Longarme? Zar vam se ne sviđam? Zar me nimalo ne želite? – upitala ga je mazno.

– Vi ste vrlo dražesna mlada djevojka, ali... – počeo je smješkajući se.

– Oh! Vi zacijelo mislite da još nikad nisam spavala s muškarcem? – Olivija je bila uporna. Još više mu se priljubila.

– Niste li za to još malo premladahni, gospodice. Ja nisam rekao da niste lijepi. Ali stidljiva i bez...

– Longarm je ponovo ostao bez riječi.

– ... i bez iskustva – završila je rečenicu Olivija i upitala ga: – Jeste li to mislili reći? – Privukla mu je glavu i poljubila ga u usta.

– Ne možemo ići u moj šator, ali

bismo mogli pronaći neko zgodno skrovito mjesto podalje vatre – šapnula mu je nakon nekog vremena.

Longarm je potvrdno kimnuo glavom. Shvatio je da prvi dojam o nekim ljudima može biti pogrešan. Olivija Baxter bila je sve drugo samo ne stidljiva i neiskusna.

Kad se Longarm ponovo vratio logorskoj vatri iznenadio se, ugleđavši Tysona i Traversa koji su spavali dubokim snom pokraj vatre. Jesu li i oni bili odsutni zbog istog razloga, pomislio je i gotovo se naglas nasmijao.

Ali ih nije htio smetati u vrijeme njihova zaslužena odmora.

VIII

Iduće jutro započelo je s dosta uzbuđenja. Odmah poslije doručka Charles Clinton je opazio da Tim sa sedla Olivije Baxter skida treće ispućenje na prednjem dijelu sedla i preko njega prebacuje gunj. Začudoeno je zastao pokraj Tima. Olivija je to opazila i prišla Clintonu.

– Odlučila sam jahati opkoračeno. Sa mnom su se složile Daisy i Cindy Lou – rekla je povišenim glasom drsko gledajući Clintona.

– Divim se tvojoj hrabrosti, Olivija. Jesi li dobro promislila? Jahati na ovaj način... nije baš pristojno

– tiho je rekla Irena McAllister, nadajući se da će Olivija odustati od svog nauma.

– Može biti, ali ja volim više tako jahati. Bit će mi mnogo lakše. Uostalom, tako sam i naučila jahati, a vjerujem da ste i vi.

– Da, ali...

– Mislim da o tome valja dobro razmisliti. Zbog ove izmjene na sedlu mogla bi pasti s konja i ozlijediti se – konačno je došao do riječi Clinton. Pogledao je u Petera Eliota i upitao ga: – Što ti misliš o tome, Petere?

– Doista ne znam što da kažem.

Možda bi nam ti mogla pomoći, Mary, ti si odlična jahačica. Misliš li da je opasno ovako jahati? – upitao je Peter svoju ženu.

Mary je prvo pogledala svoga muža, a potom Oliviju.

– Olivija ima pravo. Putovanje je sve napornije. Ako sjedimo opkoračeno, sigurnije smo u sedlu – rekla je Mary.

– Najbolje bi bilo da vi odlučite Longarme – obratio se Peter Longarmu.

Olivija je pogledala u Longarma. Bila je dražesna. Oči su joj bile blistave, a rumene usne nasmiješena. Longarm je znao na što je ona u tom času mislila. Tiho je uzdahnuc i pogledao u Franka Tysona i Jima Traversa.

– Da čujemo što vi kažete, momci?

– Recite nam, Jime, možemo li jahati opkoračeno a da se ne povrijedimo – iznenada reče Cindy Lou i vragoljasto se nasmiješila vodiču.

Jim Travers je naglo pocrvenio. Bilo je očito da se osjeća neugodno.

– Svakako. Zašto bi se povrijedile. Pa sve Indijanke tako jašu, čak i bez sedla – promrmljao je Travers. Iz džepa je izvadio veliku crvenu maramicu i počeo brisati lice.

– A vi, Frank, mislite li da je opasno za žene jahati opkoračeno? – upitala je Daisy šerifa izazivačkim glasom.

– Oh... ne! – promućao je Tyson i zdvojno pogledao u Longarma: – Mislim da bi trebalo dopustiti gospodama da pokušaju jahati opkoračeno, zar ne, Longarme?

Longarm je pogledao Oliviju. Shatio je igru koju su te tri žene sinoć izvele kako bi ih pridobile za svoju nakanu. Nasmiješio se:

– Pokušajte, Olivija, ako zaista želite tako jahati. Uvjeran sam da ćete se ugodno osjećati – rekao je

Longarm i namignuo joj neopazice.

Olivijine obraze oblilo je rumenilo. Brzo se okrenula, uzela uzde od Tima i vješto uzjahala. Nabore na haljini namjestila je tako da su joj noge bile potpuno pokrivene. Daisy i Cindy Lou također su odmah zaja- hale.

Mary je pogledala svog muža.

– Znaš, sutra ću i ja pokušati, Peter. Imaš li što protiv?

– Ne, znam. Zašto bih imao ako ti misliš da će ti tako biti ugodnije?

– rekao je Peter Eliot, slegnuvši ramenima.

Kasnije je Longarm jahao na čelu kolone zajedno s Tysonom i Traversom.

– Čini mi se, da ste vas dvojica postali odlučni pobornici za ženska prava – rekao im je Longarm tiho se cereći.

Travers se počeošao po bradi i lukavo pogledao u Longarma:

– Svakako. Sve dok žene imaju pravo – promrmlijao je Travers.

Frank se glasno nasmijao.

– Što ti šutiš, Longarme. Opazio sam da si došao na spavanje poslije nas.

Sva trojica su se nasmijala i okrenula se prema povorci jahača koja ih je polagano slijedila. Djevojke su jahale zajedno i bilo je očito da se odlično zabavljaju.

Priroda oko njih znatno se promijenila. Sve su češće nailazili na snijeg na sjevernim obroncima gorja. Na samom vrhu gorskog sedla zaustavili su se načas. Pod njima na visoravni koja se pružala sve do visokog gorja Absarokas počinjao je nacionalni park Yellowstone. Duboki kanjon koji je presijecao visoravan bio je obrastao gustom borovom šumom.

Jim Travers objasnio je putnicima da neće ući u park preko te visoravni, nego će prijeći rijeku Yellowstone zapadno od Vrućih izvora Mammoth, gdje će se najprije javiti

glavnom nadzorniku nacionalnog parka, Norrisu.

Zatim su zašli u gustu mračnu šumu. Tlo je postalo ravnije i mekše, a to se odmah odrazilo na raspoloženje putnika. Njihov veseli smijeh odjekivao je kroz šumu. Kraj kojim su jahali sve je brže mijenjao svoja obilježja, jer su već poslije kratkog vremena ušli u kamenitu kotlinu obraslu visokim trnovitim grmljem. To je ponovo podsjetilo Longarma na opasnost koja im prijeti od krpelja.

Pred podne družina se zaustavila uz obalu malena jezera. Dok su Tyson i kuhar lovili ribe za ručak, Longarm je okupio putnike da im objasni koja im opasnost prijeti od krpelja i kako ih se mogu najbezbolnije riješiti.

– Vjerujem da ste svi čuli za groznicu Rocky Mountainsa. Do sada smo imali sreću da nitko nije obolio – rekao je Longarm okupljenim putnicima.

– Kakve veze ima krpelj s groznicom, Longarme? – upitao je Laxalte.

– Ovdašnji Indijanci smatraju da krpelj prenosi groznicu – odgovorio mu je Jim Travers.

– Indijanci! Nećete mi valjda reći da vjerujete tim urođencima – zaprepašteno je povikao Laxalte.

Travers je ispljunuo veliku gvalju izvakanog duhana, a zatim pažljivo pogledao Laxalte.

– Vi im možda ne vjerujete, gospodine. Ali ja im vjerujem. Oni ovdje žive mnogo duže nego vi ili bilo tko drugi od nas bijelaca. Oni dobro poznaju ovaj kraj... a on nimalo ne sliča na Washington... u to možete vjerovati.

Svi su se iznenadili na žestinu kojom je Travers odgovorio Laxalteu. Čak se i Laxalte lecnuo. Jean McPhee uhvatila ga je za ruku.

– Molim te, Paul, poslušaj što će nam reći Travers. On nam želi sa-

mo pomoći – rekla je Jean tiho pokušavajući ga umiriti.

Laxalteovo lice je pozelenjelo. Već je zaustio da oštro odgovori, ali se ugrizao za usnu i svladao svoj bijes.

– Molim vas, Longarme, što je s tim krpeljima? – upitao je Peter Eliot i prekinuo napetost koja je zavládala drušzinom.

– Krpelji žive u travi i čekaju dok neko toplokrvno stvorenje ne prođe pokraj njih. Prilijepe se uz kožu, zariju glavu u poru i sišu krv. Ne grizu, pa se njihov ubod uopće ne osjeti. Otpadaju s tijela tek kad se nasišu dovoljno krvi – Longarm je začuo uplašene ženske povike, ali je nastavio bez prekidanja: – Najbolje je, ako ih uspijete naći i baciti prije negoli posišu krv.

– Ali kako, Longarme? – povicala je Irena McAllister. Lice joj je bilo blijedo kao u sablasti.

– Budite pažljivi dok prolazite kroz visoku travu ili uz grmlje. Otresite ih odmah s odjeće. Ako budu došli do kože, ne dirajte ih. Vi ćete im samo otrgnuti tijelo i ramazati krv, ali njihova će glava ostati ispod kože. Ako vam tada ne prenesu groznicu, zacijelo će vam se to mjesto bolno upaliti.

– Što nam savjetujete? Kako da se riješimo te proklete gamadi? – razdraženo je upitao Big Jim McAllister.

Svi su se nasmijali, ali napetost se nije smanjila. Longarm se nasmiješio i izvadio iz džepa cigaru.

– Kada nadete krpelj koji vam siše krv, dodite k meni. Ja ću upaliti cigaretu. Užareni vrh cigarete približit ću zatku krpelja. Vrućina će ga natjerati da izvuće glavu iz kože.

– Srećom imam dovoljno cigara za sve kojima će biti potrebna pomoć – pokušao se našaliti Baxter.

– Zar je to jedini način na koji ih se čovjek može riješiti – zaplašeno je upitala Violet Fleur.

– Vi ih se ne morate bojati –

umirivao ju je Bexter smiješeći se.

Putnici su se razišli u skupinama živo raspravljajući o opasnosti za koju su upravo čuli. Frank i kuhar vraćali su se s jezera s košarom punom riba. Longarm je pošao prema gajicu gdje je sjedio Yellowstone Riley naslonjen na stablo. Uz njega je sjedila Hilda Guernsback. Ona je vrlo ozbiljno shvatila svoju dužnost njegovateljice, tako da ga nije napustila ni kada je Longarm pozvao sve putnike da ih upozori na opasnost od krpelja.

– Hilda, trebali biste otići do gospode McAllister. Ona će vam ispričati zašto smo se maloprije sastali – rekao je Longarm Hildi ljubazno.

Hilda je neodlučno pogledala u Rileyu, a zatim je pošla prema logorskoj vatri. Longarm ju je promatrao kako odlazi, pa se okrenuo Rileyu.

– Ja sam još slab, ali ako me uskoro ne oslobodiš ove žene postat ću još slabiji. Da sam znao što me čeka, pustio bih onu ništariju da te napuni olovom – jadikovao je Yellowstone Riley.

– Nije ona baš tako strašna, a i ti danas izgledaš mnogo bolje. Kako si jahao jutros?

– Teško. Ali sutra ću jahati bez majčinske pratnje. Pomoći ću ti voditi te žutokljunce preko nacionalnog parka da ih što prije možemo vratiti u Washington. Prokleti izletnici! Uskoro će dovesti ovamo i željeznicu kako bi mogli pucati na divljač kroz prozore vagona – mrzovoljno je gundao Riley.

– Nemaš pravo, Yellowstone. Ovi ljudi su ovdje da procijene treba li se uistinu ovo područje očuvati od doseljenika ili ne – rekao je mirno Longarm.

– Ako se ovim ljudima svidi ovaj kraj onda će se, dakle, očuvati ovakav kakav je sada? Bez željeznice, doseljenika, stočara i kopača? – upitao je Yellowstone.

– Bit će otvoren samo za izletnike – sa smješkom će Longarm.

Yellowstone je zamišljeno uzdahnuo.

– Sutra ću jahati s tobom. Želim da svi ovi članovi Kongresa budu zadovoljni. Za to ćemo se pobrinuti Jim i ja. Što prije vide ovaj park, to prije će se vratiti na Istok – zastao je i uplašeno pogledao Longarma:

– Vraća se Hilda. Nadam se da izgledam dobro, inače će odmah početi kvocati...

Longarm se okrenuo i nasmiješio Hildi.

– Riley se odlično oporavio, a to je vaša zasluga, Hilda. Samo tako nastavite i pripazite da se ne prehladi.

– Ne brinite, Longe. Pobrinut ću se za to – rekla je Hilda zadovoljno se smješkajući.

Longarm se polako udaljio i tiho se nasmijao kada je čuo Rileya koji se bunio protiv još jednog pokrivača.

Cijelo popodne družina je sporo napredovala. Ogromna srušena debla isprijecila bi im se često preko staze. Budući da ih nisu mogli ukloniti, jer su bila preteška i obrasla visokom travom, morali su ih obilaziti, a to im je oduzelo mnogo vremena.

Kada su stigli do pitomog obronka, putnici su se začudili jer su ugledali izgrađenu cestu koja je vodila uz podbrežje. Bila je to vrlo neravna i uska cesta, ali je ipak bila cesta. Po njoj su se polagano kretala otvorena teretna kola koja su vukla četiri konja. U kolima je sjedilo šest žena i jedan otmjeno obučen muškarac. Kočijaš je imao dugu neurednu bradu i veliku trbušinu.

Longarm se odvojio od družine i potjerao konja za kolima. Kočijaš je uz mnogo kletvi zaustavio kola čim je Longarm dojahao do njega. Žene u kolima veselo su mahale Longarmu, a muškarac koji je sjedio s nji-

ma izvadio je cigaru iz usta i svoje glatko izbrijano lice razvukao u ljubazan osmijeh.

– Što se dogodilo? – upitao je kočijaš Longarma.

– Ja sam savezni šerif Long i zanima me što vi ovdje radite?

– Što ovdje radimo? Ja imam dozvolu da vodim izletnike u nacionalni park. Ovi su izletnici iz Cooke Cityja. Vodim ih do Vrućih izvora Mammoth. Gospođe se žele okupati u vrućoj vodi – okrenuo je glavu i pogledao u jednu od djevojaka: – Zar ne, Mary?

– Daaa, stari pokvarenjače. Najviše od svega želim da se okupam u vrućoj vodi – rekla je Mary i kreštavo je zahihotala.

– Jeste li zadovoljni odgovorom, šerife? – upitao je kočijaš.

– Kako se zovete?

– Willis Toady.

– A ja sam Duke Farington – javio se otmjeno obučen čovjek i dodao: – a ove ovdje ljepotice su vrlo radišne gospođe. Pošle su na zasluženi odmor.

Smijehom i vrištanjem žene u kolima potvrdile su izjavu kicoša. Longarm ih je pogledao i podigao šešir na pozdrav. Opazio je da su sve bile obučene u otvorene haljine jarkih boja i da su sve bile plavuše. Skupina bludnica sa svodnikom, zaključio je Longarm.

Dok su se kola polagano udaljavala, Longarmu su prišli njegovi putnici i okružili ga.

– Izletnici iz Cooke Cityja idu do Vrućih izvora Mammoth. Sada valja pratiti samo tragove njihovih kola pa ćemo i mi doći do našeg cilja – odgovorio je Longarm na znatiželjne upite.

– Ali one djevojke nisu baš bile obučene za izlet u prirodu, Longarme – začuđeno je rekla Melinda Clinton.

– Vrlo važno kako su obučene te žene, bitno je da više ne moramo

obilaziti oko stabala – hladno je rekla Jean McPee.

Svi su se složili s njenim mišljenjem i družina je polagano nastavila put. Prešli su preko grubo izgrađenog drvenog mosta koji je povezivao obale rijeke Yellowstone i krenuli prema zapadu.

Frank Tyson je dojahao sa začelja povorke i pridružio se Longarmu.

– Laxalte je mrtav pijan. Bojim se da ne padne sa sedla. Bilo bi dobro da što prije nađemo pogodno mjesto za logor – rekao je Tyson zabrinuto.

Kraj je ponovo bio teško prohodan. Nailazili su na sve više oborenih stabala i napredovanje je postalo sve sporije. Nisu opazili ni jedno mjesto pogodno za logorovanje. Jahali su istočnom stranom krševite gore odakle je pucao pogled na cijeli kraj.

Odjednom je Longarm između stijena ugledao tanak stup dima visok stotinjak metara. Prvo je pomislio da je negdje izbila vatra, ali zatim mu je sinulo da je to para što izbija iz pukotina u zemlji. Zaustavio se i zadivljeno promatrao to čudo prirode. Uskoro su mu se pridružili svi putnici.

U potpunoj tišini nastavili su put. Nitko više nije bio voljan da se zaustave za noćenje. Longarm ih je vodio prema gorskom bilu. Nešto prije zalaska sunca stigli su na sljeme.

Pred njima se ljeskalo jezero Yellowstone. Ugledali su i slapove rijeke Yellowstone na isteku iz jezera i duboki kanjon kojim je otjecala hućeci s visoravni. Bezbroj vrućih izvora i gejzira bilo je rasuto po cijeloj visoravni. Konačno su došli do Colter Hella. Svi putnici su sjahali i uzbuđeno promatrali prizor ispred sebe. Čak se i Laxalte donekle otrijeznio i, uz Jean koja ga je pridržavala, promatrao ovu neobič-

nu prirodnu ljepotu.

Skori zalaz sunca prisilio ih je da ponovo krenu na put. Spustili su se na jedan proplanak gdje su podigli šatore.

Kuhar Amos zamolio je Longarma da pode uloviti neku divljač za večeru. Longarm je pozvao Petera Eliota da mu pomogne u lovu. Znao je da će to Peteru biti vrlo drago.

Nebo je još uvijek bilo svijetlo, ali u šumi je već bilo mračno i Longarm se nije nadao da će išta ustrijeliti. Ali imali su sreće. Čim je obišao gusti klekov grm, gotovo se sudario s velikim jelenom koji se odmarao u sjeni krošnje visokog drveta. Jelen se uplašeno trgnuo i potrčao dublje u šumu. Longarm se brže-bolje sabrao, podigao pušku i zapucao. Gotovo istovremeno pucao je i Eliot. Veliki jelen zapleo se, posrnuo i srušio na zemlju. Jedno zrno pogodilo ga je ravno u srce.

– Vi ste ga pogodili, Peter – rekao je Longarm.

– Možda, Longarme. Ali učinilo mi se da ste vi zapucali prije mene – rekao je Peter, zadovoljan što mu je Longarm dao prednost.

– Nećemo o tome raspravljati – odgovorio je Longarm i nasmiješio se Peteru.

Longarm je rasporio jelena i izvadio mu drob i iznutrice. Tada je ostavio Petera kraj životinje, a sam je pošao po tovarnog konja.

Bilo je već vrlo kasno kada se družina oko logorske vatre, a poslije obilate večere, počela spremati za počinak. Svi su bili uzbuđeni, jer su napokon stigli do cilja svog putovanja. Premda umorni, svi su željeli pričati o dojmovima koje su toga dana doživjeli.

Kada su se konačno svi razišli, Longarm je ispod obližnjeg drveta prostro svoju vreću za spavanje. Već je polagano tonuo u san kada je osjetio nečiju ruku na ramenu. Gotovo je kriknuo, ali se suzdržao.

i podigao glavu. Jean McPhee stajala je nagnuta iznad njega.

– Prošlo je tako mnogo vremena, Longarme – šapnula je.

– Točno – rekao je.

– Bio si vrlo oprezan. Mislim da nitko ne sumnja... na nas.

– Kako je Laxalteu?

– Pijan je kao čep – rekla je s gorčinom i dodala: – Ali ja nisam došla da razgovaramo o njemu.

U to je Longarm bio uvjeren i polagano je rastvorio svoju vreću za spavanje.

IX

Idućeg jutra dobro raspoloženje koje je vladalo među putnicima naglo je pokvario Laxalte. Već je na doručak došao pijan. Još je i u kavu nalijevao viski. Bio je sve mrzovoljniji. Napokon je svoju zlovolju iskaliio na Franku Tysonu, na kojeg je poslije doručka namjerno naletio i počeo ga vrijeđati.

Prije negoli je Longarm mogao posredovati, Frank je snažnim udarcem srušio Laxalte na zemlju. Longarm je priskočio Laxalteu i spriječio Tysona da ga ponovo udara.

– Zar ne vidiš da je pijan, Tyso-ne. Dovoljno si ga kaznio. Sada idi. I onako je vrijeme da krenemo odavde.

Šerif se bijesno okrenuo i brzo se udaljio. Ostali putnici zaprepašteni tučnjavom, razišli su se bez riječi. Samo su Longarm i Jean pomagali Laxalteu da ustane. Čim je stao na noge Laxalte se srdito istrkao iz njihovih ruku i nesigurnim je korakom oteturao u svoj šator.

Longarm je požurio za njim. Jean je gotovo zaplakala koliko se osjećala ponižena i nesretna.

– On neprekidno pije. A kad je pijan ne zna više što radi. Bojim se za njega, Longarme – potužila se plačnim glasom Jean.

Laxalte je ušao u svoj šator i prije negoli je Longarm stigao, ponovo je

izašao. U ruci je imao pušku. Podigao ju je i pucao u Franka Tysona koji se na konju približavao Longarmu. Srećom metak je prošišao daleko od šerifa.

Longarm, udaljen tek nekoliko koraka od Laxalte, naglo se bacio svom težinom na njega. Obojica su se srušila na zemlju. Oteo je Laxalteu pušku i ruke, pa se, teško dišući, podigao na noge.

– Do vraga i vi, Longarme! – Ja sam... htio samo zaplašiti toga gada – zasiktao je Laxalte hladnim glasom.

– Ne vjerujem vam. Ako još jednom pokušate uraditi nešto slično, poslat ću vas natrag u Billings s Frankom Tysonom i o svemu obavijestiti šerifa Vaila – mirno mu je odgovorio Longarm.

– A da ne kažem kako će odjeknuti ta priča kada je objave u novinama. Stvarno, Paul, zar nisi napravio od sebe već dovoljno veliku budalu? – upitala ga je Jean McPhee ledenim glasom.

Na Jeanine riječi Laxalte je naglo problijedio. Podigao se sa zemlje i krupnim nesigurnim koracima pošao prema mjestu gdje su bili vezani konji spremni za odlazak, Jean je gledala za njim i tužno slegnula ramenima.

– Ja ću rasprijeti njegov šator. Toliko sam to puta uradila da sam već navikla – rekla je Jean uzdahnuvši.

– Ja ću vam pomoći – rekao je Longarm i vratio joj Laxalteovu pušku.

Dva sata poslije toga neugodnog ispada, Longarm još uvijek nije uspio stići Laxalte. Iza sebe začuo je topot konjskih kopita. Okrenuo se i ugledao Yellowstonea koji mu se hitro približio.

– Pobogu, Rileyu, što radiš? Zar se hoćeš ubiti? – upitao je Longarm zabrinuto.

Riley je žalosno tresao glavom

dok je zaustavljao konja.

– Neee. Želim spasiti svoj život. Longarme, možeš li sebi zamisliti koliko jedna žena može u sebi skupiti neizživljene ljubavi tijekom godina. Ja sam bolestan čovjek. Ja to ne mogu više izdržati.

– Pa nije baš tako strašno, zar ne? – nasmijao se Longarm i dodao zabrinuto: – Jesi li siguran da možeš ovako hitro jahati? Laxalte je negdje ispred mene i bojim se da baš ne pazi kuda ide.

– Ne brini, Longarme. Rekao sam ti da želim vidjeti ove izletnike što je moguće prije izvan ovog parka.

Jahali su uz podnožje visoke stijene. Na mnogim mjestima bučkalo je uzavrelo blato oblikujući mjehuriće iz kojih je izbijala para, a oko sebe je širila snažan smrad sumpora. U blizini prvog izvora ugledali su tragove Laxalteova konja. Prešli su još nekoliko malenih grebena. Odjednom, Longarm ispred sebe ugleda veliki oblak.

– To je gejzir zvan Stari vjernik – objasnio je Riley Longarmu, zaustavljajući konja.

Longarm se također zaustavio. Gotovo je oglušio od buke gejzira. Smrad je bio nesnosan, ali Longarm ipak nije mogao skinuti pogled sa vodoskoka kipuće vode koja je šišala više od stotinu metara uvis. Jutarnje svjetlo pretvaralo je kapljice bistre vode u mnoštvo blistavih kristala, a blagi povjetarac odnosio je kao zastor gustu bijelu paru preko doline. Odjednom se gejzir primirio. Potmula grmljavina se više nije čula i prestalo je podrhtavanje tla.

Longarm se ogledao po dolini. Vidio je mnogo kratera i humaka različitih veličina iz kojih je izbijala para i miris sumpora. Oblaci pare su kao magla obavijali cijelu dolinu. Odjednom, nedaleko mjesta gdje su stajali, izbio je još jedan ma-

li gejzir, a zemlja ispod njih je ponovo počela podrhtavati.

Napustili su dolinu gejzira i ujahali u borik gdje su izgubili Laxalteove tragove. Bilo je očito da Laxalte jaše nasumce, ne gledajući kuda ide. Konačno su izbili na prostranu ravan iza koje se protezalo jezero Yellowstone. Iznad jezera nadvile su se visoke vrleti gorja Grand Teton.

Longarm je pažljivo razgledavao okolicu. Učinilo mu se da u blizini obale jezera vidi konja bez jahača.

– Možda je poželio da se okupa – promrmlija je Riley koji je također ugledao konja.

– Nadajmo se da to nije uradio – zabrinuto je rekao Longarm i potjerao konja prema jezeru.

Laxalte je ležao potrbuške pokraj konja i čvrsto spavao. Podigli su ga na konja i čvrsto ga zavezali za sedlo. Znali su da mu neće biti ugodno tako jahati, ali nije bilo drugog načina da Laxalte dovedu do Vrućih izvora Mammoth. Laxalte je bio miran. Nije se opirao. Začas su ga čuli kako hrče.

Jahali su kasom. Iza malog brežuljka ugledali su veliko stado goveda. Čuvala su ih četiri kauboja.

– Zaboga, odakle oni ovdje? – promrmlija je Longarm, gledajući u goveda koja su ih okružila.

– Poznajem te ljude. Vlasnik stoke tvrdi da ima dozvolu za ispašu u parku – objasnio je Yellowstone.

– Tko su uopće ti ljudi? – ispitivao je Longarm.

– Stan Slocum. To je onaj mladić koji nam je najbliži. Ima ranč blizu Cooke Cityja. S njim sam se već sukobio zbog ispaše. Znaš da volim da ova zemlja ostane netaknuta. Ali ljudi iz Cooke Cityja su protiv odluke vlade o pretvaranju ovog kraja u nacionalni park.

Dok je Riley govorio, četvorica kauboja su im se približila. Predvodio ih je mlad čovjek glatko izbrija-

na mršava lica i podlih očiju.

– Zar nas niste vidjeli da odlazimo? Imate li uopće dozvolu za boravak na ovoj zemlji? – upitao je Stan Slocum povišenim glasom.

– A vi? – upitao je mirno Longarm.

– Do đavola, ja vas pitam. Ja imam na to pravo ... a to Riley zna, zar ne? – upitao je Stan prijetećim glasom.

Riley nije ni pogledao u Stana. Pažljivo je gledao u njegove pratilce. Promatrao ih je i Longarm. Plećati momak velika trbuha i snažnih ruku, koji je bio najbliži Slocumu, mirno je žvakao vlat trave i očito je uživao u razgovoru koji je vodio njegov poslodavac. Treći čovjek bio je prljav sitan momčić koji je neprekidno poskakivao na sedlu. Četvrti je bio još dijete, nije imao više od sedamnaest godina, plavih očiju i uskog lica.

– Rekli ste da imate dozvolu za ispašu? – upitao je Longarm Slocuma.

– Točno. Ja to mogu i dokazati

– Slocum je drsko gledao u Longarma.

Plećati kauboj dojahao je do kraja za koji je bio privezan Laxalte i nagnuo se nad njim.

– Hej! Pa ovaj momak smrdi kao bačva viskija.

– Ostavi ga na miru – rekao mu je Yellowstone mirno.

Plećati kauboj začuđeno je pogledao u Yellowstonea, a zatim je naglo izvukao kolt iz korica. Glasno se nasmijao i cijev revolvera zabio u Laxalteovu stražnjicu.

– Čuo si što je Yellowstone rekao. Spremi oružje i odstupi! – prijetećim glasom naredio mu je Longarm.

– Zar ga nisi čuo, Birde? On želi da mu ne diraš prijatelja. Poslušaj ga! – izderao se Stan Slocum.

Bird se nacerio i ponovo gurnuo Laxalteu svojim koltom. Longarm

mu je bio dovoljno blizu. Brzim i snažnim udarcem u glavu izbacio je Birda iz sedla. Dok su Slocum i njegova dva čovjeka shvatila što se dogodilo, Longarm je izvukao svoj kolt i uperio ga u Stana Slocuma. Šerifove sivo plave oči opasno su sijevale.

– Gdje je ta dozvola o kojoj neprekidno trabunjate – upitao je Longarm i ispružio ruku prema Slocumu.

– Za to ćete mi platiti. Imam ja dobre prijatelje – ljutito će Slocum.

– Sudeći po vašem ponašanju, prijatelji će vam trebati – odgovorio mu je Longarm, smješkajući se podrugljivo.

Slocum se odjednom uplašio. Pogledao je Rileya koji je držao na nišanu Birda.

– Do đavola, tko je ovaj čovjek, Riley? – Savezni šerif. A znaš li što radi ovdje? Vodi nekoliko članova Kongresa – Yellowstone se zlobno nacerio i dodao: – Zaletio si se ovaj put, moj gospodine!

Slocum je mrzovoljno izvukao list papira iz svog džepa i pružio ga Longarmu. Dozvola je bila ispravna. Osim ispaše Slocum je imao pravo izgraditi i nastambe za čuvanje stoke.

– Istina je. Imate dozvolu. Ali tko je ovlastio to poduzeće da može izdavati dozvole.

– To se mene ne tiče. Dozvola je ispravna – zadovoljno će Slocum.

– Možda će se članovi Kongresa kojima pokazujem ovaj park pobrinuti da se takve dozvole više ne izdaju – rekao mu je hladno Longarm.

– Kako se zovu ovi momci? – upitao je Longarm Yellowstonea kada su se kauboji udaljili sa svojim stadom.

– Pomoćnik mu je Bird Birdle. Onaj mršavko je Arny Sloat, a najmlađi je Benny Carper.

Longarm i Yellowstone nastavili

su svoj put prema Vrućim izvorima Mammoth. Obojica su se okrenula kada su začuli Laxaltea koji je zastenjao. Glasno su se nasmijali kada je Laxalte zapjevao. Glas mu je bio promukao, ali milozvučan.

Tijekom putovanja Yellowstone je Longarmu pričao o životnom putu Johna Coltera, čovjeka koji je prvi pokušao upozoriti svijet na ovu čudesnu visoravan, po kojemu je ona i dobila ime. Colter je godinama bio lovac na krznaše i odlično je poznavao ovo područje Stjenjaka. U proljeće 1808. godine ponovo je krenuo u lov s prijateljem, ali taj put nije imao sreće. Naišli su na skupinu Indijanaca iz plemena Crne Noge koji su mu ubili prijatelja, a njega zarobili. Poznavao je dobro čud Indijanaca i pokušao se spasiti lukavstvom. Šepao je i tvrdio da su mu noge bolesne. Indijanci koji su razmišljali kako da ga ubiju, odlučili su da trči ako hoće da spasi glavu. Skinuli su mu odjeću i dali mu prednost od stotinu metara. Colter je to iskoristio i pojurio u šumu. Indijanci su tada shvatili da ih je prevario i divlje su pojurili za njim. Ali njemu se radilo o životu ili smrti. Uspio je izmaknuti Indijancima osim jednom koji ga je sve više stizao. Došao je već u blizinu rijeke koja je za nj bila spas u zadnji čas. Naglo se zaustavio. Iznenadeni Indijanac nije se odmah snašao, a Colter je na to i računao. Indijanac mu je naletio na šaku. Posljednjim snagama snažno je udario Indijanca koji je pao, a Colter je skočio u rijeku. Cijeli se dan skrivao u šašu uz obalu malena otočića dok su Indijanci pretraživali rijeku duž obale. Dio vremena ležao je u mulju pod vodom i disao na trsku. Kada su Indijanci napustili potragu, Colter je još sedam dana lutao gol i pun rana dok nije stigao do prvog naselja na rijeci Big Horn. U malenom kanuu prevalio je tri tisuće

milja do St. Louisa za trideset dana.

– Što je poslije bilo s njim? – upitao je Longarm koji je vrlo pažljivo slušao priču.

– Išao je od mjesta do mjesta i pripovijedao što je sve vidio u ovim krajevima. Kada je vidio da mu nitko ne vjeruje i da ga ljudi ismijavaju, vratio se u St. Louis, oženio se i više nikad nije spominjao ove krajeve. Umro je u najvećoj bijedi – Yellowstone je žalosno mahao rukom i dodao: – Nije čudo da mu ljudi nisu vjerovali. Ni ja mu ne bih vjerovao da nisam sada ovdje i da vlastitim očima ne gledam sva ova prirodna čuda.

Yellowstone je imao pravo, razmišljao je Longarm. Područje kroz koje su jahali doimalo se kao pakao. Prava pustoš bez raslinja. Bili su okruženi bezbrojnim vrućim izvorima, blato je ključalo i u mjehuricama prskalo po okolini. Gusta para šistala je iz zemlje uz zaglušnu buku. Neki izvori izbacivali su blato i po nekoliko metara uvis. Stravičnu sliku upotpunjavao je smrad sumpora koji je bio nepodnošljiv.

Longarm se okrenuo i pogledao u Laxaltea. Laxalte se probudio i tupozurio pred sebe, očito ne shvaćajući što se s njim događa. Longarm mu se nasmiješio. Možda će ovaj put uspjeti da ga uvjeri da je krajnje vrijeme da prestane piti.

Kada su prošli dolinu s blatnjavim izvorima, stigli su do kratera punog vode koja je ključala. Voda u krateru bila je tamnoplava, a stijenke kratera glatke i sjajne. Longarmu je krater sličio na veliki bakreni kotao. Zatim su obišli jezero i zašli u šumu.

– Stići ćemo do Vrućih izvora Mammoth još prije noći – reče Yellowstone.

Iznenada se Laxalte počeo na njih derati:

– Odmah me skinite s konja! Odvežite me! Prokletstvo! Potpuno

sam trijezan. Ako ste me htjeli kazniti, to ste uradili dobro. Odmah me odvezite!

Longarm i Yellowstone su se pogledali. Longarm je slegnuo ramenima. Laxalte je imao pravo da se buni. Sjahali su, odvezali Laxalteu i skinuli ga s konja.

X

Laxalte je bio potpuno trijezan kada je te večeri s Longarmom i Yellowstoneom ujahao u logor. Družina se utaborila na jednom proplanku iznad Vrućih izvora Mammoth. Zrak je bio zasićen oštrim mirisom sumpora. Jean McPhee dotrčala je pozdraviti Laxalteu, a Hilda Guernsback je namrgodeno stajala pokraj Rileya dok je on polagano sjahao. Riley je nevoljko pošao za Hildom.

– Nisam ni sanjao da ću vidjeti kako Yellowstonea vodi jedna žena – zlobno će Jim Travers koji je s Frankom Tysonom došao pozdraviti pridošlice.

Longarm je prepustio svog konja Timu i obratio se svojim suradnicima.

– Je li bilo kakvih uzbuđenja dok smo nas dvojica tražili onu ispičuturu?

– Napretek – rekao je Tyson smješkajući se u brk, pa dodao: – Baxter je imao pune ruke posla. Gotovo je sve cigare utrošio na krpelje. Žene su ih pronalazile na nevjerojatnim mjestima.

– I uspio ih je sve izvaditi? – upitao je zabrinuto Longarm.

– Baxter je i nama dao cigare, tako smo još prije negoli je pao mrak potamanili svu tu gamad. Moram priznati da u životu nisam vidio toliko lijepih ženskih gležnjeva i listova – Jim je s uživanjem pričao Longarmu o tamanjenju krpelja.

Sva trojica su se nasmijala i polagano krenula prema logorskoj

vatri.

– Što ćeš s Laxalteom, Longarme? Možda bi bilo najpametnije poslati ga natrag u Billings da se tamo dobro otriježni – predložio je Tyson.

– Ne. Imam ja bolju ideju. Dodite sa mnom, momci – rekao je Longarm i pošao prema Laxalteovom šatoru.

– Gospodice McPhee, smijem li ući? – upitao je Longarm kada je došao do šatora.

Jean je izišla iz šatora i zastala. Rukom je podigla uvojak ride kose s čela. Gledala je u Longarma hladnim pogledom.

– Paul se odmara. Rekao mi je kako ste s njim postupali. Mislim da baš niste bili odviše obazrivi, Longarme.

– Ne, jer mi to nije ni palo na um, gospodice.

Jean je duboko uzdahnula i gotovo prkosno pogledala u Longarma. Njezine zelene oči hladno su zablistale. Longarm je zavidio Laxalteu na ovoj visokoj ridokosoj ljepotici.

– Što hoćete? – kratko je upitala Jean.

– Želim da uništim sve boce viskija koje Laxalte ima.

– Baš sve? – upitala je Jean mirno.

– Baš sve. Ne smijete sakriti ni jednu jedinu bocu.

– Ne smijem? – upitala je Longarma izazovno.

– Ne. Ne smijete – odlučno će Longarm.

– Mislim da se Paul neće složiti s tom vašom odlukom.

– Ipak, to mene neće ni najmanje pokolebati – odlučno joj je odgovorio Longarm.

– To ćemo još vidjeti – Jean se okrenula i ušla u šator.

– Gospodice McPhee? – doviknuo je za njom Longarm.

Djevojka je zastala i prkosno okrenula glavu prema Longarmu.

– Imate li možda neki poseban razlog zbog kojeg želite da Paul bude uvijek pijan? – mirno ju je upitao Longarm.

Pogledala je zaprepašteno u Longarma, a lice joj je oblilo rumenilo.

– To što ste rekli, gospodine Longarme, vrlo je ružno od vas.

Okrenula se i hitno ušla u šator.

Longarm je opazio da su se oko njih okupili ostali članovi družine. Kada je Longarm pogledao u Melindu Clinton, ona mu se ohrabrujući nasmiješila.

Časak poslije toga iz šatora je izašao Laxalte. Kada je ugledao trojicu muškaraca ispred svog šatora, a iza njih lica znatiželjnih promatrača pomodrio je od sržbe. Jean je također izašla iz šatora i stala je uz njega.

– Što hoćete, Longe? – upitao je Laxalte.

– Došao sam po viski koji ste ponijeli sa sobom. I to radi vaše sigurnosti, i mira vaših suputnika – odgovorio je Longarm.

– Što je vama, čovječe? Zar ste pošasavili? Zna li vi s kime razgovarate? Ja sam član Kongresa Sjedinjenih Američkih Država – vikao je Laxalte.

– Vi sada niste u Washingtonu, gospodine. Vi ste na saveznom zemljištu, a ja sam savezni šerif. Moja je dužnost da ovdje održavam red i mir, a vi ga narušavate. Vi ćete uraditi kako vam ja kažem – oštrim će glasom Longarm.

– To ćemo još... zagrmio je Laxalte, ali odjednom ga je prekinuo glas Melinde Clinton.

– Paul! Zašto se i ne ponašaš kao član Kongresa. Svi mi znamo za tugu koja te izjeda, ali ako bi pogledao malo oko sebe vidio bi osobu koja ne samo da ti je odani suradnik, već je mnogo više od toga. Poslušaj Longarma. On ti želi dobro. Zar ne vidiš što je viski već sve uradio od tebe?

Laxalte je zaustio da joj nešto oštro odbrusi, ali je pogledao u Jean i namrgodio se. Zatim se okrenuo Longarmu i zagrmio:

– Dobro. Nosite sve! Baš me briga! I ne treba mi! – naglo se okrenuo i ušao u šator.

Peter Eliot i David Baxter pomagali su Longarmu da prolije viski iz boca koju je oduzeo Laxalteu. Sva trojica su sa žaljenjem gledala u odlično piće koje je žedna zemlja vrlo brzo upila.

Mjesec se već bio popeo visoko na nebu kada je Longarm napokon došao do logorske vatre.

– Jesi li našao glavnog nadzornika Norrisa? – upitao je Tysona.

– Ne. On je negdje u parku i nadgledava izgradnju nove ceste. Momak koji ga mijenja nije znao ništa reći.

Longarm je pogledao u dolinu prema zgradi koja se nazirala u noći. U njoj je bila uprava nacionalnog parka. To je bila prva zidana kuća na koju su naišli u parku. Prema pričanju Jima Traversa postojao je samo još jedan hotel i to u Dolini donjih gejjira.

– Znaš li barem kojim ćemo putem sutra? – upitao je Longarm Jima Traversa.

– Mogli bismo poći prema Dolini donjih gejjira jer bi se žene mogle odmoriti u hotelu. Mislim da su do sada sve dobro izdržale. Zatim ćemo krenuti prema Dolini gornjih gejjira i na jezero Yellowstone. Tako će naši putnici vidjeti nacionalni park u svoj njegovoj ljepoti – rekao je Jim Travers.

– Dobro. Znači sutra idemo prema Dolini donjih gejjira – složio se Longarm s prijedlogom Traversa.

Peter Eliot koji im se pridružio okrenuo se Longarmu:

– Ali ne u osvit zore, Longarme. Bilo bi šteta da ne vidimo bolje ovaj divni kraj, zar ne?

– Slažem se. A zatim ćemo naš dvojica ponovo u lov na divljač. Vjerujem da smo do sada već pojeli onog jelena – predložio je Longarm Eliotu.

Eliot se oduševio tim prijedlogom.

Iz mraka se pojavio kuhar i pristupio je Longarmu.

– Imam za tebe lijep odrezak i tople kave, Longarme.

Longarm je tek tada osjetio koliko je zapravo gladan.

– Hvala ti, Amose. Vjerujem da će i Yellowstone biti zadovoljan ako dobije dobar zalogaj za večeru.

– Oh! Za njega se već pobrinula gospodica Hilda. Ona na njega pazi kao na oči u glavi – rekao je Amos uz zagonetan smiješak.

Longarm se nasmijao i pošao za kuharom u njegov šator. Osjećao je umor u cijelom tijelu. Nadao se da te noći neće biti ženskog društva u njegovoj vreći. Da bi u to bio siguran odlučio je da vreću za spavanje prostre tik uz logorsku vatru.

Odmah poslije doručka idućeg jutra družina je krenula prema Dolini donjih gejjira. Samo su se Longarm i Peter Eliot odvojili od njih i krenuli u lov.

Prešli su nekoliko brzih potoka a nigdje nisu naišli na tragove divljači. Na rubu cedrove šume ugledali su malo krdo jelena. Ali na nesreću vjetar je puhao prema divljači koja ih je nanjušila prije negoli su dospjeli zapucati. No Longarm se zbog toga nije uzbuđivao. Bio je siguran da će naići na još koje krdo.

Sjahali su u blizini bistrog potoka i povukli se u šumu. Nisu dugo čekali. Maleno krdo jelena došlo je na potok da se napoji. Longarm je pustio Eliota da prvi zapuca. Upozorio ga je da ustrijeli najmanjeg jelena, jer će ga Longarm morati nositi na svom konju, a čekao ih je još dalek put do Doline donjih jezera.

XI

Prije sumraka Longarm i Eliot približili su se logoru koji je bio postavljen stotinjak metara od hotela. Ususret su im dojahali Frank Tyson i Yellowstone Riley. Longarm ih je zabrinuto pogledao. Znao je da se nešto neugodno dogodilo.

– Objasni mu ti, Frank – rekao je Yellowstone.

– Kada smo dolazili ovamo, ja sam se odvojio od družine i pošao u malo izvidenje. Vidio sam one kauboje koje ste ti i Yellowstone sreli kada ste vodili Laxaltea – ozbiljnim glasom započeo je Tyson.

– Sto je bilo s njima? – začuđeno je upitao Longarm.

– Vidio sam ih u dolini, žigosali su goveda. Tamo su napravili i nekoliko daščara i ogradili zemljište. Otkrio sam ih pukim slučajem. Dobro su skriveni.

Longarm se zamislio. Ako ti kauboји čuvaju stada na ispaši, onda se oni ne moraju skrivati, osobito ako za to imaju dozvolu. Ali ako Slocum ukradenu stoku dovodi u park, žigoše je, a zatim je odvodi na svoj ranč? To bi bio vrlo lak posao i vrlo unosan. Ali to je i obična krađa koju zakon kažnjava vješanjem kradljivaca. Prema držanju Slocuma i njegovih ljudi, Longarm je slutio da bi njegova pretpostavka mogla biti točna.

– Je li te Slocum ili netko od njegovih momaka opazio? – upitao je Longarm Tysona.

– Mislim da nisu. Nisam se približio, jer bih izgubio previše vremena, a nisam se htio udaljiti od družine – rekao je Tyson.

– Ako je Slocum doznao da ga je netko od nas vidio, mogao bi postati opasan – rekao je Longarm i zabrinuto grickao svoju donju usnu.

– Čak preopasan – dodao je Yellowstone.

– Pridružimo se ostalima. Moglo bi još biti i gužve – rekao je Longarm.

Kada su došli u logor, svi putnici su već bili okupljeni oko logorske vatre i vrlo uzbuđeno o nečem raspravljali. Nisu ni opazili kada su im prišla četvorica muškaraca. Longarm je brzo sjahao.

– Zašto ste se tako raskokodakali? – upitao je Longarm Jima Traversa koji je ustao čim je opazio Longarma. Lice mu je bilo crveno od srdžbe.

– Kurve – rekao je Jim kratko.

– Što? – Longarm se nasmiješio. Nije bio siguran da je dobro čuo.

– Dobro ste čuli što je rekao, gospodine Longe. Kurve. Eno ih tamo. Pogledajte! – Olivija je pristupila Longarmu i pokazala rukom prema hotelu.

Longarm je ugledao nekoliko šatora postavljenih uz hotel. Često je nailazio na takve šatore ali samo blizu naselja gdje bi se gradila željeznica ili uz rudnike. Bio je iznenađen i zatečen. On zapravo nije znao da li je u nacionalnom parku takav posao zabranjen.

– Što mislite s tim... djevojčurama, Longarme? – upitao je Charles Clinton.

– Nisam siguran treba li uopće nešto uraditi. Ne čini mi se da one mogu nekome nauditi. Bit će bolje da na njih ne obraćamo pažnju. Pođimo radije na počinak.

– O tome se i radi, Longarme! – prasnuo je Big Jim i podigao ruku: – Poslušajte časak, onda ćete shvatiti kako smo ih i uočili.

Svi su zašutjeli. Zatim su jasno čuli razbludno vrištanje i glasno hihotanje veselih i lakih žena. Odjednom se začuo prasak razbijena stakla, a zatim gromki smijeh dobro raspoloženih muškaraca koji su se očito odlično zabavljali za svoj novac.

Laxalte je prišao Longarmu.

– Mene ste strogo prekorili kada sam uznemiravao družinu. Moram priznati imali ste pravo. A što sada kažete? – upitao je Laxalte zajedljivo.

Longarm se nasmiješio Laxalteu.

– Dobro. Pogledat ću što se tamo događa – rekao je ozbiljno.

– Ne idi sam – savjetovao je Longarmu Riley.

– Riley ima pravo. Ja ću poći s tobom – ponudio je svoju pomoć Tyson.

– Pa to je samo nekoliko droljica i njihov svodnik. Već ću se ja neka-ko snaći.

Bilo je još dovoljno danjeg svjetla kada je Longarm krenuo prema hotelu. Dolina donjih gejjira pružala je neobičan prizor. Para je izbijala odasvud i zadržavala se nad dolinom kao zastor. Pištanje pare i iznenadno šištanje gejjira ispunilo je cijelu dolinu. Pod Longarmovim nogama zemlja je neprekidno tutnjala. Kako je gazio čizme su mu na nekim mjestima probijale koru koja se stvorila na vrućem blatu, tako da su ga počeli peći tabani. Pažljivo je obilazio blatne izvore i lokve s vodom koja je ključala.

Obišao je hotel, veliku zgradu na dva kata okruženu trijemom, i pošao prema šatorima. Duke Farington stajao je ispred jednog od njih i pušio cigaru. Bio je obučen u kaput s kockastim uzorkom i žučkaste hlače. Dijamantna igla blistala je na kravati. Bilo je očito da je vrlo uspješan svodnik.

• Oh! Pa to je šerif Curtis Long. Drago mi je da vas vidim, šerife – rekao je Farington i duboko se naklonio.

– Rekli ste da idete do Vrućih izvora Mammoth.

– Posao je bio vrlo slab. Ovdje blizu hotela je mnogo bolje – rekao je Farington smješkajući se Longarmu.

– To znači da bismo vaš izlet

mogli nazvati radnim, zar ne? – ironično ga je upitao Longarm.

– Došao sam da vas upozorim, Faringtone, na buku koja dolazi iz vaših šatora. Ako netko bude razbio još jednu bocu ili čašu, morat ćete otići odavde. Uskoro će pasti mrak i moja se družina sprema na počinak – rekao je oštrim glasom Longarm.

U tom času iz jednog je šatora išao debeljuškasti dobro obučeni momak čelave glave. Odmah iza njega pojavio se kočijaš koji je doveo žene u park. Obojica su žurno pošli prema hotelu.

– Tko je onaj čelavi momak koji je odjurio s vašim kočijašem? – upitao je Longarm Faringtona.

– Phogs, upravitelj hotela.

– Hm...

– Što vam je, zaboga, šerife? Pa svi muškarci imaju potrebu za toplinom i užicima što nam pružaju žene. Zašto dižete toliku prašinu zbog tih političara? Političari su moje najbolje mušterije – rekao je razložno Farington.

– Ovi političari su na putovanje povelili svoje žene – objasnio mu je Longarm.

– Oh! – Farington se začudio.

Odjednom su iz jednog šatora izletjela dva kauboja glasno potcikujući. Iza njih se pojavila jedna plavuša u drečavoj crvenoj haljini dubokog izreza na prsima. Longarm je nije poznavao, ali ga je nešto na njoj zabrinjavao.

Pošao je prema šatoru da bi je bolje pogledao. Kada ga je opazila, plavuša se naglo povukla u šator.

Farington koji je to opazio glasno se nasmijao:

– Čini se da Maud ne voli previše čuvare zakona.

Longarm je pogledao u kauboje. Bili su to Bird Birdle i Arny Sloat. Stajali su na nogama vrlo nesigurno i sumnjičavo gledali u Longarma.

– Je li još netko ovdje s vašeg ranča – upitao ih je Longarm.

– To se vas ne tiče – odbrusio mu je Birdle.

Longarm ih je pogledao stisnutih očiju.

– Vratite se vašem poslodavcu i to odmah! – naredio im je Longarm oštro, ali ne zato što je imao pravo da to od njih zahtijeva, već se nadao da će ih tim riječima izazvati. Međutim, kauboji su mirno slegnuli ramenima, okrenuli se i polako udaljili.

Longarm se tada obratio Faringtonu:

– Mislim da će biti najbolje da se sutra izgubite iz parka.

– Zašto? Vi sasvim dobro znate da mi to ne možete narediti – rekao mu je Farington uzbuđeno.

– Nije važno da li imam pravo ili ne, Faringtone. Bit ću vam zahvalan ako nećete raditi naprilike i vratite se u Cooke City – rekao mu je mirno Longarm.

Farington se nasmiješio i podigao ruku na pozdrav.

– Ja sam miroljubiv čovjek, a moje djevojke i ja ionako smo došli samo radi odmora. Dovoljno smo se odmorili. Laku noć vam želim, šerife Longe.

U logoru je vladao potpun mir. Longarm je sjedio u blizini vatre i uživao u cigari i viskiju koji je polagano pijuckao. Frank i Jim spavali su u svojim vrećama nedaleko vatre. Yellowstone se smjestio u šatoru Hilde Guernsback.

Iz mraka se pojavio Tim.

– Longe, gospodica Olivija vas moli da odmah dodete – rekao je dječak.

– Dobro, Time. Pogledat ću što se dogodilo – Longarm se nasmiješio i polagano ustao.

– Ona je jako uplašena, Longe – šapnuo je Tim.

Longarm je začepio bocu viskija

i vratio je u džep na sedlu. Polagano je krenuo prema Olivijinom šatoru koji je jedini još bio osvjetljen. Blago uzbuđenje prostrujilo je njegovim tijelom kada se približio šatoru. Bacio je cigaru i ušao u šator.

– Što se dogodilo, Olivija? Tim je bio malo prestrašen – tiho je rekao Longarm.

Olivija je ležala potrbuške na krevetu, a na sebi je imala samo dugačku prozirnu spavaćicu. Njezina žarka rida kosa i zelene oči bili su u oštroj opreci s njezinom mliječno-bijelom kožom. Da, pomislio je Longarm, Olivija Baxter bila je vraški poželjna žena.

– Mislim... mislim da na ledima imam krpelj – rekla je tiho s očima razrogračenim od užasa.

– Ostani mirno ležati – naredio joj je Longarm i podigao joj spavaćicu do ramena.

Točno, krpelj je bio među lopaticama.

– Ne miči se – rekao joj je Longarm i žurno izašao iz šatora. Zagledao se u mrak i očima potražio opušak cigare koji je čas prije odbacio. Podigao ga je sa zemlje i u tom času učinilo mu se da čuje čudan šum. Zastao je načas i dobro načulio uši, ali osim pištanja pare iz obližnjih gejzira ništa drugo nije čuo. Požurio je natrag u šator.

Olivija je ležala kako ju je bio ostavio. Pažljivo je sjeo na krevet i užareni vrh cigare približio zatku krpelja. Ubrzo je krpelj izvukao glavu iz pore, a Longarm ga je bacio na zemlju i zgazio.

Olivija se okrenula još uvijek prestrašena.

– Jesi li ga ubio?

– Ubio sam nju, Olivija. To je bila ona. Samo ženke krpelja su nametnici, koji sišu krv – poučio ju je smješkajući se, pa dodao: – Okreni se, da vidim nemaš li gdje na sebi još koju. Longarm joj je podigao spavaćicu iznad ramena i pažljivo

pogledao mjesto gdje je bio krpelj. Zatim se nagnuo i poljubio je u mjesto gdje je ostao gotovo neprimjetan trag od uboda. – Sve je dobro. Cijela glava je izišla – rekao joj je Longarm nježno.

Olivija se okrenula na leđa s košuljom koja je još uvijek bila podignuta. Nasmješila mu se i rukama ga zagrlila oko vrata. Nježno ga je poljubila u usta.

– Hvala ti – rekla je tiho. Nestavno ga je pogledala i dodala: – Čini mi se da bi morao pregledati još jedno mjesto... ako ti neće biti teško.

– Zar imaš još jednu krpelj? – upitao je Longarm smiješeći se. Uvjeren sam da toga mogu uhvatiti i bez žara cigare.

Ispružio je ruku do svjetiljke i spustio stijenj. Tada je začuo zvuk koji ga je ponovo uznemirio. Utrnuo je svjetiljku, izvukao kolt iz korica i istrčao iz šatora.

Ovaj put je prepoznao zveket ostruga o kameno tlo ispred Olivijina šatora. Čuo je glasnu kletvu i napinjanje obarača. Bacio se na zemlju. Dok je padao, metak mu je prošišao iznad glave. Priljubljen uz zemlju, opalio je dva puta prema mjestu gdje je vidio bljesak puške, pa se brzo otkotrljao u stranu i ponovo dva puta zapucao. Netko je bolno jauknuo.

Longarm je skočio i pošao prema mjestu odakle je čuo stenjanje. Gotovo se spotakao o čovjeka koji je puzao i tako pokušavao pobjeći. Snažan udarac po glavi srušio ga je na zemlju. Brže-bolje okrenuo se na leđa i zapucao prema nejasnom liku koji se nad njim nadvio.

Ni jedno zrno nije pogodilo napadača, ali on se uplašio i potrčao prema dolini. Longarm je pokušao ustati, ali ga je udarac u glavu ošamutio. Ogledao se i vidio čovjeka kojeg je ranio kako polagano puže prema obližnjem boriku. Taj čovjek

više nije bio opasan. Želio je uhvatiti onog drugog.

Polagano je ustao, zakimao glavom da je razbistri i časak pričekao da mu noge ponovo očvrstnu. Čuo je povike i dozivanje iz logora. Krenuo je vrlo oprezno u dolinu gejzira.

Mjesec je bio visoko na nebu i sasblasno je osvjetljavao dolinu. Mnogštvo malenih jezeraca i kratera jasno se ocrtavalo na mjesecini. Pred sobom je razabirao obris čovjeka za kojim je potrčao. Po širokim ramenima i trbušini Longarm je prepoznao Birda Birdlea. Miroljubiv rastanak s dvojicom kauboja te večeri bio je samo varka.

Bird Birdle nestao je iza jedne čunjaste stijene kakvih je bilo mnogo u toj dolini. Oblaci pare iz gejzira zaklanjali su Longarmu vidik. Čizme su mu upale kroz tanku koru u vruće blato i tabani su ga opet počeli peći, jer nije pazio kuda gazi. Od šištanja pare nije više mogao čuti ni karake napadača. Odjednom je prsnuo snažan mlaz vruće vode i privukao njegovu pažnju. U istom času strašan krik prolomio se kroz noć tako da se i Longarm trgnuo i stao. Krik je čuo s mjesta gdje je upravo izbio mali gejzir.

Longarm je znao što se dogodilo prije nego što se i približio gejziru. Iznenadna provala kipuće vode iz gejzira ofurila je Birda. Longarm je rukom zaštitio lice od vrućih kapljica koje su prskale po njemu. Bird više nije urlao. Njegovo jaukanje zatomila je tutnjava vode koja je šiktala uvis. Odjednom se gejzir smirio. Voda se spustila, a para prestala šištati. Začas je sve bilo kao prije prsnuća mlaza. Noćni povjetarac odnio je oblak pare i Longarm je ugledao Birda. Odijelo mu se još pušilo od kipuće vode, ali kad je Longarm ugledao njegovo lice, zgrozio se. Učinilo mu se da Bird pokušava nešto reći. Kleknuo je po-

kraj njega i približio glavu Birdovom potpuno ofurenom licu.

– Jesi li... to si ti... Longarme? – promrmlijao je Bird – Da, ne brinite. Odnijet ćemo te...

– Ti prokleti gade... ubij me, što čekaš?

– Neću ja tebe ubiti, Birde.

– Proklet... da si... – Bird je još uvijek u ruci držao revolver. Polako je podigao ruku u nadi da će izazvati Longarma da ga ubije, ali Longarm mu ga je izbio iz ruke.

Tada je Bird počeo tiho cviliti:

– Moraš... moraš me ubiti... ja sam potpuno oparen... iznakažen. Molim...

Longarm se uspravio. Te opekotine Bird nije mogao preživjeti. Zacijelo je strašno patio. Longarm je još časak oklijevao, a zatim se pognuo i stavio revolver u Birdovu desnu šaku.

– Ubij se sam, Birde, ako baš želiš. Ja se vraćam u logor da vidim što je s tvojim drugom.

– Ja to... ne mogu uraditi – cvilio je Bird.

Longarm se udaljio. Iza sebe je začuo prigušen prasak Birdova revolvera.

XII

Longarm idućeg jutra je nadzirao odlazak prerijskih kola koja su odvozila Faringtona i njegove žene u Cooke City.

U kolima su bila dva putnika više: tijelo Birda Birdlea i ranjeni Arny Sloat. Longarm je imenovao Faringtona pomoćnikom šerifa i naredio mu da Sloata preda šerifu Cooke Cityja na čuvanje dok Longarm ne dođe u grad i podnese tužbu protiv Sloata. Jedna od plavuša pružila je glavu iz kola i mahnula Longarmu. Longarm joj je mahnuo, a zatim ju je druga plavuša srdito povukla u kola.

Peter Eliot koji je stajao uz Longarma nasmijao se i pogledao u

Longarma.

– Čini mi se da vas ove gospodice previše ne vole.

– Nemaju one ništa protiv mene osobno, Peter. Boje se zakona koji ja predstavljam. Cooke City je danas mjesto puno vrlo nesretnih ljudi – rekao je Longram gledajući zamišljeno za kolima.

– Zbog zakona o nacionalnom parku? – upitao je Peter. – Da. Čuli ste jučer Sloata kako je kleo dok smo mu vadili zrna iz tijela. Svi su oni protiv zabrane sječe ovih šuma i korištenja pašnjaka, a ponaviše i protiv zabrane iskorištavanja rudnog blaga – Longarm je zašutio na čas, a zatim nastavio: – Dok ćete vi jahati do Doline gornjih gejjzira, ja ću poći u potragu za poslodavcem ovih kaubojja koji su me napali. Vjerujem da su svi oni kradljivci stoke. I to je jedan od razloga zašto su me napali. Oni su tu negdje podigli i nekoliko daščara, a Tyson ih je vidio kada su žigosali stoku. Idem sada do Tysona da mi točno opiše mjesto gdje ih je vidio. – Poći ću i ja s vama, Longarme.

– Ne, hvala. Moglo bi doći do pucnjave, a vi ste još u medenom mjesecu. Osim toga i član ste Kongresa. Suviše vrijedite da vas ustrijele dva opasna kradljivca stoke.

– Pa, nije to baš tako – usprotivio se Eliot.

Longarm je polagano krenuo prema kuharovu šatoru gdje je ostatak družine doručkovao.

– Ne zamjerite, Peter. Vi ste političar i to je vaš posao, zar ne? Moj posao je da tražim nitkove kakav je Stan Slocum. Ja se neću miješati u vaš zakonodavni posao, a vi meni prepustite brigu da se ti zakoni provedu. Razumijemo li se, Peter?

– Potpuno, Longarme – rekao je Eliot smiješeći se.

Yellowstone Riley je sjahao kada je odjeknuo prvi pucanj i zrno se zabilo u stijenu pokraj Longarma.

U času je i Longarm sjahao sa sedla. Izvukao je pušku iz navlaka u sedlu i pognut potrčao prema šumi.

Obojica su se bacila iza jednog klekovog grma i pogledala prema vrhu grebena.

– Kažem ti, vidio sam ih – rekao je Yellowstone. – Ima jedan način da i to doznamo.

Longarm se nacerio, obišao grm i oprezno se uspinjao uz stijenu obraslu borovima. Yellowstone ga je pratio u stopu. Suhe borove iglice otežavale su im napredovanja, jer su po njima često kliznuli unatrag.

Hvatali su se za granje i skrivali iza stabla, a kada su došli do vrha grebena, odjeknuo je pucanj. Zrno je prošišalo pokraj Logarma.

Obojica su se pognula i pogledala uvis. Kroz krošnju drveća mogli su vidjeti samo plavo nebo.

– Ja idem prvi da vidim gdje se skrivaju – rekao je Yellowstone. Jednom je rukom čupkao borove iglice iz brade, a drugom je uperio pušku prema vrhu grebena.

– Dobro. Ja ću za tobom i pokrivati te – reče Longarm.

– Uradi to svakako, sinko.

Longarm je već htio opomenuti Yellowstonea da ga tako ne zove, ali se predomislio. Suljao se za gorostasom prema vrhu grebena. Pažljivo je tražio bilo kakve znakove koji bi mu otkrili gdje se skriva čovjek koji je na njih pucao.

Nije vidio nikoga, ni pokret ili odsjaj sunca sa puške. Za nekoliko minuta uspjeli su se na stijenu koja je nadvisivala gorski greben. Yellowstone je polagano ustao i pogledao oko sebe. Njegovo snažno tijelo bilo je kao isklesano iz stijene na kojoj je stajao. Longarm je također ustao. Na zemlji je ugledao dvije čahure koje je prije kratkog vremena netko ispalio. Tada je Yellowstone pronašao tragove.

– Bio je sam i pobjegao je preko vrha grebena. Vjerojatno će se spu-

stiti na drugu stranu.

Yellowstone je pošao za tragovima. Odjednom je stao. Longarm je vidio kada je pokušao podići pušku, ali u tom času prasnuo je pucanj ispod vrha grebena. Yellowstone se savio u pasu. Posrnuo je unatrag i podigao pušku, te opalio. Longarm je pognut pritrčao Yellowstoneu. Yellowstone se držao za trbuh. Lice mu je bilo sivo kao i njegova brada.

– Pogodio me je u trbuh – zaste-
njao je Yellowstone – ali je i on do-
bio svoje. Čekao nas je u zasjedi do-
lje iza stijene.

– Ja ću ga uhvatiti! – viknuo je
Longarm. Rileyeva rana bila je
smrtonosna, vidio je na prvi pogled.
Bio je ljut i očajan.

Longarm je počeo puzati niz sti-
jenu. Sklanjao se iza svakog i naj-
manjeg zaklona, kamenja, grmlja,
usjeka i sve se više spuštao niz
obronak. U uskom procjepu obra-
slom grmljem ugledao je čovjeka
kojeg je tražio. I on je opazio Lon-
garma i podigao pušku. Ali Lon-
garm je prvi zapucaao. Čovjek se sa-
vio i ispustio pušku iz ruke. Lon-
garmu se pred očima pojavila slika
ranjenog Yellowstonea. Zapucaao je
još jednom. Čovjek u usjeku okre-
nuo mu se licem i Longarm je pre-
poznao mladog kauboja kojeg je vi-
dio sa Slocumom.

Longarm je prokleo i oprezno se
ogledao. Naglo je iskočio iz svog za-
klona i dotrčao do mrtvog mladića.
Tada je za njim odjeknuo pucanj.
Drugo zrno pogodilo je stijenu iz-
nad Longarmove glave. Longarm je
slutio da to puca Stan Slocum sa
suprotne stijene preko kanjona ši-
roka stotinjak metara.

Razdaljina je bila suviše velika za
domet Longarmove puške. Slocum
se nije skrivao. Polagano je namje-
stio pušku na stijenu i pažljivo na-
ciljao. Longarm je duboko uzdah-
nuo i zaklonio se iza mladićeva ti-
jela. Od udarca metka mrtvo tijelo

se zatreslo. Longarm je pogledao u
nebo. Znao je da će još dugo čekati
dok padne noć. Slocum je ponovo
zapucaao.

A tada je Longarm čuo pucanj sa
stijene koja se izdizala iznad njega.
Yellowstone! Gorostas je pucao iz
svoje puške velikog kalibra. Lon-
garm je pogledao prema Slocumu.
Yellowstone je ponovo zapucaao. Zr-
no je pogodilo Slocumovu pušku
naslonjenu na stijenu. Slocum se
bacio na zemlju i otpuzao iza stije-
ne.

Longarm je pognuto potrčao pre-
ko vrha stijene. Našao je Yellowsto-
nea na zemlji naslonjenog na ka-
men. S prstima koji su podrhtavali,
punio je pušku. Kad se Longarm
spustio na koljena pokraj njega,
Yellowstone je klonuo na zemlju i
ostao ležati, teško dašćući.

– Taj gad te je skoro pogodio,
sinko – promucaao je tiho. – Kori-
stio je onog mladića kao mamac da
nas povuče na svoj nišan, ali izbio
sam mu ja tu šarpericu – šapnuo
je ponosno i nasmiješio se.

Bio je to pun pogodak, Yellowsto-
ne – pohvalio ga je Longarm.

– Molim te, kad umrem, pokopaj
me zajedno s mojom puškom –
procjedio je jedva Yellowstone.

– Ne blebeći gluposti – ukorio
ga je Longarm.

– Nisu to gluposti, sinko. Ja umi-
rem, ti to dobro znaš... Reci Hildi
Guernsback... da sam je ranije
sreo, ubio bih manje medvjeda i
ulovio bih mnogo manje dabrova...
Molim te, reci joj to, sinko.

– Reći ću joj – obećao je Lon-
garm.

– Ovdje me pokopaj... Volim ovo
mjesto. Među ovim Stijenama nema
zlata... nitko neće ovdje kopati. S
ovih visina vidim orlove u letu...
Žao mi je samo da me je dokrajčio
nitkov kakav je Slocum.

– Neću mu ostati dužan – mir-
nim glasom uvjeravao ga je Lon-

garm.

— Znam, sinko, znam. Ali ja ne želim da zbog mene nastradaš. Čuješ li me? — izustio je Yellowstone Riley i izdahnuo.

Longram je još jednom pogledao humak koji je pokrivao mrtvo tijelo Yellowstone Rileya. Nabacao je na nj brdo kamenja da ga ne iščupaju i rastrgaju hijene i vukovi, te raznesu kosti po vrleti. Skinuo je šešir i dugo stajao pognute glave. Zatim se okrenuo i polagano pošao niz obro-nak prema svom konju.

Longarm je jahao glavnom ulicom Cooke Cityja. Većina prodavaonica s obje strane ulice bila je zatvorena. Na mnogim kućama razlupani prozori ukazivali su da su ih vlasnici odavno napustili. Bilo je očito da je to grad koji je polagano umirao.

Dojahao je do hotela. Prozori na drugom i trećem katu bili su zatvoreni. Sjahao je, privezao konja za privezište ispred hotela i ušao u predvorje.

Mršav čovjek u tamnom prašnjavom odijelu ustao je iz stolice za lju-ljanje i pošao mu ususret.

— Molim vas jednu sobu — rekao je Longarm i upitao: — Znate li gdje mogu naći gradskog šerifa?

— Možda je u salunu Vesela udovica. Ako je trijezan zacijela karta poker — u glasu recepcionera nije bilo ni gorčine ni posprde. On je samo iznosio činjenice.

Kada se Longarm upisao u knjigu gostiju, recepcioner ga je znatiželjno pogledao:

— Vi ste došli... službeno, šerife?

— Da. Molim vas pobrinite se za mog konja!

— Svakako — rekao je uslužno recepcioner.

Longarm je izišao iz hotela i pošao niz ulicu. Pošto je pokopao Yellowstonea, pronašao je Slocumov skriveni ranč. Stoke tamo više nije bilo, a ni Slocuma. Longarm je če-

kao nekoliko dana, u nadi da će se Slocum vratiti. Ali nije ga dočekaao. Zatim se vratio družini i rekao Tysonu i Traversu neka, pošto družina obide jezero Yellowstone i nadi-ve se prirodnim ljepotama, krenu u Billings, gdje će im se i on pridružiti.

Četiri dana jahao je do Cooke Cityja. Nadao se da će tamo naći Stana Slocuma. Ako je u gradu, ubrzo će čuti za njegov dolazak. Ili će ga izazvati na dvoboj ili pobjeći.

U salunu Vesela udovica upitao je za gradskog šerifa. Točioničar mu je pokazao stol za kojim je sjedilo četvero ljudi i kartalo poker. Gradski šerif bio je ljudina mesnata lica iz kojeg je stršala velika crvena nosina. Na džepu prljave košulje bila mu je prikopčana srebrna zvijezda.

— Jeste li vi gradski šerif? — upitao je čovjeka u prljavoj košulji sa zvijezdom.

— Neee. Ja ovu zvijezdu nosim za obranu protiv komaraca.

Trojica šerifovih suigrača prasnula su u smijeh zajedno s Longarmom.

— Bilo je to uistinu glupo pitanje. Rado bih razgovarao s vama načas, šerife — reče Longarm.

— Svakako. Samo prije toga moram operušati ove štakore. Sjednite i uživajte. To neće dugo potrajati — šerif se lukavo nasmiješio svojim suigračima.

Longarm je prišao točioniku, naručio pivo i sjeo za prazan stol. Polagano je pijuckao pivo koje je bilo dobro i hladno. Poslije toliko dana gutanja prašine, čaša hladnog piva bila je za nj prava okrepa. Kartanje pokera se oduljilo. Longarm je naručio još jednu čašu piva. Kada je ponovo sjeo za stol, nazdravio je šerifu koji ga je promatrao. Šerif je rekao nešto svojim suigračima i oni su prasnuli u glasan smijeh. Longarm se također nasmiješio i

nastavio pijuckati pivo.

Kada je popio četvrtu čašu piva, Longarm se digao i pristupio šerifu.

– Hoćemo li napokon razgovarati, šerife – upitao je Longarm uljudno.

Šerif je pogledao Longarma.

– Strpite se. Igra postaje sve zanimljivija.

Longarm je snažnim udarcem noge izbio stolicu ispod šerifove stražnjice. Šerif je tutnuo na zemlju lamatajući rukama, a karte su mu se razletjele po podu. Šerifovi sui-grači odskočili su tako naglo od stola da su se stolice prevrnule na pod. Točioničar i preostali gosti, utihnuli su i gledali gradskog šerifa koji je polagano podigao glavu i zapanjeno zurio u Longarma sjedeći na podu.

– Hoćemo li sada razgovarati, šerife? – upitao je Longarm još uvijek uljudnim glasom.

– Vi... – šerif je izvukao revolver iz korica.

Longarm je nogom izbio šerifu revolver iz ruke. Uhvatio ga je za ovratnik košulje i povukao ga na noge. Dlanom ga je snažno pljusnuo po licu.

– A sada me poslušajte, vi ruglo od predstavnika zakona. Tražim jednog čovjeka i želim da mi pomognete da ga nadem. Zove se Stan Slocum. Optužujem ga za krađu stoke i pokušaj ubojstva. Jeste li ga vidjeli? – upitao ga je Longarm oštrim glasom.

Iznenaden i potpuno dotučen šerif je potvrdno kimnuo glavom.

– Bio je ovdje prije kratkog vremena. On se obično provodi kod Faringtona u salunu Zlatni grumen – rekao je šerif.

Longarm je odgurnuo šerifa i oštro pogledao trojicu njegovih sui-grača.

– Stan se zagrijao za jednu od Faringtonovih djevojaka – promu-

cao je jedan od njih.

– Za koju? – upitao je Longarm.

– Za onu novu.

Longarm je pogledao u šerifa.

– Kako se zovete?

– Trueblood – odgovorio je kao iz puške šerif.

– Idemo, šerife Truebloode, zajedno do Zlatnog grumena.

Šerif se prihvatio za stol i zakimao glavom.

– Do davola, a tko ste vi?

– Savezni šerif Curtis Long.

– Zašto to odmah niste rekli, šerife, kad ste došli. Da sam to znao ne bih pustio da čekate – ljubazno je odgovorio Trueblood.

– Svaki građanin ima ista prava kao i ja, šerife. A sada krenimo!

Nevjerojatnom brzinom proširila se gradom vijest o dolasku saveznog šerifa u Cooke City. Sve do saluna Zlatni grumen pratila je dvojicu šerifa gomila ljudi. Svi su s uzbuđenjem čekali što će se dogoditi.

Salun Zlatni grumen bio je jednokatnica na uglu ulice. Veliki drečavi žuti natpis nad ulazom podsjetio je Longarma na plavokose ljepotice koje je Farington doveo u Yellowstone park.

Kada su se Longarm i šerif uspeli na trijem ispred saluna, kroz pokretna vrata izišao je Farington. Bio je obučen isto tako napadno kao i prvi put kada ga je Longarm vidio. Nasmiješio se Longarmu.

– Koje vas dobro vodi ovamo, Longarme? Zar ste došli ponovo da me otjerate? Podsjećam vas da ovo nije park Yellowstone. Sada smo u mojem salunu.

– Ja nemam ništa protiv vas. Tražim Stana Slocuma – odgovorio mu je mirno Longarm.

– To zna već cijeli Cooke City. Vi ste to odlično razglasili – Farington se nasmiješio okupljenim ljudima. Bilo je očito da je bio preza-dovoljan sam sa sobom.

– Ja želim da svi u ovom gradu

znaju koga tražim i zašto. Vi ste još uvijek moj zamjenik, Faringtone. Izvedite Slocuma iz saluna! – naredio mu je Longarm ostrim glasom.

Faringtonovo lice je posivjelo.

– Ako želite Slocuma, podite po njega sami. Mene država ne plaća da stavljam glavu u procijep – odvratio mu je drsko Farington.

– A Slocum je u salunu? – upitao je Longarm.

– Nisam rekao da on nije u salunu – povišenim je glasom odgovorio Farington.

Longarm se okrenuo šerifu Truebloodu:

– Dobro, šerife, krenimo!

– Ali ... čekajte malo. Ja ... vi nemate nalog za hapšenje. Stan Slocum je ovdje ugledan građanin, Longe. Gdje vam je dokaz da je on kradljivac stoke i da je nekoga pokušao ubiti?

– Podite sa mnom, šerife, mi ćemo to zajedno dokazati. Želim najprije razgovarati sa Slocumom. To je sve – rekao je Longarm smiješeći se.

– A ne – promućao je Trueblood i dodao: – To Slocum može krivo shvatiti. Možda će i zapucati.

Među okupljenim ljudima začuo se žamor. Neki su oduševljeno zapljeskali. Očekivali su pucnjavu, a ni jedan građanin Cooke Cityja to nije htio propustiti.

– Onda, čekajte me ovdje, ako vas je strah. Sam ću razgovarati sa Slocumom – glasno je izjavio Longarm.

Gradski šerif se nasmijao s olakšanjem. Longarm se ogledao po okupljenim ljudima. Nasmiješio se jednom kršnom momku.

– Hoćeš li poći sa mnom u salun u službenu posjetu. Zakon to traži od tebe – upitao ga je Longarm.

Kršni momak je zakimao glavom i stidljivo se povukao među ostale znatiželjnike ispred saluna.

Longarm je slegnuo ramenima i

okrenuo se Truebloodu:

– Ne preostaje mi drugo nego da idem sam – mirno je rekao Longarm.

– Bolje bi vam bilo da odete iz grada. Ostavite Slocuma na miru. Nama ne treba savezni šerif u gradu – javio se jedan glas iz gomile.

Longarm se nasmiješio. Znao je da nije poželjan u Cooke Cityju zato što je pred cijelim gradom pokazao da ne želi pucnjavu i samo želi razgovarati sa Slocumom.

Longarm je sporim koracima ušao u salun. Plavokose ljepotice stajale su uz točionik i uplašeno gledale u Longarma.

– Djevojke, najbolje bi bilo da me pričekate vani – rekao im je Longarm mirnim glasom.

Još nije pravo ni završio rečenicu, a plavuše su potrčale prema vratima saluna. Njihov izlazak na ulicu veselo su pozdravili okupljeni znatiželjnici. Longarm je pogledao u točioničara.

– Izadite i vi, ako želite.

Točioničar se zahvalno nasmiješio Longarmu i požurio za plavušama. U salunu nije bilo više nikoga. Longarm je pogledao prema stubištu koje je vodilo na kat u sobe djevojaka. Slocum je vjerojatno bio gore.

Longarm je začuo bat koraka i zaustavio se na pola stubišta.

– Bolje ti je da me ostaviš na miru, Longarme! Cijeli grad je uz mene – Longarm je prepoznao Slocumov glas.

– Dobro, Slocume. Želim samo s tobom razgovarati o tvom ranču. To zna već cijeli grad. Ostavi oružje i izidi sa mnom na ulicu. Dajem ti riječ, sve će biti po zakonu – rekao je mirno Longarm.

Slocum je divlje prokleo, a zatim je Longarm čuo kako je netko potrčao hodnikom. Longarm je potrčao uz stube i stigao na hodnik upravo u času kada je Slocum ulazio u jed-

nu od soba. Iza zaškrinutih vrata zapucao je u Longarma. Zrno se zabilo u zid.

Visoki šerif je u dva koraka došao do vrata sobe u koju se zatvorio Slocum. Pognuo se i udarcem ramena otvorio vrata. Zrno iz sobe prošišalo mu je pokraj glave. Vidio je Slocuma kako čuči iza kreveta. Longarm je dva puta zapucao prema Slocumu i uskočio u sobu. Svom je snagom gurnuo krevet prema zidu, tako da je Slocuma uklještio između kreveta i zida.

Longarm se ispružio preko kreveta i snažnim udarcem šake izbio Slocumu revolver iz ruke. Tada ga je drškom svog revolvera udario po glavi. Slocum se bez svijesti skljkao na pod.

Zatim je Longarm sjeo na krevet i čekao.

Nije morao dugo čekati. Tihi koraci zašuškali su po hodniku. Jedna daska na podu je zaškripila. Začas se na pragu pojavila vrlo namazana plavuša. U ruci je držala težak kolt. Naglo je zastala kad je ugledala Longarma.

— Udite, Rose ... ili Theresa ili Maud! Slobodno udite — rekao je tiho Longarm.

— Prokleti da ste! — divlje je povikala Theresa Mirelda. Dršćućom rukom podigla je revolver i upitala:

— Kako ste me prepoznali?

— Vaša perika i namazano lice mogu mnogo toga pokriti, ali otrov u vašim očima ne možete sakriti. Osim toga, Farington i Slocum zvali su me Longarm, a oni nisu mogli znati za moj nadimak, ako im ga vi niste rekli. Znao sam da ste negdje u blizini. Namirisao sam vas.

— Gdje je onaj ludi Wentworth. Imali smo ovdje sastanak — Therasin glas je od uzbuđenja drhtao.

— On je mrtav. Dajte mi taj revolver, Theresa!

Nasmijala se. Mržnja joj je izbijala iz očiju.

— Kako da ne, Longarme. Dat ću vam ga — zasiktala je stisnutih zubi. Ruka koja je držala revolver umirila se.

Longarm je skočio kao mačka s kreveta i istovremeno joj izbio iz ruke kolt svojim revolverom. Svejedno, u tom je času odjeknuo pucanj. Longarm je vidio kako se Slocumovo tijelo trgnulo kada ga je pogodilo zrno.

Theresa Mirelda se bacila na pod i uspjela dohvatiti teški kolt. Podigla ga je objema rukama, ali Longarm je hitro stao čizmom na nje. Theresa je jarnosno vrisnula i skočila kao tigrice na Longarma. Prstima ga je čvrsto šćepala oko vrata.

Snaga kojom se bacila na Longarma srušila ga je na krevet. Theresa ga je divlje stezala oko vrata, zabijajući mu svoje oštre nokte u vrat. Jedva jedvice uspio je strgnuti njezine ruke s vrata. Tada se Theresa malo podigla i Longarm je osjetio njezinu ruku na prsluku, gdje je držao skriven derringer. Zadovoljno je kriknula kada mu ga je izvušla iz džepa. Još se malo maknula i uperila revolver u Longarma.

— A sada ćeš mi platiti za sve! — povikala je kreštavim glasom.

Ali zaboravila je otkočiti revolver. Longarm ju je uhvatio za ruku i pokušao joj oteti revolver, ali ona se divljački branila. Rvali su se, valjajući se po krevetu. Odjednom se čuo mukli prasak. Theresa Mirelda se načas umirila, a zatim je zaurala. Panično je pogledala u Longarma. Oči su joj se polagano mutile. Pokušala je nešto reći, ali joj je glava klonula na prsa.

Longarm se stresao i ustao s kreveta. Pogledao je u Slocuma. Zrno iz teškog kolta napravilo je veliku rupu na njegovoj košulji, a krvava mrlja bivala je sve većom. Longarm se pognuo nad Slocumom da provjeri da li još diše. Slocum je pola-

gano otvorio oči i pogledao u Longarma.

– Ubio si me. Hladnokrvno si pucao u mene – rekao je tihim glasom.

– Nisam ja, Slocume. Ubila te je nehotice Theresa kada sam joj htio izbiti revolver iz ruke – pokušao je Longarm objasniti čovjeku na samrti.

– Theresa? – Slocum je tupo zurio u Longarma.

– Ti si je zvao Maud, zar ne?

– Bože, kakva je to žena – tiho je rekao Slocum. Promuklo je zakašljao, pa nastavio: – Znaš li, Longarme, da je to najbolja žena na koju sam naišao ... a sve što je željela od mene ... bilo je da te ubijem – ponovo je zakašljao i zatvorio oči. Glas mu je bivao sve tiši: – Ona ... je bila nešto posebno ... – napokon je umukao. Longarm mu je opipao bilo. Srce mu više nije kucalo.

Longarm je ustao, stavio je kolt u korice, a maleni derringer u džep od prsluka. Šešir mu je bio na podu. Podigao ga je, oprašio i ne okrenuvši se izašao je iz sobe. Silazeći stubištem, zaustavio se načas i naslonio se na rukohvat da bi se sabrao i odmorio.

Zatim je sišao niz stube i izašao iz saluna.

XIII

Dva tjedna poslije događaja u Cooke Cityju Longarm je sjedio na trijemu hotela Custer u Billingsu i promatrao članove Kongresa i njihove žene kako napuštaju hotel i kreću prema pristaništu odakle će ih parobrod odvesti niz rijeku Yellowstone do Missourija i natrag u civilizaciju.

Nekoliko dana prije toga Longarm je s tog istog trijema promatrao dolazak družine u Billings. Dojahali su preplanulih obraza, nasmiješenih lica, a Olivija, Cindy Lou i Daisy sjedile su opkoračeno na

sedlu. Za Jean, McPhee i Laxaltea bilo je očito da su se zblížili, a s lica Mary Eliot Longarm je mogao pročitati da je Peter u vrijeme hladnih Yellowstonevskih noći naučio kako da zadovolji svoju mladu ženu.

Te večeri su se Charles Clinton i Big Jim produžili Longarmu i Franku Tysonu. Obojica su uvjeravala Longarma da će učiniti sve što je u njihovoj moći da Yellowstone ostane nacionalni park. Clinton je napomenuo da će im u tome pomoći Eliot i Baxter. Jedino nisu znali što Laxalte misli.

– Moja žena me je u to uvjerila – rekao je Clinton. Kada je nastavio, glas mu je bio promukao: – Nikad nisam vidio takvu promjenu u neke žene. Ona je jednom riječi procvjetala, Longarme. A da ne govorim koliko je ovo putovanje učvrstilo naš brak.

– Drago mi je da to čujem. Bilo mi je zadovoljstvo što je Melly bila s nama – rekao je Longarm smješkajući se.

– Zamislite, a ja sam joj htio zabraniti da pode sa mnom na to putovanje – Clinton je začuđeno zakimao glavom.

– Osjećam se mnogo bolje – rekao je Big Jim zadovoljno, – i neću pretjerati ako kažem da je ovo putovanje bilo veliko iskustvo za mene. Nikad se nisam osjećao bolje usprkos srčanom udaru. Naučio sam što znači život u prirodi, Longarme.

Oba člana Kongresa izrazili su zatim sućut zbog smrti Yellowstone Rileya i svoje zadovoljstvo što su bili u društvu s Jimom Traversom. Stari vodič oduševio ih je svojim znanjem i sposobnošću.

Kada su se rastali kasno u noć, Longarm je imao osjećaj da je obavio vrijedan posao.

Longarm je sjedio udobno zavaljen u stolici i promatrao Big Jima i njegovu ženu kako ispred hotela

ulaze u kola koja će ih odvesti do pristaništa. Njihova prtljaga već je bila složena u kolima. Čim su se kola udaljila, Longarm je ustao i ušao u hotel.

U predvorju ga je čekala Hilda Guernsback. Poručio joj je da je moli za sastanak, jer joj mora reći nešto vrlo osobno. Javila mu je da će ga čekati u predvorju hotela.

Hilda je sjedila na malenoj sofi u uglu predvorja. Longarm je privukao jednu stolicu i sjeo je nasuprot Hildi. Osjećao se neugodno. Nije znao kako bi započeo razgovor.

– Htjeli ste sa mnom razgovarati, Longe, zar ne? – pokušala mu je pomoći Hilda.

– Da, gospodice. Ali ne znam kako bih počeo – uspetljao se Longarm.

– Dopustite mi da vam pomognem. Gospodin Riley je na samrti želio da mi nešto kažete, zar ne, Longe?

– Da, točno, zamolio me da vam nešto kažem – odgovorio joj je Longarm začuden hladnim ponašanjem Hilde Guernsback.

– A što je želio da mi kažete?

– Poručio vam je, gospodice Guernsback, ako se točno sjećam, da bi bio ubio manje medvjeda i pohvatao manje dabrova... da vas je ranije sreo.

– To je rekao, Longe? To je vrlo lijepo od njega – rekla je hladno. Sjedila je uspravno s rukama sklopljenim u krilu.

– Da, to i ja mislim – složio se Longarm.

Hilda je ustala. Lice joj je bilo hladno i ukočeno.

– Hvala vam, Longe što ste mi to rekli.

Prošla je pokraj Longarma uspravna i ukočena. Tada je Longarm ugledao suze koje su se počele kotrljati niz blijede obraze.

Zatim su došli Paul Laxalte i Jean McPhee.

Pri rukovanju Laxalte je gotovo zdrobio Longarmovu ruku.

– Želim da vi budete prvi kome ću reći da ćemo se Jean i ja vjenčati čim stignemo u Washington – rekao je Laxalte i nježno pogledao u Jean, a zatim dodao: – A to sve dugujem vama, Longarme.

– Meni? – začudeno će Longarm.

– Da me onako pijana niste kao vreću prebacili preko konja, a bilo je to najneugodnije putovanje u mom životu... uvjeravam vas... i da niste bili odlučili da mi oduzmete sav alkohol ne bi li mi se povratio razum... ja se više nikada ne bih vratio u ovaj divni život i ne bih ga znao ponovo uživati.

– To mi je drago, Laxalte.

– Paul! Zovite me Paul – prijateljski će Laxalte.

Laxalte se ponovo srdačno rukovao s Longarmom. Nije morao pitati što Laxalte misli o parku Yellowstone. Nasmiješio se Jean, a ona mu je odvratila toplim smiješkom... ali suzdržljivim. Bila je to hladnokrvna žena, ali slastan zalogaj u krevetu.

– Želim vam puno sreće – rekao im je Longarm kada su odlazili.

Longarm je promatrao visok Jeanin stas dok se udaljavala i odjednom je osjetio blago stezanje u srcu. Slegnuo je ramenima i prišao hotelskoj recepciji. Čekale su ga dvije poruke: Vailov brzojav i jedno pismo.

Otvorio je brzojav:

SAVEZNOM ŠERIFU LONGU BILLINGS MONTANA STOP THE-RESA MIRELDA POBJEGLA IZ PRITVORA STOP VJERUJEMO DA JE OTIŠLA U MONTANU STOP ČUVAJ LEĐA STOP VAIL

Longarm je pogledao u recepcionera.

– Kada je stigao ovaj brzojav?

– Stigao je u hotel prije mjesec dana. Nismo znali gdje vas možemo

naći, pa smo ga zadržali. Noćni portir pronašao ga je sinoć – recepcioner je bio crven u licu. Uplašeno je upitao: – Da li je bio... važan, šerife?

– Ne, zapravo, više nije važan.

Recepcioner je odahnuo s olakšanjem.

Longarm je otvorio pismo i pročitao ga sa zadovoljstvom:

Longarme!

Nalazim se u tvojoj sobi. Požuri! Nemamo mnogo vremena! Olivija.

Longarm je zatvorio vrata svoje sobe i pogledao Oliviju koja je ležala na krevetu potpuno gola.

– Pogledaj! Na meni nema ni jednog krpelja. Na meni nema zapravo ništa – rekla je smješkajući se vragoljasto.

Nasmijao se, prišao prozoru i povukao zastore.

– Kako si se uspjela odvojiti od oca? – upitao ju je i sjeo na krevet.

– Predložila sam mu da s Violetom razgleda okolicu Billingsa, a sutra bismo mogli...

– Ti ne putuješ parobrodom? – upitao ju je Longarm začuđeno.

– Ne. Mi ne putujemo. Tati se ovdje jako sviđa. Violeti također. Moram priznati i meni. Ostat ćemo još tjedan dana. Da li će to poremetiti tvoje planove, Longarme? – upitala ga je obješenjački.

Ustao je i skinuo košulju.

– Promijenit će ih, ali ih neće poremetiti. Poslat ću Vailu brzojav. U njemu ću mu sve objasniti.

– Dosta? – pogledala ga je i glasno se nasmijala.

– Ne, neću mu baš sve objasniti ali će poslužiti svrsi. Nagnuo se nad Oliviju. Bilo mu je teško vjerovati da je to ona ista krhka djevojka koja je s njima krenula na putovanje. Pognuo je glavu i nježno je poljubio u...

Tamo gdje je stao posljednji puta one noći kada ju je tako naglo morao ostaviti samu u šatoru.

KRAJ

U PRIPREMI:

Tex Colt:

TVRĐAVA SMRTI

Cijena pretplate za godinu dana iznosi 7020 d, a za šest mjeseci 3510 d. U cijenu je uračunat i pretplatnički popust. Pretplata se uplaćuje općom uplatnicom u korist računa: SOUR »Vjesnik«, Interna banka, Zagreb, broj 30101-833-1216, za »Laso«.

Cijena za inozemstvo: DM 2,00, ASCH 10,00, SFRS 2,00, HFL 2,50. Cijena inozemne pretplate za šest mjeseci: DM 36,00, SKR 63,00, ASCH 250,00, FF 74,00, SFRS 36,00, HFL 37,00, US 15,00.

Uplata na devizni račun 30301 – 620 – 16 – 25731 – 3252051 kod Udružene banke Hrvatske, Zagrebačke banke, Zagreb (za »Laso«, izdanje OOUR-a IRI)

Ekonomska propaganda: »Vjesnik«, Agencija za marketing, Zagreb, Trg bratstva i jedinstva 6.

Zadnja kolor stranica 75.000 d, c/b stranica 50.000 d. Oslobodeno plaćanja poreza na promet mišljenjem Republičkog sekretarijata za prosvjetu, kulturu i fizičku kulturu SRH broj 2935/7 1973. od 26 XI 1973. Rukopisi se ne vraćaju.

***vam predstavlja
svoje romane i stripove***

LASO

EVA

SUPERSTRIP

Tom i Jerry

LEAD

STRIPS

MAGAZIN

erotika